INSULA PESCĂRUȘILOR

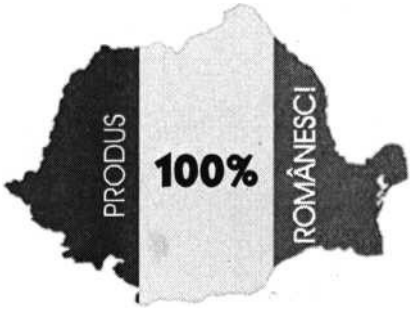

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCENCE-HCT1ON # FANTASY # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

#74

Mircea Liviu Goga

INSULA PESCĂRUȘILOR

© 2018, Mircea Liviu Goga
© 2018, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României GOGA, LIVIU MIRCEA
Insula pescărușilor *I* Mircea Liviu Goga. - Ed. **a** 2-a, rev. . - București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-67-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: George Ionescu Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-8879-67-3

MIRCEA LIVIU GOGA

Insula pescărușilor

Ediția a II-a, revăzută

Premiul ION HOBANA
al Uniunii Scriitorilor - 2011

Editura PAVCON
București, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

 # 1 - Extra-Terestrul, de Constantin D. Pavel
 # 2 - Secretul emisferei, de Traian Bădulescu
 # 3 - Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța, de O. Vitan
 # 4 - Scornituri spăimântătoare, de Cătălin Pavel
 # 5 - Rangkook *(seria deCase - 1),* de Constantin D. Pavel

 # 6 - Vendetta lui Ucigă-1 Toaca, de Ovidiu Vitan
 # 7 - în anul 4000 sau O călătorie la Venus, de Victor Anestin
 # 8 - Erezia egumenului Glicherie, de Dan Ninoiu
 # 9 - Scurtă istorie a viitorului aristotelic, de Aurel Cărășel
 # 10 - Forțe ale Naturii - Moartea Vie, de Daniela Faur
 # 11-0 tragedie cerească, de Victor Anestin
 # 12 - Cetiți-le noaptea, de Ion Minulescu
 # 13 - Marginea curcubeului, de Aurel Cărășel
 # 14 - Incredibila aventură a cuviosului Achim, de Dan Ninoiu
 # 15 - Praf, de Florin Purluca
 # 16 - Manuscrisul episcopului Petronius, de Dan Ninoiu
 # 17 - Steaua fulgurantă, de Aurel Cărășel
 # 18 - Un român în Lună, de Henri Stahl
 # 19 - Oameni pe care i-am cunoscut 1, de Aurel Cărășel
 # 20 - Sawtooth, de Constantin D. Pavel
 # 21 - Rău de spațiu Omul fără nume, de Ovidiu Vitan
 # 22 - Progradia, de Florin Purluca
 # 23 - A doua Lună a Pământului, de Mircea Liviu Goga
 # 24 - Dialogul păsărilor, de Laszlo Tarko
 # 25 - Cumulonimbus deasupra Atlantidei, de Aurel Cărășel
 # 26 - Știință, Filosofie și Spiritualitate în Avatar, de * * *
 # 27 - Romanul cerului, de Victor Anestin
 # 28 -1944 Ein Freak, de Florin Purluca
 # 29 - Oameni pe care i-am cunoscut 2, de Constantin D. Pavel
 # 30 - Creație de tranzitare - Bacteria nemuririi, de Aurel Cărășel
 # 31 - Creație de tranzitare - Cârligul spațial, de Aurel Cărășel
 # 32 - Creație de tranzitare - Poarta mânturii, de Aurel Cărășel
 # 33 - RSA - Furia fiarelor, de Florin Purluca
 # 34 - RSA - Marile migrații, de Aurel Cărășel
 # 35 - Olympus Mons, de Florin Haidamac
 # 36 - RSA - Noaptea lemurienilor, de Florin Giurcă
 # 37 - Praf 2 - Atingerea sălbăticiei, de Florin Purluca
 # 38 - RSA - Auro Luck, de Constantin D. Pavel
 # 39 - Războiul Celestinei, de Sergiu Someșan
 # 40 - Aripile Albastre - Dragon, de Anamaria Borlan
 # 41 - Aripile Albastre - Karma, de Anamaria Borlan

 # 42 - Aripile Albastre - Tulburare, de Anamaria Borlan

Mă aflu pe Insulă.

In fața mea, valuri verzui, abia mișcate de adierea caldă. Sub cerul albastru închis, aproape fără urmă de nor, oceanul se întinde până la orizont. Un orizont care nu există în mod real. O iluzie optică. încet, afli că toate lucrurile numite de om nu sunt altceva decât iluzii.

Plaja, de un galben aţâţător, percutant. Un galben viu, care îți înfioară imaginația. Stau pe scaunul rabatabil, iar în spate, la vreo două sute de metri, se află casa.

E casa în care m-am născut și am copilărit.

în realitatea voastră, casa nu mai există. A fost demolată demult, ca să facă loc unor blocuri anoste. Nici casa nu era - nu este - cine știe ce. Două cămăruțe, o pivniță, o anexă și o bucătărie. Plus o grămadă de amintiri - pentru voi, probabil naive. Așa cum sunt toate amintirile prea personale. O simbolistică greu de pătruns pentru neini- țiați îmbibă fiecare colțișor. Acoperișul de tablă trebuie din nou reparat - așa era și atunci, trebuia mereu reparat. Din loc în loc, ploile și vântul răzuiseră tencuiala și muș- caseră nasurile micilor amorași de gips de deasupra ferestrelor cu tocărie din lemn de brad. Pe atunci, în tara asta (țara aceea...), nimeni nu auzise de termopan.

Lângă casă, bunicul. Cioplește pe un butuc o coadă nouă pentru un târnăcop. în bucătărie, tușa

Gherghina și

bunica își fac de lucru, ca odinioară. Ca odată, demult, când trăiau. Nu-i miră peisajul insolit, plantele ecuatoriale, adierea ce poartă peste insulă mirosul sărat al oceanului. I-am făcut astfel încât să nu-i mire nimic din lucrurile pe care le văd acum, dar nu le-au cunoscut niciodată atunci.

în spatele casei, terenul începe să urce. Dincolo de vârfurile pădurii se zărește un pisc multicolor. Doar trei sute de metri peste nivelul apei. Și mai departe, dincolo de pisc, terenul coboară lin până la țărmul opus al insulei. Acolo de unde se întinde un noian de ape către orizontul de un albastru electric. Aparent, un alt orizont, dar, de fapt, același. Un orizont rotund care înconjoară, din toate părțile, insula. O iluzie înconjurând iluzii.

Mă aflu pe Insulă.

E singurul petec de uscat pe această planetă. O să întrebați: care planetă? O să trebuiască să recunosc: habar n-am.

Nici nu vreau să-mi dau silința să aflu. Poate fi una care se rotește în jurul stelei Mira Ceti. Sau a unei stele care n-a primit decât un număr oarecare într-un catalog stelar oarecare. Sau a alteia, niciodată numerotată. Dar poate fi chiar Pământul. Așa cum arăta în urmă cu mai bine de patru miliarde de ani, înainte ca un corp ceresc de mărimea planetei Marte să-l lovească amestecându-i viscerele. A ieșit Pământul pe care-1 știți, plus Luna.

A ieșit Pământul pe care *credeți* că-1 știți. De fapt, nu există nimic care să fie așa cum vă închipuiți voi. Nici Pământ, nici Galaxie, nici Univers. Nimic nu poate să vă de-

monstreze că realitatea mai *este* când vă întoarceți la ea 1
cu spatele. Poate cu asta ar fi trebuit să încep. Da, cu asta. Cu întrebarea: ce este realitatea? Iar răspunsul e dificil, foarte dificil. E ca și când, știind numerele de la pantofii miresei și mirelui, ți s-ar cere să spui câți ani are nașul. In cele mai intime rosturi ale sale, realitatea nu e decât ficțiune.

Vă mărturisesc că nu știu exact ce este realitatea. Știu însă precis ce nu este. De pildă, nu este nimic din ce vi se pare că vedeți când deschideți ochii. Iluzia obiectelor înconjurătoare vă e oferită de un flux de impulsuri nervoase; nu vedeți lumina, nu aveți cum. Ea doar produce un efect pe retină, iar acel efect e tradus de nervii optici în impulsuri pe care le poate înțelege limbajul intern al creierului. Tot astfel, auzul, mirosul sau pipăitul. Corespondența dintre impulsurile pe care vi le oferă simțurile au creat, de-a lungul milioanelor de generații de ființe vii, cutume și relații pe care le considerați inteligibile. Existența universului devine astfel o conjurație. Lemnul se simte dator să ardă în sobă, apa să fie constituită din doi atomi de hidrogen și unul de oxigen, miezul stelelor să creeze heliu. Tot astfel, pe baza unor concilieri amiabile, distanțele au devenit distanțe, iar timpul - timp. Pentru că, în realitatea, dacă vreți, transcendentă, nu există nici distanțe, nici timp.

Gândiți-vă. Spunem că universul s-a născut în urmă cu 15 miliarde de ani. Care ani? Cu cât viteza unui corp se apropie de viteza luminii, cu atât timpul încetinește. Cu cât scrutăm mai adânc universul, cu atât viteza de deplasare a corpurilor din ce în ce mai îndepărtate crește.

Undeva, pe frontul de expansiune, viteza devine maximă. Dar nu numai acel front se deplasează față de noi cu viteza luminii, ci și reciproca e adevărată. Atunci, ce fel de timp există aici sau acolo? La viteza luminii, timpul devine zero. însăși timpul interior al fotonului este zero. Din punctul lui de vedere, între momentul când este emis și momentul în care ajunge într-un loc oarecare nu trece niciun fel de timp. Recunosc că mi-e greu să explic. Și-mi va fi și mai greu să vă fac să pricepeți. Trebuie *să vedeți,* cumva, asta.

Și o veți face, mai devreme sau mai târziu. O va face și câinele vostru. Și vrăbiile. Și șerpii.

Este însăși Menirea. Altfel nu veți putea participa niciodată la *indefinirea realității.*

Sunteți obișnuiți să vă nașteți și să muriți. Iar între aceste extreme vi se oferă o lume fixă, infinit de greu de modificat. Voi, pentru voi înșivă, mai schimbați câte ceva. Dar vremea meșteșugurilor a trecut. A modela fierul sau a manevra retorte, a visa rachete cu care să cuceriți stelele și a inventa psihologia abisală - da, ați fost obișnuiți așa, dar nu se mai poate. Făcând așa ceva, nu sunteți decât niște mâțe crescute între dungi orizontale. O să vă spun mai târziu ce înseamnă asta.

Mă aflu pe Insulă. Aici, în mijlocul vieții. Sau în mijlocul mortii, totuna. Dacă vă aduceți aminte, o insulă în- seamnă totdeauna o mandala, iar mandala e proiecția teritoriului interior. Un punct viu în mijlocul uriașului ocean al morții.

INSULA PESCĂRUȘILOR Mircea Liviu Goga

Mă aflu pe o insulă, simultan în mijlocul vieții și în

mijlocul morții. Oarecum, postura pisicii lui Schrodinger. Totuși, deschiderea cutiei nu va colapsa pisica într-una din cele două stări posibile.

Acesta e micul secret: nu există doar două stări. Dar despre asta, mai târziu, altădată. Sau niciodată; depinde doar de voi.

...stau pe malul de aur al insulei mele, iar un secret (de data asta, oarecum personal) e că-l aștept pe Arthur.

Dușmanul meu, Arthur.

Prietenul meu, Arthur.

Omul care m-a înălțat către stele doar pentru ca, văzând că reușesc, să încerce să mă distrugă.

Hm!

Pot să vă duc cât mai aproape de înțelegere doar dacă vă povestesc cum am ajuns aici. Am timp nelimitat.

Lucrurile care nu există sunt întotdeauna nelimitate.

Capitolul I

Am promis (am promis?...) că nu voi da nume reale și mă voi ține de cuvânt. Colindam seara barurile bătrânului București, hrănindu-ne cu pizza și discuții folositoare despre particulele elementare, despre orașele secrete ale incașilor sau despre situația curvelor de pe centura orașului. Eram trei, aidoma Crailor de Curte Veche dintr-un roman de demult; n-aveam în noi nici pe Dumnezeu, nici pe diavol. Eram curați, deschiși, pătrunzători. Eram, mai ales, tineri și studenți - fiecare la o altă facultate, lucru care, după cum veți vedea, s-a dovedit important în final. Și pentru că mi-am adus aminte de Craii de Curte Veche, să zicem că pe unul dintre prietenii mei îl chema Pașadia. Avea părinții sași - era, altfel spus, pe jumătate neamț; blond până spre alb, cu părul mătăsos până către pufos. Ochii, evident albaștri, te fixau cu o privire moale, de visător incorigibil. O față prelungă, ovală și un caracter cretin. Taciturn în mod obișnuit, devenea volubil de la a treia bere, iar a cincea îl făcea chiar exuberant.

Era student la Arte Plastice și, în momentele de calmă reverie ce ne cuprindeau uneori în separeul unei bodegi rău famate, începea să povestească despre pictori celebri

și despre modul în care aceștia s-au pricopsit cu nemurirea lor. Umblam noaptea prin cele mai ciudate cârciumi și baruri, pătrunzându-ne de atmosfera lor ușor ireală, uneori nostalgică, alteori cu pretenții de fițe.

Al treilea ocupant al meselor noastre poate fi numit Pirgu. Un grobian, totuși, rasat; porcos fără a deveni ridicol, student la Istorie și în același timp la Psihologie (îl mai numeam și Marele Idiot pentru asta) și genul de petrecăreț cu două știoarfe pe genunchi. Originile sale se pierdeau într-o stufoasă arhitectură genealogică de care flăcăul se simțea destul de mândru. In găleata trecutului familiei se zbăteau chiar și câțiva boieri - sufocați, din păcate, de plevușcă rurală sau adunată din vechile mahalale bucureștene.

Eu aș putea să mă numesc Pantazi, altfel nu mi-ar mai rămâne să aleg decât identitatea autorului acelui roman fascinant - și n-am niciun motiv s-o uzurp.

Formam, noi trei, una dintre cele mai ciudate găști din București. Ne uneau, în egală măsură, momentele de înălțare spirituală și cele de cea mai proastă calitate. Așa cum a fost, de pildă, momentul în care, la masa noastră, a apărut pentru prima dată Arthur.

Evident, nu-1 cheamă Arthur. L-am numit așa având și de data asta în minte un oarecare model. Printr-o asociație (era vorba mai ales de asemănarea fizică) l-am asemuit cu Rimbaud, poetul ștrengar, cel care a schimbat poezia lumii, după care s-a plictisit de asta și a devenit inginer. La fel de ștrengar și de misterios mi s-a părut atunci, în seara aia, cel pe care îl voi numi mai departe Arthur.

Stătea la o masă alăturată, în penumbră. L-am privit curios de câteva ori, dar părea distrat și inofensiv. Noi ne încinsesem după trei sau patru rânduri de beri și vorbeam destul de tare, punând poate și prea mult preț pe cuvintele rostite, care ne făceau să ne simțim superiori și profunzi. Pașadia făcea apologia decadenței în artă și fremăta explicându-ne motivațiile sale interioare:

— Gândiți-vă că, de fapt, tot ce numim artă nu exprimă împlinirile umanității; mai degrabă neîmplinirile ei. Luați un roman, citiți-1; ce veți găsi acolo? Doar lucruri despre care autorul visează că ar putea fi, dar în realitate nu vor fi niciodată. Toată literatura este evazionism; tot ce e artă este evadare din tiparele monotoniei vieții. Sau, hai, luați un tablou: este el o reprezentare exactă a realității?

— Ah, *mio carol* îl întărâta Pirgu. Păi, știe și o găină că arta e expresia viziunii artistului. Sigur că nu e un adevăr. Cum dracu' să fie un adevăr? Ce, tu când pictezi, o iei fotografic? Interpretezi, nenicule! Dacă vrei să faci cerul verde, îl faci verde și pretinzi că asta-i viziunea ta asupra cerului. Dar poate minți, poate l-ai pictat beat și nu ți-a ieșit culoarea. Pe urmă o scalzi, poți să zici ceva?

— Fals, fals, fals! se enerva Pașadia. Arta exprimă adevărul, dar un adevăr interior, nu neapărat accesibil altora. Tocmai asta încearcă artistul să spună: că știe și un alt fel de-a vedea un lucru. Dar nu despre asta vorbeam. Ziceam că oricâte moduri ar găsi artistul să reprezinte realitatea, el nu face realitate. El face altceva. Nu minte, nu neapărat. Are acolo etalat un adevăr, un fel de-a vedea care constituie un adevăr. Dar e un adevăr care nu schimbă lucrurile.

— Ar trebui să le schimbe? făcea, fals nevinovat, Pirgu. Mie mi se par destul de reușite. Pst, ia uite-acolo, în colț, la gagica aia, ce să mai schimbi la ea, că are tot ce-i trebuie!

— Las-o dracu - interveneam eu, temându-mă de scandal. Nu e singură.

— A, niciuna nu e singură - dădea a lehamite din mână Pirgu. Asta nu contează. De altfel, dragul meu - se răsucea spre Pașadia - nu ai impresia că arta asta cu care ne-ai înnebunit astă-seară nu e decât un bagaj de neîmpliniri *defulate?*

— Tocmai. Evazionismul...

— Lasă, nu mă refer la evazionism. Mie mi se pare o defulare sexuală.

— Ce? se mira Pașadia. Sexuală? Hm. Adică...

— Am prins ideea - tresăream, aruncând o privire către personajul de la masa vecină, care părea să tragă cu urechea. Arta ca deviație a sexualității...

> »

— Dacă vrei - rostea nonșalant Pirgu. Mai precis, un fel de fundătură a libidoului...

— La câte curve te lauzi c-ai avut, tu n-ai ce dracu' să mai defulezi. De-aia o să fii artist când mi-oi vedea eu ceafa - i-o trântea Pașadia.

— Dragul meu - i-o întorcea Pirgu, eu voi ieși din facultate istoric...

— Isteric, nene! chicotea Pașadia.

— A fi istoric - nu-1 lua în seamă Pirgu - nu presupune să faci istoria, ci doar s-o înțelegi. Asta-i diferența dintre noi, băiețel! Tu ieși de la Arte Plastice și nu te vei înțelege nici pe tine, dar vei face, totuși, arte plastice. Așa! Dacă nu

vei eșua cumva ca profesor de desen într-o școală

primară, la câteva sute de kilometri de Capitala scumpei noastre patrii. Vorbești de realitate fără să știi măcar care-i aia. O să te trezești cu ea bătând în geam: să te văd, o să-i poți face verde cerul?

— Ha, ha! mă pufnea râsul. Aici te-a cam avut!

Trebuie să recunosc că mă satisfăceau clipele în care învingea Pirgu. Era acea mâncărime pe care o au, probabil, multi când văd un spectacol bun: să strige, de-ai dracu', „ei, și?", descumpănind actorii. Pe de altă parte, îl simpatizam pe Pașadia, așa că, trecând peste clipa de amuzament, am zis:

— Pace, băieți! Ala-bala-portocala. Tu! arătasem spre Pirgu.

— Eu, ce?

— Dai berea următoare.

— De ce eu?

— De-aia, că așa a ieșit numărătoarea.

— Hai, mă, nu fi zgârcit - prindea glas Pașadia, care se calma repede. Nu mai strânge bani la ciorap, că vine sfârșitul lumii și nu te-alegi cu nimic.

— Așa crezi, - pufnea Pirgu - că vine sfârșitu' lumii? Păi, atunci lasă arta, că tot n-o să mai apuci să te afirmi; cât mai e?

— Hei, la naiba - îi opream. Mai bem ceva sau nu?

— Poate cafea - mormăia Pașadia. Nu mă simt prea bine, am arsuri.

— Eu mă duc să mă piș - ne anunța Pirgu. Mai vine careva sau trebuie să mi-o țin tot singur?

15

— Hai sictir! se supăra Pașadia. Nu vrei mai bine să mi-o duci și pe-a mea?

Pirgu se ridica cu greutate, se întindea zgomotos.

— Hai, pa! Mai trec pe-aici!

— Te mai așteptăm - îngâna Pașadia.

După doar un minut, se ridica și el, explicând:

— Mă duc să văd. Dacă a căzut în veceu, trebuie să tragă cineva apa.

Rămăsesem singur.

...Atunci, personajul de la masa vecină s-a ridicat încet și s-a apropiat de mine.

— Bună seara. V-am văzut de multe ori pe-aici. Câteodată v-am și auzit.

Ceea ce spusese suna decent și prevenitor, așa că mi-am înăbușit o remarcă acidă.

— Pot să mă așez o clipă? Doar până vin ceilalți.

Am ridicat din umeri.

— Așa. Student la fizică atomică. îți plac paradoxurile. Vrei să pătrunzi acolo unde nimeni n-a reușit s-o facă. Ei, știu mulți ca tine...

N-am comentat.

— Sunt un fel de consilier, chiar la voi la facultate...

Am devenit atent. Asta suna periculos și mă obliga, oarecum, să arăt mai amabil.

— Ah! am exclamat. La noi la...?

— Da, da. Dar nu-ți face probleme. Vin des pe aici și-mi place gașca voastră. Sunteți plini de idei, mai puțin în cli-

pele când vă certați. De fapt, chiar și atunci. îți place să zbori?

Trebuie să recunosc că nu mă așteptam la o asemenea întrebare. Dar m-am repliat destul de repede, cât să continui să par inteligent.

— Eu nu... hm, de fapt, la ce fel de zbor vă referiți?

îi vorbeam la persoana a treia plural pe baza impresiei că era mai în vârstă decât mine, chiar dacă nu cu mult. Pe de altă parte, individul părea să emane un aer de înțelepciune ușor tenebroasă, care te făcea, instinctiv, să-1 respecți.

— Da - a zis. Ai răspuns corect cu această nouă întrebare. Ai citit „Pescărușul Johnatan Livingstone"?

- Nu...

— Ai acolo răspunsul final. Caută cartea. O găsești tradusă și pe net.

— Pescărușul...?

— ...Johnatan Livingstone. A, să-ți dau o carte de vizită. Când vrei să vorbim, sună-mă. Poți să-mi lași un mail pe messenger; citesc corespondența, dar n-am timp să rămân on line. O seară bună!

Mi-a întins o mână surprinzător de viguroasă, pe care i-am strâns-o aproape din reflex. Apoi a alunecat ca o umbră către ieșirea din local și a dispărut.

— Ce faci mutra asta, am zis că dau berea, n-ai comandat?

Era vocea lui Pirgu.

— Nu mai beau...

Ciudata întâlnire mă trezise din starea leguminoasă în care mă complăcusem până atunci.

— Nici tu? Ptiu! Să vă ia dracu' pe-amândoi! Uite cu cine am ajuns eu să bat cârciumile! Am renunțat să mă duc la un chef ca să mă pot întâlni cu voi!

îl auzeam, dar continuam să mă gândesc aiurea.

— Pe tine ce te-a învățat? am murmurat, uitându-mă pierdut, prin geam, către negura nopții.

— Cine?

Mă privea uimit, fără să priceapă.

— Istoria, Mare Idiot. Ești, printre altele, student la istorie. Ce te-a învățat istoria? Și să nu răspunzi: „că se repetă".

— Istoria? Ha, ha, ha! Ei, te-ai trezit din pileală și faci pe deșteptul? Nu, sigur că nu se repetă, băiețaș. Problema e pusă fals. Istoria nu se repetă niciodată. *Omul se repetă.*

— Nu-i totuna? Omul face istoria.

— Și e făcut de ea. Da. Dar repetarea are legătură doar cu condiția umană. La scara universului, nu se repetă nimic. După cum poți observa, viața a apărut doar o dată, nu de mii de ori. Azi nu mai apare. Dinozaurii au fost doar o dată. Și doar o singură maimuță s-a transformat în om.

— Poate greșești. Sper să greșești.

Pirgu mă privea dezaprobator.

— Speri? De ce? Repetiția e mama învățăturii, așa crezi? Cu alte cuvinte, avem nevoie de câteva războaie mondiale ca să învățăm că n-are sens un război mondial. Avem nevoie de sute de dictaturi ca să înțelegem că dictatura nu duce la nimic bun. Crimele trebuie repetate cu simț de răspundere, până când înțelegem că nu sunt necesare?

18

— Da, rețin. Ești un mare militant pentru pace între dobitoace. Dar nu la repetiții de-astea mă

refeream.

— Da' de care?

— Am... uite, cum să zic... dar dacă ai fi o variantă a ta? Intr-o variantă anume a istoriei. E un alt fel de repetiție, la care am început să mă gândesc de la un timp...

— Aha! Parcă tu mi-ai povestit de universurile alea multiple?

— Da, teoria lui Everett. Dar e cam exagerat să crezi că pentru orice eveniment din univers, acesta se desparte în diferite universuri posibile. Trebuie, simt eu că trebuie să existe niște restricții.

— Fire călăuzitoare - a rostit grav Pirgu.

— Da. Ah, da. Un soi de povești logice. Posibilitățile se reduc, de fapt, la acelea care pot funcționa logic.

Prin 1957, un oarecare Hugh Everett, aflat pe atunci la Institutul de Studii Avansate de la Princeton, a publicat un articol în care propunea o interpretare diferită a anumitor evenimente cuantice. Interpretarea deja „clasică", de la Copenhaga, a lui Niels Bohr, consideră obiectele cuantice ca aflându-se în ceea ce savanții numesc *superpoziție,* adică o stare oarecum indefinită a acestora. In clipa observării, ele „colapsează" într-una dintre stările posibile - practic, în funcție de ce dorești să măsori la ele. Everett vede lucrurile altfel. El consideră că obiectul cuantic (particula, mai pe înțeles) se află simultan în toate stările posibile, iar instrumentul nostru de măsură alege, pur și simplu, una din variantele de manifestare. Acest lucru presupune că există o multitudine de universuri paralele

conținând celelalte stări; pentru orice eveniment cuantic există mai multe variante ale viitorului, din care noi conștientizăm una singură. Astfel, întregul univers vizibil e rezultatul unei imense bifurcatii de evenimente, celelalte ramuri existând și ele, concomitent, și formând tot atâtea universuri paralele. Iar evenimentele continuă să se ramifice exponențial, cu fiecare clipă...

— Dar nu pot fi valabile toate opțiunile, am continuat. Probabil există un minim, un prag pentru a crea universuri paralele. Evenimentele prea mărunte se recufundă în valul din care se nasc, iar rezultatul lor asupra valului e insesizabil.

— Și? m-a grăbit Pirgu.

— Doar evenimentele importante reușesc să capete o realitate proprie. Atunci despart existența în diferite posibilități, care vor evolua separat. E la fel în viața fiecăruia dintre noi. Există momente cruciale în care, conștient sau nu, trebuie să alegi. în clipa următoare, viitorul universului s-a despicat în două variante (sau mai multe), fiecare urmând să reprezinte consecința uneia dintre opțiuni. Ai văzut „Mr. Nobody"?

— Ai tu un gând - a mârâit Pirgu, fără să-mi răspundă la întrebare. Te-a speriat ceva? Ai văzut vreo fantomă?

M-am scuturat ca de un fior prevestitor.

— Aveam un vecin la masa aia.

— L-am văzut. Ți s-a părut ciudat?

— Mai rău - am mărturisit. Am avut senzația că îl cunosc. Că îl știu chiar foarte bine, cu toate că, sunt sigur, nu l-am cunoscut niciodată.

20

INSULA PESCĂRUȘILOR Mircea Liviu Goga

— A mai fost pe-aici, mie așa mi s-a părut.

— N-am spus că nu l-am mai văzut.

Se întorcea Pașadia. Arăta rău.

— Ai fost băiat cuminte, ai vomat tot? l-a luat în primire Pirgu.

— Du-te dracu'. Cred că am mâncat vreo aiureală.

— Cu susan sau cu mac?

— Sau am răcit, m-a tras curentul - nu l-a luat în seamă Pașadia.

— Păi, - a rânjit Pirgu - dacă te lași și tu tras de oricine! Ori te pomenești că iar ai dormit desculț! Nu ți-am spus, băiețaș, că nu-i bine să-ți dai jos ghetele când te sui în pat? Și, la urma urmei, ce-i dai zor că ți-e rău? Uită-te în jurul tău. Cui dracu'-i e bine în ziua de azi?

— Comandă-ți un ceai - l-am sfătuit. Poate e ceva de la fiere. Ceaiul calmează.

Fruntea lui Pașadia se descreți și mă privi iluminat.

— Ei, da, asta ar merge. Băiete! s-a apucat să strige după chelner. Vii, te rog, puțin?

— Tu? a făcut către mine Pirgu. Ah, cafea - m-a citit. Bag de seamă că doar eu mai combat pe-aici. Băiete!

Chelnerul a apărut din spatele unei coloane.

— Eu bere, el cafea și el ceai - a arătat pe rând către mine și către Pașadia.

— Ceaiul, cu gheață? a ținut să afle chelnerul.

— Nu, cald - a precizat Pașadia. Ce naiba, - s-a întors spre noi - e destul de frig afară.

— Hai, că te scuzăm, n-ai grijă - l-a liniștit Pirgu. Să ne întoarcem deci la oițele noastre. Vorbeam despre evenimente și legături.

— Amoroase, că tu la astea te pricepi - l-a taxat imediat Pașadia.

— Da, dar nu acum. Acum vorbeam de altceva, băiețel. Treburi serioase. Uite, vezi - s-a întors spre mine - îmi place istoria pentru că trecutul e plin de enigme. Aseară vorbeam de ai noștri venerabili strămoși daci și de cetățile lor subterane stranii, despre care toată lumea se preface că nu există. Sunt însă fotografiile din satelit, ți-am zis. Pe de altă parte, nici nu se știe precis dacă subteranele alea aparțin dacilor sau unui alt popor, mult mai vechi. N-a intrat nimeni în ele, niciodată. Două sute de kilometri pă- traț i de subterane în care nimeni nu și-a vârât nasul până azi. Și toate astea, în plin centru al Europei! Pe de altă parte, pentru a înțelege viața oamenilor de atunci, a o reconstitui dintr-o mână de artefacte, trebuie să nu fii doar un istoric idiot care aplică ce-a citit. Oamenii nu s-au schimbat fundamental în ultimii zece mii de ani. Deci, pentru a-i înțelege pe cei de-atunci, pot să încerc să aplic psihologia modernă.

— Și faci două facultăți deodată, ceea ce înseamnă că nu ești în toate facultățile...

— Da, pe ambele, căci istoria e o curvă pe care trebuie să știi cum s-o iei ca să ți se dezvăluie.

— Zise Pirgu, marele curvar - a bufnit Pașadia disprețuitor.

— Pari invidios - a remarcat Pirgu.

— Dar nu ți se pare - am încercat să schimb puțin subiectul și să ocolesc cearta care părea pe cale să înceapă - că anumite evenimente sau întâmplări din istorie nu sunt datorate unui singur ins, fie și genial?

22

— Păi, da - a admis Pirgu. Nu vreau să cad în plasa aia marxistă și să spun că marile mase fac, de

fapt, istoria, dar e adevărat că multe descoperiri plutesc, ca să zic așa, în aer în anumite epoci. Totul e să fii primul care pune mâna pe ele. Cred că *toată* lumea unei epoci a descoperit focul și *toată* lumea altei epoci a descoperit roata.

— Indienii sud-americani n-o știau - a dat din umeri Pașadia.

— Ba da - l-a contrazis Pirgu. Dar n-o foloseau. S-au descoperit mici artefacte care aveau rotițe, mai ales jucării. Dar n-o foloseau.

— Psihologia aia a ta ce spune? l-a zgândărit Pașadia. De ce naiba n-o foloseau?

— Concret, nu știe nimeni. Pot propune ceva, dar nu e neapărat un răspuns exact. Hai să presupunem că ideea de roată nu putea avea aplicații practice pentru că era considerată sacră.

— Ei! Chiar așa? l-a luat în zeflemea Pașadia.

— Nu e imposibil - am zis. Auzisem că dacii, ca și celții, știau să scrie, dar nu scriau orice și oricum, pentru că scrierea era sacră.

— Mai precis, scrierea constituia un procedeu magic. Aztecii și maiașii măsurau timpul în cicluri cosmice. Roți ale timpului, altfel spus. Poate că roata, fiind aplicată ideii de timp, devenea un element magic care nu putea fi profanat prin aplicații practice. Ah, *voită!*

Chelnerul aduse comanda. Pașadia a sorbit repede jumătate din ceașca de ceai. Pirgu - jumătate din sticla de bere. Eu am gustat puțin din cafea. Era slabă rău dar, fără zahăr mult, chiar aducea puțin a cafea.

— Există - a râgâit Pirgu, transportat - și alte lucruri interesante, de acest gen, în istorie. Mă refer la momente în care se declanșează evenimente în lanț, ca o epidemie. Anul 1848 și revoluțiile burgheze. Războaiele mondiale. Apoi anul 1989 și revoluțiile anticomuniste. In sfârșit, anul 2011 și revoluțiile în lanț din țările arabe. Evenimente sociale care apar ca rezultat direct al dorințelor marilor mulțimi. Aici poți aplica psihologia mulțimilor, cea fundamentată de Gustav le Bon, dar asta o faci abia în clipa în care evenimentele au deja loc. Ar fi interesant de aflat care sunt factorii declanșatori. Și de ce *acum* și nu mâine, sau peste 30 de ani?

Am tresărit. Gândul m-a purtat deodată departe, ca pe un vârf de munte.

— Ar fi ceva…

— Ce? a clipit Pașadia.

M-am scuturat.

— Hai să vă povestesc.

îmi aduc clar aminte ce anume le-am povestit în seara aceea. Asta poate pentru că a fost primul eveniment dintr-un șir al naibii de lung de evenimente care m-au adus aici, unde mă aflu acum. Le-am povestit de statistici și de faptul că gândul poate modifica probabilitățile. Că s-au făcut experiențe privind telekinezia și telepatia; că s-a demonstrat științific posibilitatea ca, în condițiile concentrării mai multor inși, rezultatele să se amplifice și probabilitățile s-o ia razna. Că totul se leagă de noile paradigme ale fizicii cuantice, în care conștiința se află la egalitate cu materia în crearea realității comune. Le-am

spus o mulțime de noutăți (pentru ei!) pe care, când m-am încins, le-am sublimat în două vodci mari; Pașadia mă asculta fals indiferent, cum făcea mereu când discuțiile se distanțau de artă, iar Pirgu grohăia aprobator și chirăia la chelner.

In mod ciudat, dar nu întâmplător (în Univers nu e nimic întâmplător), într-o altă parte a Bucureștiului, într-un local ceva mai fițos, o oarecare Mariana (nu e numele ei real, evident) sărbătorea confirmarea sa în funcția de redactor al binecunoscutului post de televiziune TVART (ați ghicit deja, nici acest nume nu e real).

Dar despre asta, mai târziu.

Evident, în seara aia, odată ajuns la gazda mea, m-am prăbușit în pat fără să mă mai gândesc la nimic. Am adormit destul de repede, iar noaptea m-am trezit o singură dată, ca să mă duc la baie, unde am făcut de toate, dar n-am vomat.

Spre ziuă am visat ceva. Parcă zburam. Undeva, deasupra mea, se boltea un cer senin și vast. Sub mine se întindea un covor des de nori. Nu știam cine sunt, dar mi se părea că mă aflu călare pe un asemenea nor și că străbăteam înfrigurat văzduhul, căutând un ținut iluzoriu și drag...

A doua zi s-a scurs anost: trei cursuri și două seminarii. După amiază m-am regăsit în camera mea, în fața calculatorului, și am căutat „Pescărușul Johnatan Livingston". L-am găsit în vreo trei traduceri diferite și n-am stat să aleg, am deschis-o pe prima. A durat un ceas să-l citesc. Trebuie să recunosc că povestea m-a marcat. La o adică,

stai și te întrebi: ce poate face mintea, în ce măsură reușește să stăpânească și să coordoneze materia?

Pentru a răspunde, ar trebui să înțelegem exact ce e mintea și ce e materia. Mie, unuia, mi-a luat destul timp să mă lămuresc. Probabil așa a trebuit. Asta mă duce cu gândul la experimentele alchimice sau la trezirea lui Kundalini. Sunt, cred, două variante ale unuia și aceluiași tip de trezire. în orice caz, Marea Operă Alchimică se poate realiza pe două căi. Prima e cea obișnuită, în care alchimistul trudește ani nenumărați pitrocind, sfărâmând și distilând materia, până reușește să-i slăbească „realitatea", s-o facă să capete proprietăți imposibile în mod normal. Apar în retortele acestuia elemente asemănătoare aurului, argintului sau cuprului (numite aur alchimic, argint alchimic sau cupru alchimic) care n-au de-a face cu metalele pe care le cunoaștem decât într-o foarte mică măsură. Apa ce spală retortele capătă proprietăți curative și e susceptibilă să-i prelungească viața alchimistului care o va bea zilnic, cu sute sau poate cu mii de ani. în final, rezultatul e Oul Alchimic sau Piatra Filosofală, capabilă de transmutații instantanee. De-a lungul întregului proces și în ființa alchimistului se petrece o transmutație. Brusc sau în etape, are loc „trezirea", ridicarea conștiinței pe o treaptă superioară de existență. Alchimistul se pomenește treaz într-o lume de adormiți. Practic, conștiința face un salt calitativ, devenind altceva decât fusese înainte.

Desăvârșirea Marii Opere Alchimice presupune transformarea simultană a materiei și a conștiinței. E un concept diferit de știința noastră contemporană, lipsită de

conștiință. Cucerirea tainelor materiei se desfășoară concomitent cu activarea forțelor latente ale spiritului. Asta, spuneam, necesită mulți ani sau zeci de ani. Dar odată ajuns la capăt, alchimistul descoperă că poate acum crea Piatra Filosofală în doar o săptămână de efort. Aceasta e cea de-a doua cale, cea scurtă, dar pe care n-o poți descoperi și înțelege decât urmând-o mai întâi pe cea lungă.

Trezirea lui Kundalini e un proces asemănător. Unul îndelungat, la umbra unui maestru răbdător și tenace, care îți va veghea ucenicia de-a lungul anilor. Dar după trezire constați că pașii propriu-ziși pentru activarea acestei energii puteau fi realizați în doar câteva zile.

Acestea sunt științe ezoterice; din acest motiv, rezultatele lor nu se pot căpăta de-a gata. Așa cum spunea odată Pașadia, asemenea experimente trebuie trăite, asumate, la fel cum artistul își asumă actul creației. Știința oficială poate fi învățată din cărți: nimeni nu-ți cere s-o trăiești sau să ți-o asumi. Deci, am revenit, ce poate face mintea și în ce măsură stăpânește materia?

Cursurile mele nu ofereau decât formule. Lecturasem, desigur, și cărți de frontieră care propuneau interpretări tulburătoare, dar era destul de greu să te descurci în hățișul ipotezelor.

M-am gândit la chestiile astea toată seara și am simțit nevoia să discut din nou cu băieții, dar niciunul dintre ei nu s-a dovedit disponibil. Aflat sub impresia povestirii lui Richard Bach, am adormit greu, cu capul plin de întrebări fără răspuns.

Dimineața am fost la cursuri, iar când am ajuns în cartier m-am mai plimbat o vreme fără rost. Prin geamul unui

cafe-bar mi s-a părut că-l zăresc pe Pașadia și m-am mirat. Am intrat și am constatat bucuros că era chiar el și că stătea singur-singurel la o masă.

— Ce mică e lumea! am exclamat și m-am trântit pe un scaun, în fata lui.

Pașadia a ridicat încet către mine o privire tulbure. Băuse destul de serios. Când m-a zărit, s-a înviorat.

— Hei! a surâs. Ce bine-mi pare că te văd! Ieri am fost la cineva să lucrez. Am avut un model, au ieșit câteva schițe drăguțe.

— Nuduri?

— Nu, mă, a rămas îmbrăcată. Deși - a râs mânzește - nu mi-ar fi părut rău să se dezbrace puțin...

— Așa, de amorul artei, nu?

— De amor, ce mai? Hai, că dau o vodcă...

— Tu ia-ți o cafea, ești aproape beat. Mai ai puțin și trebuie să te duc eu acasă.

— *In vino veritas...* - a ridicat el un deget.

— Poate că în vin, dar nu în vodcă. Ce naiba cauți la mine-n cartier?

— Vrei să-i chemi pe băieți să mă bată că ți-am călcat terenu'?

— Ai înnebunit. Bine, hai. încă o vodcă și gata. Și mă lași să te ajut să ajungi acasă, OK?

Am strigat după fata care servea și am făcut comanda. Pușloaica i-a aruncat lui Pașa o privire expresivă, în care am descoperit gravată fraza „detest bețivanii". Tot din priviri am căutat și eu s-o liniștesc: „lasă, că am eu grijă de el". Ne-a adus alcoolul și ni l-a trântit cu oarecare

scârbă pe masă. Pașadia se pilise, dar simțise ceva din dialogul mut dintre mine și fată; a așteptat să rămânem doar noi și a bufnit:

— Așa credeți, că sunt beat, că nu mai știu de mine? De data asta n-o să vomit, uite-așa, de-al dracu'!

— Sssst, mai ușor, ce naiba, te faci de râs. Mai bine zi-i cu ce ocazie pe-aici. Sau n-a fost ocazie?

— Am fost cu cineva. A plecat adineaori. Vorbeam despre sculptura asta modernă și mi s-a aprins o lampă uite- atât de mare! N-am mai fost bun de nimic, ăla n-a înțeles ce am și-a plecat. Nu-i nimic, ne vedem noi mâine. Am aflat, mă, am aflat!

— Ce-ai aflat?

— De Brâncuși. Am înțeles. A fost ceva orbitor, n-o să crezi, a fost o revelație...

A început să-și rotească mâinile pe deasupra capului.

— Bine, liniștește-te - i-am zis. Ia-o ușurel.

— De luni de zile mă-ntrebam - a mârâit. De luni întregi nu știam să-nțeleg. Știi ce le spunea idioților, când era pe patul de moarte? Le zicea: „nici nu știți voi ce vă las"! E un secret formidabil acolo! Am înțeles, în sfârșit, ce-i acolo! a încheiat, meditativ, Pașadia.

— Unde acolo?

— La Târgu Jiu - s-a uitat la mine mirat. Acolo, nu ți-am spus?

Dacă-mi spusese, precis n-o făcuse verbal. Doar își închipuise.

— Ce naiba e la Târgu Jiu? am dat din umeri.

— Un templu - a rostit dintr-o suflare.

— Și ce legătură are asta cu Brâncuși?

— Nu pricepi?

Pașadia a lovit cu palma-n masă, totuși nu atât de tare încât să devenim centrul atenției.

— El a făcut templul!

Am stat și m-am gândit puțin. N-a ieșit nimic.

— Știi ce? Ia-o de la capăt și explică-mi.

— De luni întregi mi-am tot pus întrebări despre asta. Știi, Coloana, ansamblul...

— A, Coloana Infinitului?

— Și ea. Totul. Sergiu Al George - știi cine-a fost? Filo- sofia culturii, pricepi? Și sascri... sanchi... sanscritolog - a reușit să pronunțe în cele din urmă. Ei, el a explicat sensul fiecărui element din cele trei pe care le recunoaște prostimea...

— Care trei?

— Masa, Poarta, Coloana! Astea le știu toți, nu?

— Și nu-i așa?

— Nu, fraiere! Mai e și o Alee a Scaunelor. Intr-o parte și-n alta a Porții Sărutului sunt și două băncuțe de piatră. Știai?

— De aleea aia auzisem ceva. Dar nu face parte din...

Pașadia a sărit în sus ca ars:

— Toate fac parte, toate! Dacă n-ar avea rostul lor, de ce dracu' s-ar mai fi ostenit să le facă Brâncuși?

— Nu știu. Tu știi?

A răsuflat adânc.

— Știu. Și abia-mi vine să cred.

— Atunci spune-mi, ce mai stai?

— Stau fiindcă...

A luat o gură zdravănă de vodcă și s-a șters cu mâneca tricoului de picăturile prelinse pe barbă.

— Sincer, nu știu cum să încep. E incredibil. Uite, - a părut să se hotărască - o să încep cu întrebările alea, de mi le-am pus. Spune și tu, e normal?

- Ce?

— De ce naiba a început să construiască aliniamentu' ăla în grădina orașului?

— Cred că așa i s-a spus, nu? A fost comandat pentru grădină.

— Atunci, de ce *nu* l-a făcut în grădină? De ce a pus Coloana la mama dracu'? De ce nu le-a aliniat pe toate, frumos, una lângă alta?

îmi stătea pe limbă să-1 întreb „cui îi pasă?", dar m-am abtinut, să nu-1 înfurii.

— Și de ce - a continuat - nu le-a făcut de-a lungul Jiului? Poate că i-ar fi încăput. Grădina aia se întinde pe lângă Jiu și e destul de lungă.

— Chiar - i-am cântat în strună. De ce?

— Hai să numărăm. Avem Masa Tăcerii, apoi Aleea Scaunelor, apoi Poarta Sărutului cu cele două băncuțe. Deja sunt trei elemente. Ce urmează?

— Coloana - am zis.

— Fals! Exact pe linia sculpturilor, între Poartă și Coloană e o biserică.

— Probabil au construit-o mai târziu.

— Iarăși fals! Biserica a fost construită ulterior, dar pe locul ei se afla, pe vremea lui Brâncuși, o bisericuță de

lemn. Brâncuși a inclus-o în aliniament. Urmează, la mare distantă, coloana. Câte elemente avem?

— Cinci.

— Cinci - și asta nu e bine.

Pașadia începuse iar să gesticuleze.

— Stai - am zis. Calmează-te. De ce nu e bine?

— Dacă ai cunoaște numerologie, ai înțelege. Nu sunt *trei* elemente, ci mai multe. Dacă erau trei, puteam spune: sunt trei și cu asta, basta. Dar apar deodată cinci, iar cinci, în numerologie, nu e un număr cu adevărat semnificativ.

— Are legătură numerologia asta cu Brâncuși? Crezi că el știa ce spui tu acum?

— Ho, ho! Arta lui s-a rupt de toate canoanele contemporanilor nu prin stilizare, cum cred unii. E o artă doar pentru inițiați. Știi pe cine l-a ales Brâncuși drept model în viață? Pe yoghinul Milarepa, fraiere! In jurnalul său a scris: „dacă mă voi perfecționa ca un ascet, voi pune stăpânire pe tainele materiei".

— Hm! Uite că pe asta n-o știam.

— El n-a sculptat, a realizat *arhetipuri.* Știi, trebuia să facă un templu în India și l-a gândit în formă de ou; în el nu putea să încapă decât un singur om în poziția ghemuit. Oul urma să aibă un mic orificiu și doar o dată pe an, în ziua solstițiului, o rază de soare trebuia să se poată strecura prin acel orificiu și să lumineze interiorul oului.

— Hm! am făcut eu iar.

începuse să mă intereseze.

— In numerologie, după trei, număr ce reprezintă Treimea Sfântă, urmează șapte, numărul lui Dumnezeu. Și

celelalte numere au semnificație, dar nu una atât de profundă. Deci, ansamblul, dacă n-are trei elemente, trebuie să aibă șapte, nu?

— Cred, nu știu. Și dacă are cinci?

— Aici e șiretenia - a râs Pașadia. Aparent, sunt cinci, pentru că aliniamentul se adresează omului. In numero- logie, cinci este numărul care se atașează ideii de om. Toate aceste numere au și reprezentări geometrice. Cinci este echivalentul pentagramei.

— Atunci e clar - am zis.

— Nu e clar deloc. Ansamblul e, într-adevăr, adresat omului, dar exprimă un adevăr superior lui. Un adevăr transcendent. Gândește-te la Coloană. Noi spunem că urcă spre cer, dar e fals, ea coboară. Arborele cosmic e inversat, are rădăcinile în cer și ramurile pe pământ. Puterea lui e trasă din cer și fructificată aici.

— Și-atunci, unde sunt celelalte două?

— Aliniamentul ăsta nu e pus la întâmplare. Dar nici nu ține cont de punctele cardinale, ceea ce deja ne spune că nu astrele îi stabilesc ordinea interioară, pricepi? In schimb este, parcă întâmplător, așezat perpendicular pe albia râului Jiu. De fapt, acolo și începe, nu?

— Da, cu Masa Tăcerii.

— Da. Masa. Dar de ce să nu înceapă cu Coloana? S-ar putea citi invers drumul?

— Nu știu.

— Păi, frățioare, sigur că nu. E un sens clar, n-ai cum să citești invers drumul. E un drum, nu?

— Da, este - am admis.

— Ce fel de drum?

— Știu eu?

— E un drum inițiatic, fraiere. Aici discutăm în simboluri. Totdeauna o inițiere e reprezentată printr-un drum în lungul căruia apar diferite probe pe care Eroul trebuie să le treacă. O spun alții, nu eu. Iar aliniamentul lui Brân- cuși a fost numit chiar de el Calea Eroilor. Ce părere ai?

— Interesant. Continuă.

— Acum, revin la Jiu. Jiul e un fel de timp universal. Știi, totul curge, zicala aia. Dar iată că se întâmplă ceva nu doar în lungul lui. Nu în dimensiunea lui, ci perpendicular. Aceasta e inițierea pe care ne-o propune Brâncuși. Fiecare monument e un portal, o probă inițiatică prin care trebuie să treci ca să mergi mai departe. Primul element al ansamblului e Jiul însuși. E apa nașterii. Acest element pare invizibil în ansamblu tocmai fiindcă e prea evident. Toți ne naștem.

— Poate ai dreptate. Dar tot nu sunt decât șase elemente.

— Ca să-1 aflăm pe-al șaptelea trebuie să parcurgem aliniamentul. înțelegerea e cheia, proba, pricepi? Hai să ne-ntrebăm la ce fel de inițiere se referă Brâncuși. Inițierile eleusice? Ale lui Mithra? Cele creștine? Avem noi și o biserică în drum, dar desigur că Brâncuși a ales-o doar pentru semnificația ei. Aceea de *credință.*

Pașadia a făcut o pauză scurtă, golindu-și paharul.

— Mai dă una și-ți spun mai departe.

— Cafea! am rostit necruțător.

— Nu fi măgar. Nu așa te porți cu un prieten.

M-am gândit o clipă.

— Spune tot - și jur că-ți mai iau o vodcă.

- Juri?

- Jur.

— Bine. Fii atent. Brâncuși n-avea treabă cu diverse tipuri de inițieri. El a vrut-o pe cea mai simplă și mai răspândită. Cea esențială. Aceasta e *viața,* amice.

Din fraier redevenisem amic. Ca să vezi, cum te poate schimba promisiunea unei porții de vodcă!

— Viața omului - a continuat Pașadia. Aliniamentul prezintă desfășurarea unei vieți omenești, dar una ideală, a Eroului care merge până la capăt, înțelegi? Un fel de viață a lui Făt-Frumos, dacă vrei. De-acum, lucrurile sunt simple. Masa are douăsprezece scaune în formă de clepsidră. Fiecare scaun poate să reprezinte un an; ele exprimă un timp amorf, comun, un timp biologic, dacă vrei, cei doisprezece ani ai copilăriei. Bine, mai înseamnă și multe alte lucruri, citește și tu. Apoi calea se împarte: scaune pe stânga și pe dreapta, în lungul Aleii.

— Ce înseamnă?

— înseamnă conștientizarea sexului: o cale femeiască și una bărbătească, pricepi? Cinci grupuri de câte trei scaune pătrate. Patru, în numerologie e semnul pământului. Și sunt tot clepsidre, dar *forma* timpului s-a schimbat. Iar trei e semnul treimii; de aici începe cunoașterea. Douăsprezece cu cinci sunt șaptesprezece ani. Al optsprezecelea e reprezentat de băncile de piatră. E momentul când calea femeiască și cea bărbătească se adună iar.

— în Poarta Sărutului - am dat din cap a înțelegere deplină.

— De fapt, Poarta e sentimentul dintre ei. Băiatul și fata nu trec prin ea, o *fac.* Ți-am mai spus, în ezoterism lucrul făcut e numai lucrul trăit.

— Și apoi?

— Apoi se iese din grădină. Grădina e reprezentarea Edenului, a Paradisului care se pierde după momentul iubirii carnale. Și se merge mai departe. Unde?

— Cred că spre biserică - am șovăit.

— Și până atunci?

— Străbați orașul.

— Asta e! a exclamat, triumfător, Pașadia. Acesta e al șaptelea element al drumului. Nu se observă pentru că se vede prea bine! Căi în dreapta și în stânga, tentații de tot felul. Dar adevăratul Erou își urmează drumul. Atinge, la marginea orașului, a civilizației, *credința.* Apoi trece și de aceasta și are de străbătut un câmp pustiu - așa era atunci, în vremea când a fost construit aliniamentul. Intre timp, orașul a mai crescut. Dar ideea se păstrează: restul drumului se face de unul singur, până la atingerea nemuririi.

— Coloana înseamnă nemurirea?

— Sigur. E sinonimă cu simbolul ghirlandei în yoga: yoghinul o primește la sfârșitul inițierii, confecționată din șaisprezece elemente și e numită ghirlanda cunoașterii vieților trecute. Ai să vezi că și Coloana lui Brâncuși are tot șaisprezece romburi.

— Da, interesant. Acum încearcă să fii băiat cuminte, bea vodca - uite, ți-o aduce - și mergem, da?

— Da... da!

36

A băut-o dintr-o suflare și s-a ridicat.

— înțelegi? E artă ezoterică. Un templu. Brâncuși n-a făcut decât artă ezoterică...

L-am scos în stradă și l-am dus acasă cu autobuzul. L-am lăsat la intrare și m-am întors. L-am sunat și pe Pirgu, dar mi-a răspuns căsuța vocală.

Seara am recitit „Pescărușul Johnatan Livingstone". De câteva ori am ridicat ochii de pe ecran. Parcă urmăream zborul unui pescăruș fantomatic și mă întrebam dacă există într-adevăr pescărași care știu să zboare prin piatră. In cele din urmă, am hotărât că ori sunt prea obosit, ori începusem să mă țicnesc.

37

Capitolul 2

în dimineața următoare, mă învârteam fără rost,

în pauza dintre două cursuri, în holul larg aflat în fața coridorului care ducea către decanat, când o mână mi s-a așezat pe umăr.

— Tinere, cauți pe cineva?

M-am răsucit și am dat cu ochii de Arthur.

— Poate chiar pe mine - a continuat, surâzând seducător. Pot presupune asta, zărindu-ți ochii care s-au luminat brusc, văzându-mă...

De unde naiba le scotea?

— Nu, nu chiar - m-am descoperit puțin intimidat - dar mă bucur că vă văd.

— Aseară n-ați venit. Cârciuma aia pare goală fără voi, chiar când e plină de lume.

M-am decis s-o iau ca pe un compliment.

— Dar, hai - m-a împins ușor - hai în bar, vreau să-ți ofer o cafea.

— Am curs - i-am răspuns.

— Cu Smărăndescu? Palavragiul ăla bătrân? Prea bine. Termini la unu?

— Presupun că da.

38

— Atunci te aștept la ieșire, tot aici, în bar, până atunci mai rezolv și eu niște probleme. Dar să vii, da? Ai citit?

— Pescărușul? Da, da, e o carte deosebită.

— O să vorbim despre asta. Hai, du-te, pauza se termină.

L-am lăsat în hol și am urcat îngândurat către sala de curs. Ce naiba vrea de la mine acest individ? Părea inteligent, avea un fel de-a fi ce te făcea să-l respecți involuntar, dar nu înțelegeam ce dorește. E adevărat că, aparent, ne întâlnisem acolo întâmplător, însă nu prea credeam în întâmplare. Afirmase că era consilier la noi la facultate, dar ce

anume consilia și pe cine, nu puteam să-mi închipui.

Da, ciudat individ.

In orele ce-au urmat am făcut tot ce-am putut să mi-1 scot din minte și să urmăresc expunerile. La finalul programului, seminarul de matematici speciale a părut că nu se mai sfârșește. Asistentul a ținut morțiș să termine problema începută și ne-a mai ținut încă zece minute. II înjura în gând toată lumea. Presupun că-și dădea și el seama de asta, dar nu s-a sinchisit.

M-am dus în bar crezând că nu voi mai găsi pe nimeni, însă Arthur încă mă aștepta.

— Mi s-a părut că vrei să-mi tragi clapa - a zâmbit el în clipa în care m-a zărit.

— Ne-a ținut peste program.

— Mi-am dat seama. Vis-ă-vis e un mic restaurant. Ești invitatul meu.

— Nu-i prea mult?

Pornise spre intrare, dar s-a oprit mirat.

— Ce vrei să spui?

— Mă gândeam că abia v-am cunoscut. Mi se pare prea mult să accept o asemenea invitație.

— Prietene, ești doar un student și resursele tale financiare sunt, cred, destul de limitate. Pe de altă parte, eu am bani destui. Dar la ce-mi folosesc? N-am familie. Nu depinde nimeni de mine, cu excepția unei mame pe care o vizitez lunar la țară și-i las suficient cât să se poată lăuda în tot satul că fiul ei are grijă de ea mai mult decât simte nevoia. Sigur, ar dori să mă vadă mai des - și chiar mă vede, când îmi iau concediu. Știi, în ziua de azi totul se plătește. Și sunt dispus să plătesc pentru o discuție care se anunță interesantă.

Ieșisem din clădire. Afară, deși nu era decât aprilie, căldura m-a învăluit și m-a făcut să deschid complet fermoarul puloverului pe care-1 purtam peste tricou.

— Asta nu înseamnă nimic - am replicat. E punctul dumneavoastră de vedere, dar poate că nu e și al meu.

S-a oprit și m-a măsurat lung.

— Nu vrei să vii?

— Ah, ba da, dar cu condiția să adaug și eu ceva la nota de plată. Fie și simbolic.

A început să râdă.

— Ești orgolios? Bine, de acord. Dai cafeaua de la sfârșit?

— Sigur. Poate și o bere. Presupun că beți bere.

Desigur, a băut și bere. Dar nu înainte de-a-mi oferi o masă de prânz al naibii de copioasă. Așa cum nu prea obiș- nuiam; de obicei, masa principală o serveam seara - obi-

cei prost, într-adevăr, însă de care nu găsisem niciodată motive să mă dezbar.

— Deci, o fabulă a zborului - a chicotit el când festinul a luat sfârșit și am trecut la lucruri serioase, adică la băuturile alcoolice.

— O fabulă - am ripostat - care m-a și enervat, dintr-un punct de vedere.

— Care?

— Apropierea de mitul lui Iisus. Acel moment în care pescărușul se întoarce la țărmul de pe care a plecat, să facă pe învățătorul.

— Găsești că nu e corect? Nu ți se pare că atunci când știi mai multe decât ceilalți ai datoria morală de a-i învăța și pe alții?

— Depinde. Poți să te întrebi dacă merită. Sau poți să nu te întrebi și să încerci, așa cum a făcut-o Iisus, și să constați că poți *schimba* două mii de ani de istorie, dar numai atât. Ii schimbi, nu-i faci mai buni.

— De ce te enervează mitul lui Iisus? m-a oprit el.

— Nu mitul, ci modul în care noi am ajuns să-l interpretăm. Creștinismul presupune existența unei morale adiacente. Una pe care să ți-o însușești, să ți-o asumi. Să mori pentru ea. Așa-zisa credință a oamenilor e pur formală. Ei cultivă dogma, nu credința.

— Interesantă părere - a părut să mediteze Arthur. Deci, suntem în derivă?

— Nu. Eu cred că e mai rău. Țara asta a luat-o pe un drum greșit. Din derivă s-ar mai putea îndrepta cursul. Toți fac ce vor, iar apoi fug la popă să-i spovedească și să

li se ierte. Dar ce legătură mai există între biserică și Dumnezeu? Intre o instituție a statului și credință? Șapte zecimi dintre locuitori sunt oricând hoți și adesea ucigași, eu așa cred. Totul începe cu țăranul care mai ară un metru din pământul vecinului, închipuindu-și că astfel se va îmbogăți. Continuă cu dobitocul care defrișează pădurea de pe dealul de deasupra casei sale și, când dealul cade peste el și-i dărâmă casa, cere ajutor guvernamental. Și sfârșește cu „alesul poporului" careîși plătește, pur și simplu, locul pe listele electorale, ca să-și poată, ulterior, scoate banii însutit din mită, comisioane sau tot felul de afaceri împuțite. Vi se pare că poporul ăsta e religios? Da, e religios, dar asta nu înseamnă că e și credincios. Astea sunt lucruri diferite. Aici oricine face orice pentru bani. Inclusiv popii. Dar au, pe de altă parte, pretenția să-și avertizeze enoriașii că banul e ochiul dracului. Intre oameni neexistând o morală creștină, nu există niciun creștinism. E doar un ansamblu de dogme: Ai păcătuit? Fă o sută de mătănii și-ți trece!

— Bravo! a început să aplaude, înveselit, Arthur. România, starea de fapt! Da, ai perfectă dreptate. Și atunci, ce menține coeziunea națională? ♦ 9

— Știu eu? Un reflex al istoriei. Cândva făceam istorie, iar acum suntem făcu ți de ea. Pirgu vă poate spune mai mult.

— Hai să lăsăm asta. Revenim la pescărușul Johnatan. Chiar crezi că istoria nu se poate schimba?

— Tocmai am spus: ba da. Dar nu se poate face mai bună. Oamenii au calitatea asta de-a găsi în orice fel de credință

motive să-și transforme viața în iad unul altuia. Au fost cruciade în numele lui Iisus. A fost inchiziție. Iisus nu contează. Dacă nu apărea el, oamenii găseau un alt zeu. Sau alte motive. Esențial e să omori, cui îi pasă motivele?

— Tristă părere. Dar lucidă - a admis Arthur. Și atunci, ce propui?

— Eu? De ce eu? Nu există nimic de propus. Omul nu se poate schimba.

— In alte părți ale lumii s-a întâmplat - m-a prevenit Arthur.

— Ca să schimbi omul, nu trebuie să încerci să-l faci să vadă. Trebuie să-l convingi să vrea el însuși asta. In alte părți, poate că oamenii au vrut.

— Și de ce să nu vrea și aici?

— Întrebați-i!

Am chemat chelnerul și am cerut cafea.

— Ești rău, prietene Pantazi - a clătinat din cap Arthur. Știu, știu, vei spune: nu sunt rău, sunt doar realist. Totuși, schimbarea trebuie să înceapă de undeva, nu crezi?

— Da, trebuie. Dar eu nu sunt pescărușul Johnatan. îmi place să zbor, totuși nimeni nu m-a învățat să zbor prin piatră sau să fiu oriunde aș dori să mă aflu. Fizica cuantică admite toate aceste posibilități, dar nu te învață cum s-o faci practic. De altfel, lucrurile astea țin de metafizică, nu de fizică.

— Precis nu-i totuna? m-a zgândărit Arthur.

— Nu știu. Nu m-am gândit.

— Atunci, gândește-te. Noile descoperiri ale fizicii nu fac decât să valideze scrieri filosofice vechi de mii de ani. Ce primează: materia sau conștiința? Tu ce crezi?

— Nu știu. Materialiștii spun: materia. Conștiința e un subprodus al acesteia. Idealiștii consideră primordială conștiința. Ideea de Dumnezeu, creator al materiei.

— Tu ce spui?

— Eu nu sunt nici materialist, nici idealist. Tâmpenii inutile.

— Sau întrebări puse greșit, prietene - a zâmbit cu înțelepciune Arthur. Am să-ți spun un lucru pe care-1 știu puțini: într-unul din caietele jurnalului său, Carl Gustav Jung a notat o idee care poate fi, dacă nu răspunsul final, cel puțin cheia către el: *dar dacă materia și conștiința nu sunt decât două aspecte diferite ale unuia și aceluiași fenomen?*

— Același fenomen?

— Același fenomen. De ce te miri? Există multe alte lucruri care aparent par diferite, dar sunt același lucru. De pildă, unda și corpusculul, nu?

— Sau oul și găina - am rostit cu cea mai serioasă mină posibilă. Două stări diferite ale unui fenomen, fără îndoială, unic.

Ne-am privit o clipă și n-am mai rezistat: am pufnit în râs amândoi. Când ne-am potolit, tot Arthur a fost cel care a considerat necesar să stoarcă ideea:

— Chiar ai dreptate. Privit de-a lungul timpului, șirul de găini și ouă poate să pară traiectoria unei superființe pe care am putea s-o numim „ougăină". Există o vreme, potențial, sub formă de ou; apoi particula ougăină colap- sează în starea de găină...

— Care e una din cele câteva stări posibile ale funcției de undă - am completat cu aplomb.

— Mai sunt și altele? s-a mirat Arthur.

— Avem câteva. De pildă, găina poate aparține

unei anumite rase, sau poate avea o anumită culoare...

— înțeleg - s-a amuzat în continuare Arthur. Echivalentul stărilor energetice. Ca să nu mai vorbim de cele două variante fundamentale din cadrul fiecărei stări: cea de găină și cea de cocoșel...

Continuând dialogul în felul ăsta, am lăsat câteva minute la o parte treburile serioase. Arthur a cerut niște vodcă. Simțeam că mă îmbăt și asta însemna că, pentru a mai fi bun de ceva diseară, trebuia să dorm după-amiază o oră, două. Am privit pe geamul restaurantului în lungul străzii. Nu eram nerăbdător să plec, dar așa i s-a părut lui Arthur.

— Credeam că te simți bine aici - a spus când mi-a surprins privirea.

— Ah, nu mă grăbesc. Priveam, pur și simplu. Frumos scrisă, totuși...

Arthur a înțeles dintr-o sclipire că mă refeream la cartea proaspăt lecturată.

— E o fabulă. Ca orice fabulă, și ea încearcă să explice realitatea. Unii doresc să depășească marginea cunoscutului. Ceilalți încearcă să-i îndrepte către ceea ce consideră ei că e drumul cel bun. Să revină cu picioarele pe pământ. Să lase prostiile. Căutătorii adevărului...

— Sunt, totdeauna, dați deoparte de societate - am rostit sentențios.

— Exact - m-a aprobat Arthur. Restul depinde doar de acești căutători: simt sau nu că au nevoie de semenii lor.

Alchimistul alege calea singurătății; profetul alege să se întoarcă și să schimbe lumea.

— Lumea se schimbă. Am mai discutat. Dar nu o poți face mai bună.

— Da, te-am auzit. Tu crezi asta. De fapt, vrei să crezi asta și cauți peste tot argumente în sprijinul a ceea ce crezi.

— Nu facem toti la fel? >

Am gustat din vodcă și m-am rezemat de spătarul scaunului. Lumea o luase razna cu mine cu tot, mă îmbă- tasem poate, sau căldura impregnată cu fum de țigară din interiorul restaurantului era sursa moleșelii și senzației de abandon.

— Cei mai multi - a oftat Arthur. Dar adevărul nu poate fi descoperit printre ideile preconcepute. Trebuie să închizi ochii și să uiți că există vederea. Apoi să-i deschizi de parcă n-ai fi făcut niciodată asta. Ca un fel de primă zi a cunoașterii.

O amintire. Cu cinci ani înainte mă apucasem de yoga. Aveam și un maestru care mă învăța cum să meditez și cum să mă concentrez. Nu era îngrozitor de greu: doar că nu dura mult. Păstram starea o jumătate de minut, cel mult un minut. Apoi un fir de gând apărea de nicăieri și-mi submina efortul. „Pentru *că faci* efort" - îmi spusese maestrul. „Meditația e cel mai lipsit de efort lucru care se poate face. Dar suntem atât de îndepărtați de natura noastră intimă, atât de obișnuiți să gândim continuu, încât lipsa efortului devine pentru noi efortul suprem". In realitate, a reuși să meditezi - să trăiești, altfel spus, într-o armonie deplină cu lucrul la care meditezi și cu tine însuți - îți

oferă mereu revelația noului care se ascunde în spatele aparențelor cunoscute. Meditația te face să descoperi în fenomene resorturi ascunse, legături care păreau imposibile.

Dar ca să găsești lucrul nou, trebuie să faci în așa fel încât tot ce știai până atunci, ansamblul de reguli, dogme, gânduri năvalnice și inutile despre lucrul acela, să dispară. Să le uiți, fie și doar o vreme. Fiecare paradigmă adăpostește o cheiță care, întoarsă cum trebuie, o schimbă total.

Până la urmă, cum se va vedea, realitatea în sine e un lego din care poți construi multe realități. Și, fiecare, la fel de valabilă, vorba lui Gbdel.

— Am făcut yoga, domnule Arthur - am spus.

— M-am gândit. Și te bănuiesc foarte dotat.

— Aiurea. După un an am renunțat.

— Dar îți amintești anumite lucruri. In plus, subconștientul lucrează. Merită să te bazezi pe el. Și poate că *merită să continui.* Multe lucruri par diferite dacă le lași deoparte o vreme și revii asupra lor mai târziu.

— De aceea revin aici cei numiți Mesia? Ca pescărușul nostru, nu? Lași lumea și oamenii deoparte, câștigi puteri, te întorci...

— Greșit! m-a întrerupt Arthur. Total greșit! El n-a plecat dintre ai lui să câștige puteri. El a plecat *să zboare.* Puterile acelea existau în el dintotdeauna. Există în oricine. Ele au fost trezite doar pentru a-i confirma evoluția, asta-i tot. Oare chiar ai făcut yoga? De ce? Ca să înveți să levi- tezi sau să ieși din corp?

— Poate, nu știu.

— Minți. Te minți. La început a fost numai dor de cunoaștere. Am dreptate?

Al dracu' ticălos! Da, avea dreptate. Mersesem să fac yoga din curiozitate, doar atât. Nu știam aproape nimic despre asta înainte. Nu căutam puteri paranormale. Oricum, cine face yoga pentru a căuta asemenea puteri nu le găsește aproape niciodată. Ele sunt ca nota zece pentru elev: confirmă că elevul a știut lecția. Dar, ca și în yoga, sunt puțini elevii care nu învață doar pentru notă. Asta-i cunoaștere ezoterică. Trebuie trăită, degeaba doar vorbim despre ea. Poți împușca nota, poți căpăta o putere oarecare, deosebită. Insă devii fachir, nu yoghin. Poți ajunge să jonglezi cu cărbuni aprinși, poți să dormi pe cuie sau să-ți înfigi andrele prin zone vitale și să nu mori ca orice ignorant.

însă nu-i rezultatul unei aspirații înalte. Este doar un mod oarecare de a trăi. Unul uimitor pentru vulg, dar care pentru adevăratul inițiat nu înseamnă nimic.

— Așa că, du-te - mi-a zis Arthur. Du-te și amintește-ți *cum* făceai. *Dacă vrei, poți să nu te mai întorci. Tu vei alege.*

îl priveam uimit.

— Chiar credeți că trebuie să fac asta? Nici nu mă cu- >
noașteți și-mi dați asemenea sfaturi?

— Asemenea sfaturi se dau oricum, nu e nevoie să te cunosc cine știe ce. Pe de altă parte, de ce ești atât de sigur că nu te cunosc? Poate ne-am mai întâlnit, în altă viață.

în altă viață! Exact așa simțisem și eu că-1 cunosc: ca dintr-o altă viață. Totuși, mai târziu, când am ieșit afară din restaurant, am avut senzația că toate lucrurile despre

care discutasem nu existau. Afară era o realitate sigură, împietrită în forme fixe, o lume ce părea perfect stabilă și lipsită de mistere. Știam că mă ambalasem și că unele lucruri le susținusem din imbolduri cum ar fi dorința de a-mi contrazice interlocutorul sau de a-1 uimi. In realitate, aveam curios de puține convingeri precise, iar pe acelea nu simțeam nevoia să le argumentez în fața nimănui.

Cât despre faptul că-1 cunoscusem în altă viață... eh! închipuiri, mi-am spus după ce m-am refăcut cu două ore bune de somn. Seara a apărut Pașadia și am plecat să bem o cafea la un băruleț oarecare. Și eu și el și Pirgu eram în stare să bem cafea și la ora 24, după care ne culcam mulțumiți și adormeam imediat. De altfel, așa cum am citit undeva, cafeaua nu te împiedică să dormi, e un simplu efect *placebo.* S-au făcut experiențe cu țipi cărora li s-a injectat cofeină, spunându-li-se că e somnifer și care, evident, în urma experiențelor, au dormit bușteан.

Pe Arthur l-am revăzut după câteva zile. în ciuda vârstei, avea un mers tineresc și radia de sănătate și vigoare. Ne-am întâlnit pe Calea Victoriei și m-a încolțit din primul moment:

— Ce mai faci, te-ai apucat de yoga?

— Nnnu... - m-am bâlbâit încurcat.

— Fă-o neapărat. Meditează. Starea de meditație te apropie de tine însuți.

— Am să încerc...

— Promite-mi că încerci diseară!

— Promit - am rostit cu jumătate de gură. Dar de ce...

— Șșșșt! m-a oprit. Nu întreba, doar fă-o. Ok?

- Ok.

Mi-a schițat un semn de rămas bun și a trecut mai departe. Pe atunci nu aveam de unde să știu ce vrea. Dacă aș fi acceptat anumite idei, probabil că aș fi devenit mult mai circumspect. N-a fost să fie. In seara aia am încercat din nou să meditez. A mers neașteptat de ușor și a ținut mult, aproape o jumătate de oră. Mă aflam într-un echilibru profund, aveam senzația că mă găsesc pe un munte înalt și privesc, ascult, simt totul prin intermediul simțurilor altuia - ale aceluia pe care-1 trăiam în mod obișnuit, în viața de zi cu zi. Dar nu mă mai identificam cu el. Aici Arthur avusese dreptate: totul semăna cu senzația zborului, un zbor profund, lăuntric, un zbor nemișcat.

într-un târziu, în realitatea imediată a sunat telefonul și m-am chinuit să fac viziunea să dispară și să dau din nou drumul gândurilor, lucru care mi-a produs o bruscă durere de cap. Indispus, m-am uitat la rubrica „apeluri pierdute", să văd cine sunase. Era Pirgu. L-am apelat.

— Hei, dormi? i-am auzit aproape imediat vocea.

— Nu chiar. Mă doare capul. Care-i baiul?

— Organizez o chermeză diseară. Vii?

— La tine acasă?

— Da, nenică. Surpriză, este? Vreau să vă prezint, pe tine și pe dobitocu' ăla de Pașadia, unei gagici mișto.

— Dacă-i așa mișto, ce rost are să ne-o prezinți? Ține-o, naiba, pentru tine!

— Am nevoie de voi, bă, pentru atmosferă.

— Și ai tăi?

— Sunt la țară, vin duminică. Sunt singur acasă, nenicule și pot să-mi fac de cap.

— Numai noi vrei să venim?

— Ah, nu, sigur că nu. Mai am vreo doi colegi de la facultate...

— De la care dintre ele, Mare Idiot?

— De la istorie, *mio carol* Și mai vin și niște boarfe - de la filologie, cred. Oricum, promit să glumim, să ne pilim, să dansăm, să mâncăm... și ce-o mai fi pe-acolo. Să dea dracu' să nu vii, auzi?

— Pe la cât? am mormăit blazat, constatând însă că, la aflarea veștii, durerea de cap dispăruse.

— Hai la opt, e bine?

— Tu știi dacă-i bine. Să te văd cum faci pe amfitrionul.

— Promit că totul va fi de nota zece. Restul mai faceți și voi. Să nu văd mutre de urs, că mă oftic. Va fi chef, nu parastas, cred că-i clar.

— Bine, vin. Fac un duș și...

— Să alegi și tu un țol festiv, să nu te văd iar în sacou' ăla de conțopist!

Până să mai adaug ceva, mi-a închis telefonul. „Aha, - mi-am zis - vrea să impresioneze persoana aia de sex opus cu nivelul discuțiilor! Sau e altceva la mijloc, cine știe? Ei, lasă, aflu eu acolo!"

Rareori Pirgu ne invita la el. De altfel, nici nouă, celorlalți, nu ne plăcea să avem musafiri. Preferam să ne întâlnim în oraș, mai ales, cum spunea Pașadia, pentru că în oraș niciunul din noi nu trebuia, la final, să rămână să spele vesela. Dar condiții perfecte pentru un chef monstru doar Pirgu se putea lăuda că are. Locuia într-o casă veche, uriașă, moștenire de familie, catalogată ca fiind monument arhi-

tectonic. Curtea era imensă și plină de vegetație, vecinii nu puteau vedea nimic, iar de auzit, nici pe-atât. Când se trăgeau jaluzelele exterioare, nu răzbătea afară nicio rază de lumină. Un singur lucru lipsea uriașei șandramale: un balcon ca lumea. Dacă doreai să iei aer, nu puteai s-o faci decât ieșind afară, pe alee.

M-am dușat, m-am sprayat, mi-am scos ceea ce-mi plăcea să numesc „costumul de ginere" din sertarul de jos al bătrânei noptiere pe care o pescuisem într-o noapte de lângă lada de gunoi din apropierea locuinței gazdei mele (inițial nu avusesem, în camera așa-zis mobilată, decât un pat, o masă, un scaun și televizorul) și m-am pregătit să ies. Am fost gata să mă împiedic de cordonul de alimentare al calculatorului. Chiar atunci a sunat din nou telefonul. Era Pașadia.

- Vii?

— N-am încotro - am oftat.

— Ce pune la cale cretinul ăla?

— Aflăm acolo care-i mișcarea. Zice că are o gagică nouă.

— Ce noutate! Păi, are câte una nouă în fiecare săptămână, mânca-l-ar SIDA! De ce-ar fi asta mai specială?

— Nu știu, Pașa, habar n-am. Mergem și vedem. Dacă nu ne place anturajul, ne scuzăm și ne cărăm, ce mare lucru?

— Hm! Bine. Dar parcă presimt că o să-mi pară rău.

— Nu pomi cu idei preconcepute. Poate iese super. L-am auzit oftând.

— Pa, ne vedem acolo.

Am închis telefonul și am ieșit în stradă. Se înserase, dar nu era prea frig. Era devreme față de ora planificată,

așa că am luat-o pe jos, trăgând cu alean din țigara electronică. Le promisesem demult alor mei că mă las de fumat; acum aveam ocazia să-i dau peste nas lui Pirgu, care fuma ca un turc și a pus pariu că eu n-o să las țigara decât în mormânt. In fond, încă n-o lăsasem, dar țigara electronică era deja un pas important pe calea cea dreaptă. In plus, mă făcea să mă simt un ins ambițios, să cresc în propriii ochi. Poate și într-ai altora, cine știe! Mă bucuram anticipat de mutrele uimite ale amicilor.

Nu m-am bucurat degeaba. Când m-a invitat să intru, Pirgu a făcut ochii mari:

— Te-ai înnoit, măi, baribal bătrân! Ți-ai cumpărat țigaretă șmecheră! Te pomenești că te lași, până la urmă?

— Nu promit nimic - am rânjit. Dacă va fi, va fi. Pașadia a ajuns?

— E aici.

Din micul hol am trecut în sufrageria imensă, ocupată de obicei cu o masă ovală, uriașă, stil Ludovic al nu știu câtelea, dar pe care Pirgu o lipise de un perete și o umpluse cu sticle și gustări. Pe mici etajere se etalau pahare și farfurii de unică folosință, șervețele, scobitori și alte nimicuri utile. In celălalt hol, cel adevărat, cu tavan de vitraliu și din care se putea intra în toate camerele de la parter, gazda instalase boxele, stația și orga de lumini.

— Frumos! am exclamat cu sinceritate.

— Hai să te prezint.

în hol conversau trei țipe îmbrăcate foarte decoltat - sau dezbrăcate binișor, cum doriți s-o spuneți - și doi ne- cunoscuți. Al treilea mascul era Pașadia și părea deja perfect acomodat, judecând după aplombul cu care perora.

— Arta, înțelegeți? Arta a evoluat în primul rând datorită evoluției industriei. Gândiți-vă ce fel de pensule și ce fel de culori se foloseau acum o sută de ani? Dacă aș vrea... ah, Pantazi! Ce bine-mi pare că te văd!

A spus-o cu un aer atât de natural, încât oricine ar fi putut jura că nu se așteptase să mă întâlnească aici. Abia m-am abținut să nu râd.

— Și mie, și mie, dragul meu! i-am cântat în strună. Observ cu plăcere că gazda noastră nu-și dezminte renu- mele de organizator perfect al unei serate - m-am întors spre Pirgu.

A fost rândul acestuia să mustăcească. La dracu'! De unde să capete Pirgu un asemenea renume, atâta timp cât nu invita pe nimeni pe la el mai des decât de două ori pe an? Mi-am vârât între dinți, cu un gest boem, țigara electronică și, ca să nu mă ia din nou râsul, m-am prefăcut că mă uit cu interes la vitralii.

— Mai așteptăm pe cineva? am întrebat într-o doară.

— Da, sigur - s-a grăbit să explice Pirgu. Ar mai fi două- trei persoane. Pe una dintre ele chiar o cunoști, așa mi-a spus.

— Cine?... am întrebat moale, presimțind răspunsul.

— II cheamă Arthur, e altă generație, dar e un tip dat în... hm, nemaipoment - s-a corectat repede, aruncând priviri neliniștite către grupul fetelor. Era deosebit de atent să nu-i scape vreo măgărie. Cel puțin până când nu va începe toată lumea să bea; din acel moment, de obicei, nu mai contează. Am clătinat din cap:

— Da, îl știu. Vecinul din cârciumă.

— Fantoma de care te speriaseși în seara aia - mi-a dat un ghiont ușor Pirgu.

— Mi-a mai trecut - am îngânat.

— Asta-i foarte bine, pentru că... ah, mai vine cineva. Poate fi chiar el!

A dispărut de lângă noi să-l întâmpine pe noul venit. Pașadia m-a strigat:

— Hei, vino mai aproape, te prezint eu, dacă Pirgu n-a apucat.

Am făcut prezentările. Pe unul dintre invitați îl chema Fabian; pe celălalt, Tudor. Fetele se numeau Angelica, Monica și Andrada.

Bravo lor.

Pirgu a revenit alături de o făptură grațioasă, cu adevărat încântătoare.

— Ea e Mariana - ne-a anunțat cu emfază. Aparține înaltei societăți a vedetelor românești.

Tipa a zâmbit:

— Nici chiar așa. Bună, băieți. Bună, fetelor.

Era luminoasă și părea inconștientă de propriu-i farmec. Asta, desigur, o făcea și mai atrăgătoare. Ne-am apropiat de ea mai toți băieții (excepție Pașadia) ca mușteleatrase de borcanul cu miere.

— O explicație, vrem o explicație! a vociferat Fabian. Ești vedetă? Scuză-mă, nu te-am mai văzut...

— Am văzut-o eu - a ținut să precizeze Tudor. Faci un talk-show la TVART, așa e?

— Doar de două săptămâni - a surâs Mariana. Am semnat contractul, sunt OK.

— Iată un motiv de sărbătoare - s-a repezit Fabian. Băieți și fete, ce ziceți de un pahar? Și un toast din partea fiecăruia pentru noul star!

N-a așteptat să-l aprobăm; s-a repezit în sufragerie să aducă tot ce promisese. Soneria de la intrare a sunat iar.

— Mă duc! s-a precipitat Pirgu. Mai vine cineva!

Sticla și paharele au sosit împreună cu ultimul invitat. Era, bineînțeles, Arthur. A ridicat mâinile deasupra capului într-un salut general. Nu s-a mai prezentat și am înțeles ulterior de ce: îl cunoștea toată lumea.

Chiar și Mariana a părut să-l cunoască destul de bine. Am ciocnit paharele și le-am golit imediat. Vinul era din cel mai bun, cred că Murfatlar.

— Ar fi trebuit șampanie - a părut să aibă o revelație Pirgu. Mergi, *caro mio* (se adresa lui Pașadia) și vezi că sub masă zac câteva sticle de spumos...

Pașadia s-a grăbit să aducă două, aruncând lui Pirgu o privire prin care părea să-i mulțumească pentru că-1 făcuse să se simtă util. Am deschis sticlele fără să le agităm, ca să nu spargem cu dopurile vitraliul de deasupra. Atmosfera devenise deodată destinsă. Pirgu a pornit stația.

— Ce vă pun? Am câteva sute de CD-uri. Ce să vă pun?

Putea să pună orice, nu mai avea importanță. Timpul părea că s-a oprit; am dansat, am mâncat, am băut, apoi iar am dansat. Arthur nu părea să dorească să aibă de-a face cu mine; nu mă evita, dar nici nu mă interpela. Se distra ca toată lumea, fără să încerce să facă pe deșteptul. Doar Pașadia mai încerca să înfiripe un dialog inteligent despre o expoziție de pictură deschisă recent, dar nu prea

avea cu cine. La un blues, mi-am luat inima în dinți și am dansat cu Mariana. Aș putea să vă descriu senzația de atunci, pe care o păstrez și azi în minte la fel de vie, dar cred că toată lumea știe cam ce simte un bărbat dansând cu o fată teribil de frumoasă. Mă obseda un gând: oare chiar devenise amanta lui Pirgu?

Nu puteam întreba; trebuia să observ și să tac. îl invidiam pe Pirgu pentru prima dată. Avea bani, o casă uriașă, un BMW în garaj. Inteligența nu-i lipsea, era o prezență plăcută, chiar dacă nu se omora cu bunele maniere decât la ocazii.

După blues-ul cu pricina, am mai luat un pahar și m-am retras lângă o fereastră de unde puteam privi pe toată lumea fără să fiu prea mult băgat în seamă. îmi analizam cu oarecare amărăciune condiția de student cu părinți în provincie. Mă gândeam cu tristețe că n-am nicio șansă la o fată ca Mariana. Ce-aș putea să-i ofer? Scaunul de lângă masă, din camera închiriată? Poate un pat, din când în când? Și, târziu, după terminarea facultății (ce naiba, fizica atomică la București nu seamănă cu cea de la Cambridge!) un post modest de profesor de fizică la un liceu provincial. Să mă ocup de cercetare? Ce rahat se cercetează în tara asta?

De fapt, sunt un nimeni. *Eram* un nimeni.

— Te distrezi?

Vocea lui Arthur m-a scos din gândurile întunecate.

— Da - am răspus fără să mă gândesc.

— Știu - mi-a spus atunci Arthur. înțeleg. Domnule Pantazi, *poți crede că necazurile nu apar în viață decât pentru a ne face să ne prețuim mai mult?*

L-am privit uluit.

— Da - a continuat el, privindu-mă atent. Ești un lucru de preț. Meditează. Gândurile sunt un fel de pești. Lasă gândurile să urce pe râu către izvor. Să ajungă la *acel* izvor. Acolo există o soluție pentru orice fel de problemă. Totdeauna acolo...

Brusc, mintea mea a sărit la o imagine, la o amintire care m-a covârșit; o simțeam ca fiind a mea, cu toate că nu o trăisem niciodată.

„Eram trei odrasle de dinaști ce nume slăvite, tustrei cavaleri-călugări din tagma Sfântului Ioan de la Ierusalim, ziși de Malta, purtând cu fală pe piept crucea de smalț alb și încununatul trofeu spânzurate de panglica de cănă- văț negru. Răsărisem în amurgul Craiului-Soare, părinții iezuiți ne crescuseră și ne înarmase Villena...."

— Și lipsea cineva - am murmurat răspunzând acelui gând bizar.

— Trei mușchetari nu sunt nimic fără d'Artagnan - a râs Arthur, parcă știind exact ce gândisem. Permite-mi acest rol. Promit să nu vă dezamăgesc.

M-am răsucit către el, scrutător.

— Dacă accept, va trebui să plătesc pentru asta, este?

A fost rândul lui Arthur să pară uimit.

— Să... hm, da, e posibil. Necunoscute sunt căile Domnului. Ți-e frică? *t*

— Ciudată întrebare!...

— Iar acum lași de-o parte adevărul pentru o minciună cu picioare lungi? încearcă. Sunt sigur că știi ce trebuie făcut. Aș vrea, totuși, să te previn: orice alegere presu-

pune o renunțare crescută exponențial. Renunți la tot ceea ce ar putea fi, pentru una singură dintre variante.

L-am privit ironic.

— E dreptul meu să-mi... colapsez funcția de undă, nu?

— Da. Dar în mijlocul fenomenului trebuie să existe un sâmbure de conștiință. Poți fi sărac, dacă asta te mulțumește. Sau poți fi bogat. Nu trebuie să furi nimic - doar să iei ceea ce ți se cuvine.

Mi-a întors spatele și s-a dus în celălalt colț al holului; acolo, Pașadia l-a întâmpinat cu brațele deschise. Păreau deja prieteni dintotdeauna.

Mi-am spus: un nenorocit de student la fizică atomică nu poate fi bogat. Doar dacă pleacă din țară - și, poate, nici atunci. Și dacă aș câștiga la loto? Am surâs dulce-acri- șor. Norocul e noroc - n-ai cum să-l convingi să te servească.

N-ai cum?...

Cineva jucase mergând pe teoria probabilităților. Nu câștigase. Dar fusese foarte aproape. Teoria probabilităților funcționează, evident, pe probabilități. Se iau numerele extrase în ultimii cinci sau zece ani, se consideră densitatea apariției fiecărui număr între 1 și 49. Apoi se aplică formule. Rezultatul nu va fi o cifră precisă, ci un maxim de probabilitate. E vârful unui clopot Gauss, număr pe care, dacă îl joci, există o șansă majorată de câștig. Dar apare și șansa, mult mai palpabilă, de a nu câștiga nimic. Realitatea nu e complet predictibilă.

Și dacă ar fi? Există în natură un fenomen straniu numit sincronicitate. A fost descoperit de C. G. Jung. Alfred Koestler scria undeva: „Există un tip de fenomen mai mis-

terios chiar decât telepatia sau precogniția, fenomen care l-a intrigat pe om încă de la începuturile mitologiei: întâlnirea, aparent accidentală, a două lanțuri cauzale fără legătură între ele, într-o coincidență ce pare, deopotrivă, extrem de improbabilă și extrem de semnificativă". Jung a folosit termenul *sincronicitate* pentru a descrie astfel de coincidențe semnificative. E celebră revelația pacientei aflată sub tratament care, după ce a visat un scarabeu, s-a trezit în camera terapeutului cu unul viu, care a pătruns pe geam în realitatea concretă. Care era probabilitatea ca o asemenea coincidentă să aibă loc?

Dar sincronicitatea înseamnă altceva decât probabilitatea. Este o lege mult mai largă decât aceasta - și o include. Singura problemă este că e vorba despre o lege ascunsă a fizicii și nimeni, deocamdată, n-a reușit s-o decripteze...

Brusc, am alergat cu gândul la teoria haosului și la auto- organizare. O bătaie a aripilor unui fluture la Roma poate pomi un uragan în Hawaii. Toate lucrurile din Univers sunt legate subtil: de fapt, nimic din ceea ce se petrece nu poate exista în sine, fără influențe exterioare și fără să influențeze exteriorul. Sincronicitatea presupune că un eveniment atrage un altul, de aceeași natură. Există în matematică asemenea atractori, zone tip tornadă care adună și condensează evenimente similare. Teoria haosului ne spune că toate sunt legate între ele intrinsec. Contopirea acestor două idei conduce la o tehnică tip *wodoo,* în care o așchie de lemn poate reproduce trupul vrăjmașului, iar un ac înfipt în așchie îi poate produce acestuia o rană mortală.

Periculos, periculos... dar, la fel de bine, în loc să ucizi, poți să vindeci. Tehnica e aceeași. Totul se bizuie pe capacitatea Universului de a se autoorganiza răspunzând dorințelor tale. Pe de altă parte, sincronicitatea nu funcționează decât dacă fenomenul este semnificativ pentru conștiință.

Da. Dar care conștiință? A mea, a ta, a lui, sau conștiința cosmică pe care unii o numesc Dumnezeu, fără să înțeleagă nimic din ea?

Universul continuă să rămână impredictibil.

Ceea ce - m-am corijat imediat - nu înseamnă că nu poate fi formatat în mod conștient în așa fel încât, pe mici bucățele, să devină relativ predictibil. De pildă, dacă arunci un chibrit pe un băț înmuiat în benzină, bățul, în mod sigur, va lua foc. Acest gen de predictibilitate face realitatea cuantificabilă și măsurabilă până la un punct. Restul e altceva.

Da - mi-am spus. Sincronicitatea. E principiul după care se călăuzesc multe din gesturile omenești. Iată, de pildă, jocul la loto: unora, la sucursalele care vând bilete, le place să aleagă dintr-o urnă cu bile numerotate, pusă la dispoziția clienților, câteva bile, sperând ca la extragerea reală, prin sincronicitate, șirul numerelor trase de ei la întâmplare din urnă să se repete. Pe baza ideii de sincronicitate se întemeiază tradiții, obiceiuri, mituri, șamanism. O întreagă gândire magică. Și nu poți să spui: aberații. Aceste lucruri sunt universale și e greu să pretinzi că întregi capitole din istoria umanității s-au întemeiat pe fabulații. Singura concluzie logică este că metoda, în anumite condiții, funcționează. Nu știm cum, dar funcționează.

M-am hotărât să-l întreb despre asta pe Pirgu. L-am luat de cot și l-am tras deoparte. I-am șoptit:

— Mare Idiot, luminează-mă. Explică-mi în zece cuvinte cum funcționează gândirea magică.

Nu se aștepta la *asemenea* întrebări în mijocul unui *asemenea* chef.

— Hm! Probabil că la început - la începutul civilizației - a reprezentat o bună metodă de a cunoaște și de-a acționa. Poate știi, cu 40.000 de ani în urmă, creierul uman era mai voluminos decât cel de azi. N-am idee ce abilități aveau acei inși. Oricum, la capitolul artistic ne depășeau mult. Poate să-ți explice mai bine Pașadia. Se pare că pe măsură ce volumul creierului s-a diminuat, actul magic n-a mai putut fi accesibil oricui. Au apărut indivizi specializați. Vrăjitori, șamani... Aceștia nu mai aveau acces direct la cunoașterea magică, așa că au apelat la droguri.

— La ce le trebuiau drogurile?

— Să intre în transă - a râs Pirgu. Să intre într-o stare alterată a conștiinței. Realitatea nu mai putea fi manevrată din postura de individ normal. Sigur, această schimbare a presupus o groază de tatonări și eșecuri. Dar, încet, fiecare veche civilizație și-a întemeiat casta cunoscătorilor, a preoților.

— Să nu-mi spui că semănau cu cei de azi - l-am prevenit.

— Ha, ha! Sigur că nu! Abia bisericile, instituții de prostit fraierii, au adus în locul vizionarilor preoți din aceștia, pe care nu-i bine să-i iei la bani mărunți, că nu mai ai ce-alege!

— Deci, droguri - am murmurat gânditor.

— Sau hipnoză. Sau meditație, concentrare.

Diverse tehnici de intrat *acolo.*

— Ah, adică se mai poate și azi...

— Cu condiția să te învețe cineva. Singur, e al naibii de greu. E un teritoriu despre care n-ai de unde să știi ceva. Poate din vise.

— Nu există surse, initiati?

— Ba da, dar toate astea vor reprezenta simple hărți pentru conștiința ta. Teritoriul nu e totuna cu harta lui. Fiecare conștiință e unică, în ciuda existenței unui mare inconștient colectiv care le unește pe toate. Chiar tu mi-ai zis odată că și fizica spune asta.

— Nonlocalizarea cuantică. Dar acolo e vorba despre nonlocalizarea unor particule sau a unor unde...

— Și noi ce suntem? a rânjit Pirgu. Și lumea întreagă ce naiba este? Zău, imaginea asta mi-a dat multă bătaie de cap! Când pipăi o țipă, mă întreb foarte serios ce pipăi de fapt și ce frecvențe acționează... și numai tu ești de vină, *mio carol* Mi-ai vârât în cap prin cârciumi doar imagini din astea, cretine. Nu mai poate omul să fie sigur de nimic! Hai, mai stai mult aici, pe tușă? Mariana m-a întrebat ce ai, dacă nu cumva te-ai supărat.

La asta n-am putut să rezist. Am lăsat gândurile la o parte și m-am întors în mijlocul petrecerii.

Monica se învârtea în jurul meu și nici Angelicăi nu-i eram chiar indiferent. încercam să le susțin conversația banală despre filme și talk-show-uri, despre vacanțe și deziluzii în dragoste. Nu încercam să par deștept, n-aveam

niciun motiv. Probabil tocmai naturaleţea mea le stârnea. Fabian se lipise binișor de Andrada. Regretau și ei, cred, că nu exista o terasă pe care să se refugieze. Afară se cam lăsase frigul, iar aleea din față nu se arăta primitoare. Până la urmă au dispărut, poate prin bucătărie. Pașadia s-a vârât în grupul nostru, ușor ameţit. Aproape toate frazele și le începea cu „eu, ca student la arte plastice". Epata, adică făcea pe nebunul. Când n-am mai răbdat, l-am maimuțărit: ,

— Tu, ca student la arte plastice, n-ai vrea să tragi mai aproape platoul ăla cu prăjiturele?

S-a încruntat, apoi a priceput și l-a pufnit râsul.

— Iar ți-e foame? Se vede că ești student la o facultate tehnică... de când n-ai mai mâncat?

Am râs și eu, nu era cazul să mă supăr.

— De-azi dimineață. Dar asta a fost deja foarte demult. Vezi, dragul meu, în cazul unui student la arte plastice contează mâna și ochiul. Dar acestea nu consumă la fel de multe calorii câte consumă creierul unui student aflat la o facultate tehnică...

Gesticulam larg, se vedea că glumesc și toată lumea era binedispusă.

— Nu ierți nimic, nu-i așa? m-a apucat Pirgu de cot.

— Pirgule, ce crezi: e mai bine să duci grija sau să duci dorul?

— Ha! Naiba știe! Ce zici, Mariana?

Fata zâmbea modest.

— E ca un banc - s-a hotărât. Ce e mai bine să ai, Alzheimer sau Parkinson?

— Și ce e mai bine? s-a grăbit Pașadia.

— Parkinson, desigur. Tremuri, dar tot ajungi să

duci jumătate de pahar la gură. Dacă ai Alzheimer, uiți unde-ai pus sticla...

Râdeam toți, râdea și Arthur.

— Dacă ajungem la bancuri, trebuie să vă întreb neapărat: știți ce i-a luat Gigei maică-sii de ziua ei?

Pe când încercam să ne imaginăm răspunsuri cât mai amuzante, Arthur a explicat:

— Cincizeci de lei din geantă...

Râdeam, alcoolul își făcuse oarecare loc, deveneam îndrăzneți. Incredibil, Pirgu nu mai era grobianul pe care-1 știam. Părea un perfect om de lume, rasat, amabil, aruncând poante aflate exact la limită - putea, în orice clipă, redeveni trivialul pe care-1 știam, dar, ca un dansator pe sârmă, nu făcea niciodată un pas greșit. Mi se părea, pur și simplu, adorabil.

A fost o seară notorie. Merită s-o tin minte din toate punctele de vedere. Și mai ales unul se impune: a fost seara în care ideea a prins să se contureze în mintea mea. Acea idee care m-a adus aici, pe insula mea, în centrul man- dalei.

65

Capitolul 3

Deci, un fel de *wodoo.* Alegi șase numere și faci în așa fel încât ele să se reproducă identic la marea extragere. E posibil prin sincronicitate. Dar sincronicitatea cere semnificație. Semnificația nu

are înțeles dincolo de conștiință. Iar conștiința trebuie să fie alterată, deoarece, în starea normală a acesteia, lipsește concentrarea...

Înainte de-a adormi, spre ziuă, când am ajuns acasă, mi-am amintit de modul în care acțiunea mai multor conștiințe poate schimba probabilitățile. Mai mulți la un loc înseamnă mult mai multă forță. Mai mulți la un loc, toți aflați într-o stare alterată de conștiință, înseamnă și mai multă forță.

Am adormit.

Visul care a urmat mi s-a părut prevestitor. Dar nu atunci, ci mult mai târziu, când am înțeles că timpul și spațiul nu există în mod real. Conștiința nu e localizată: ea nu se generează în creierul unui individ. Ea se află peste tot, iar creierul doar accede la un anumit tip de conștiință. Creierul e ca o antenă TV: poate fi acordat să prindă sau nu anumite posturi.

Am visat că mă aflam într-o gară uriașă. O gară luminată de o multitudine de neoane, o gară albă, strălucitoare și

rece. Era noapte, târziu și gara era pustie. Dar știam că trebuie să sosească un tren. Un tren important, cu destinație precisă. Un tren unic, un tren aproape la fel de pustiu ca gara, căci puțini se încumetaseră să urce în vagoanele sale. Parcă așteptam pe cineva, mai degrabă un dor decât o ființă. Totul în jurul meu era rece, pustiu și mut - și totuși, paradoxal, deloc trist. Mai degrabă mă simțeam tremurând de exaltarea gândului că voi pleca, în sfârșit, că în curând voi fi departe, în locuri pe care abia dacă le intuiam. Prin mijlocul peronului urcau coloane lungi și groase din piatră fină, albă. Din adâncurile lor sosea o căldură bizară; mi se păreau vene ale unui trup cosmic care începea nicăieri și se sfârșea niciunde, umplând, uriaș, noaptea înstelată. Am lipit urechea de una din coloane și atunci am auzit murmurul. Venea poate dinspre stele sau din adâncurile pământului; murmurul viu al unui popor misterios, transcendent. Undeva, milioane de inși ridicaseră o singură voce, rostiseră deodată unul și același cuvânt.

Și *acel cuvânt eram eu.*

Milioane mă compuneau, mă realizau. Toți aceștia înmuguriseră din neant doar pentru ca eu să exist. Poate era vocea celulelor trupului meu; sau poate erau vocile celor duși, cuprinși în lanțul lung al sicrielor, al generațiilor, al vieților trecute sau al făpturilor care, trăind cândva, au ajuns ca azi să ne dea nume. Sau se afla acolo un popor ascuns și, totuși, omniprezent, la care trebuia să cobor pentru a-l mântui de propria-i nemăsurare: să-i devin limită, să-l cresc dinspre piatra coloanei către coloana inimii.

Atunci am auzit șuierând un tren și am știut că era trenul meu. Am privit spre întunecimile cerului și stelele erau mai mari ca oricând. Și planetele sistemului solar mi s-au părut aproape: un simplu pas, un biet pas și mă pot afla acolo, mă pot afla în indiferent care loc sau mă pot afla în chiar indiferența oricărui loc....

Era, ce-i drept și o tristețe printre reperele acestui meleag al bucuriei reîntregirii. Dar o tristețe sfioasă, aidoma tristeții copilului care deschide ochii și, ajungând să vadă, renunță prin aceasta la întregul său nevăzut. Alegem, deci ucidem prin gest toate celelalte posibilități. Sau iarăși alegem - și *renunțăm la lucrul ales* în favoarea tuturor posibilităților. Care dintre gesturi reprezintă viața și care moartea? în fond, a alege să nu fii, înseamnă a alege să fii în afara ființării, ceea ce e totuna cu a fi cumva - n-ai cum să alegi să nu fii la modul absolut. Depinde cum privești, de care parte a oglinzii, dar imaginea ta nu-ți aparține, e formatată din timpi și spații care, prin tine, ajung să se exemplifice.

Și totul în gară era luminat și mă întrebam dacă lumina vine de la neoane sau se dezlipește de pe suprafețele obiectelor pentru a se aduna în acestea. Avea importanță? La viteza luminii, timpul e zero. Doar nouă ni se pare că există o direcție, un sens. Lumina care ne atinge retina a pornit în aceeași clipă dinspre steaua către care privim. Pentru ea, drumul dintre stea și ochiul nostru nu există. Ea este acum, aici, pretutindeni și dintotdeauna.

Mai târziu am să vă spun câte ceva despre asta. Dar pentru mine, în vis, conta sentimentul, senzația aceea de

singurătate amestecată cu nerăbdare curioasă. Trăiam, acolo, o noapte de sărbătoare, o noapte eroică.

Dimineața sosise demult. M-am ridicat din pat și m-am repezit la calculator. Se afla sub un morman de haine care trebuiau date la spălat, iar anexele lui se răsfirau pe masă printre farfurii murdare, tacâmuri și firimituri. Am suflat peste tastatură și l-am pornit.

„Deci - m-am gândit - sunt șase numere. Posibilitatea ca numerele alese să reprezinte chiar numerele care se vor extrage e foarte redusă. Dar o putem crește până se apropie de raportul unu la unu..."

Am început prin a prelua de pe internet extragerile loto din ultimii cinci ani. Am obținut un șir de numere aparent aleatorii. „Dar nu sunt așa - mi-am spus. In spatele haosului există totdeauna o ordine ascunsă".

Există un model matematic care poate face ca un semnal aparent aleator să se transforme într-un mănunchi de unde periodice. In matematică, transformata Fourier se aplică unei funcții complexe și produce o altă funcție complexă care conține aceeași informație ca funcția originală, dar reorganizată după frecvențele componente. Eu nu cunoșteam funcția originală, dar puteam considera șirul numerelor extrase ca fiind momente în care unda colapsează. Operarea cu elemente discrete era utilă pentru computerul care și el funcționa numeric și nu analogic. Puteam să-1 fac să calculeze ecuațiile unor pachete de unde a căror rezultantă, într-un moment sau altul, să reprezinte cifrele extrase. Iterația pe baza căreia puteam descoperi, din istoria numerelor extrase, valoarea urmă-

toarelor șase numere care se vor extrage, urma s-o dezvolt la finalul calculelor.

Am muncit toată ziua, n-am ieșit nicăieri. Rezultatele se lăsau așteptate. Valorile extragerilor din ultimii cinci ani nu ajungeau pentru o estimare corectă; mi-ar fi fost mai de folos extragerile pe ultimii cinci sute de ani - evident, dacă Loteria Română ar fi datat încă de pe-atunci. Numărul redus de date inițiale permitea computerului un evantai prea larg de soluții. Tot astfel, spectrul de frecvențe în care transformata Fourier putea echivala semnalul aleator al șirului de numere era extrem de mare. Trebuia să aleg dintre ele pe baza unui criteriu încă neinventat care sunt cele cu adevărat importante și care apar acolo doar pentru că datele inițiale nu erau satisfăcătoare. M-am reapucat să-1 recitesc pe Ilya Prigogine, căutătorul principiului autoorganizator. Seara m-am trântit în pat fără să fi obținut mare lucru, dar am reușit, cel puțin, să adorm imediat.

Nu avusesem niciodată vise care să se repete, dar în noaptea aceea mi s-a părut din nou că mă aflu-n văzduh și călăresc un nor de furtună. Țineam în mâini un toiag și un frâu. Frâul ducea către inima norului și am zărit acolo, învești mântat în abur, un dragon vărgat. In jurul meu, alți nori se învârteau nebunește: sosise furtuna pe pământ. Undeva, în față, din marea de negură a izbucnit un pisc alburiu și m-am îndreptat către el știind că sunt așteptat și dorit acolo. Un castel sau o cetate se afla în pericol. Oameni răi sosiseră suiți în uriașe care zburătoare, vimane construite în munții unei țări îndepărtate, pentru

a cuceri țara strămoșilor. Acolo, sub norii străbătuți de fulgere violente se desfășura un război ciudat; cei care rămăseseră aici și se îndrăgostiseră de aceste locuri îmi cereau să-i ajut. Am îndreptat către piscul alb toiagul pe care-l țineam în mâna dreaptă și un foc pustiitor a țâșnit din el.

Și m-am trezit. Ciudat vis, ciudate sunt nălucile nopții!

Am dat naiba și cursurile de a doua zi de la facultate și am rămas acasă. In orele următoare am căutat ca un disperat noi modalități de restrângere a ecuațiilor sistemului. In cele din urmă mi-am adus iar aminte de atractorii stranii.

O funcție matematică iterată poate duce la o convergență către o anumită valoare sau către un set de valori, indiferent de valoarea folosită la început. Această valoare sau set de valori este numit atractor, toate celelalte valori deplasându-se către ea când funcția este iterată. După cum se știe, în teoria haosului, mici modificări ale condițiilor inițiale (cum ar fi rotunjirea numerelor cu care se lucrează) au ca efect rezultate haotice, făcând ca anticiparea efectelor pe termen lung să fie imposibilă. Atractorii, însă, pot regla lucrurile. Trebuia să fac în așa fel încât să iau în considerare sisteme care pot evidenția, de-a lungul iterațiilor, anumiți atractori. Am dat calculatorului căutare în șirul inițial de numere pentru a descoperi diferite asocieri și repetiții.

Mă rog, vă spun toate astea deși presupun că pentru voi e un fel de limbă păsărească. Cert e că adăugând și scăzând condiții și restricții, am găsit la final un sistem, con-

ținând circa două duzini de ecuații, care nu se puteau rezolva niciodată. De fapt, niciodată e un cuvânt prea greu, prea definitiv. In realitate, la puterea mea de calcul, timpul pentru a rezolva acest sistem s-ar fi lungit până dincolo de momentul Judecății de Apoi.

Atunci, n-am avut de ales: i-am cerut calculatorului o soluție grafică. Cu asta s-a descurcat ceva mai bine, creând într-o jumătate de ceas un fractal splendid. Singura problemă era aceea că poziția primilor șase atractori rămânea ușor ambiguă în raport cu sistemul de referință. Nu puteau fi considerați precișii: apăreau pe grafic ca niște norișori. Totuși, i-am notat pe o scală de la 1 la 49 și au rezultat șase numere - nesigure, dar gravitând în jurul unor valori de bază.

A doua zi era vineri și am jucat la loto.

Apoi am așteptat.

N-am mai plecat din casă. La telefon am răspuns monosilabic, mințindu-i pe toți că nu sunt în oraș. Pe nesimțite au trecut ziua de sâmbătă și trei sferturi din ziua de duminică.

Seara am urmărit în direct extragerea. Primul număr a fost ghicit corect de calculator. La fel al treilea, al patrulea și al șaselea. Din păcate, nu și celelalte două. Nu s-au aflat departe, e adevărat.

Doar patru numere. Metodă bună, cu alte cuvinte, dar imperfectă. Totuși, nu vedeam cum aș putea s-o mai perfecționez.

Câștigul a fost mărunt, dar a doua zi, între două cursuri, m-am dus să-l ridic. Apoi am stat și m-am gândit. Am în-

vârtit, în acea după-amiază, din nou problema pe

toate fețele. Evident, puterea de previziune a metodei mele era la limită. O soluție ar fi fost să joc mereu, săptămână de săptămână, numere oferite de calculator, sperând că va veni ziua norocoasă în care vor ieși cel puțin cinci sau toate șase. Altă soluție ar fi fost să joc în fiecare săptămână câteva zeci de bilete, căutând să acopăr cât mai mult din posibilitățile de variație ale valorilor. In realitate, toate astea mă readuceau în sfera norocului, sferă pe care doream să o eludez complet.

Am revenit la gândirea magică și mi-am spus: după ce calculatorul face predicția, ar trebui să intervină conștiința. Nu cea obișnuită, bazată pe cartezianism. E nevoie de conștiința aflată într-o stare alterată.

Hipnoză? Oare se poate alege varianta corectă practicând hipnotismul sau meditația?

M-am hotărât să încerc.

Am revenit la orele de meditație, amintindu-mi treptat ceea ce mă învățase odată maestrul meu. In fond, mi-am zis, microprocesorul unui calculator abia dacă este echivalentul unui neuron. Creierul are vreo 14 miliarde. E de-a dreptul ciudat că nu suntem în stare să rezolvăm, fără creion și hârtie, o ecuație de gradul doi.

Sigur, creierul face altele, multe altele pe care, deocamdată, niciun calculator nu le realizează. Ceea ce nu înseamnă că nu se va întâmpla. Există un soi de umaniști ancorați în trecut și care continuă să creadă că omul e finalitatea lucrurilor, măsura universului. Pentru că *omul gândește.*

Dar stați liniștiți, nu-i adevărat. Când o să dispărem - sau, ca să fim optimiști, hai să spunem „dacă" - nu se va face gaură în cer. Inteligențe sunt peste tot; față de unele ne aflăm, probabil, la fel de departe ca amiba de om. Dacă le-am întâlni, ne-ar fi imposibil să le recunoaștem. In fond, *cel mai probabil, le întâlnim în fiecare zi.*

A mai trecut astfel o săptămână; credincioșii se pregăteau să serbeze Paștele, iar eu eram nerăbdător să-mi revizuiesc metoda.

Pirgu a dispărut vineri din oraș cu doi colegi să petreacă sărbătorile pascale într-o mănăstire; e frumos și distractiv, ce să zic? Pașadia a plecat la părinți. Tot la părinți am plecat și eu, iar biletul loto l-am cumpărat de la o agenție locală. A fost aproape bine. Tot patru numere, dar celelalte două au fost, pur și simplu, lipite de cele extrase. Un imbold, un gând, un bobâmac oarecare m-ar fi putut ajuta să dau lovitura.

Da, s-a întâmplat în cele din urmă, dar cu totul altfel decât am sperat. Ceea ce poate presupune că există o țesătură subtilă a destinului, o ordine ascunsă în cadrul fiecărui șir de întâmplări. Jocuri de-ale lui Hermes Trisme- gistus.

M-am întors în Capitală în a doua zi de Paști, hotărât să încerc forța hipnozei. Mi-am scos de pe Internet câteva metode și am comandat una din cărțile unui hipnotizator priceput. A sosit prin „prioripost" în două zile și n-a fost chiar târziu. Spre seară, miercuri, am ieșit în oraș pentru ca, undeva pe Magheru, s-o întâlnesc, singură și la o plimbare fără o țintă anume, pe Mariana.

Ne-am salutat, iar eu, ca s-o amuz, m-am prefăcut

că ridic de pe cap o pălărie imaginară.

— Singurică, singurică?

In toate aceste săptămâni mi-aș fi dorit s-o reîntâlnesc, iar acum, că se întâmpla, mă simțeam ușor iritat și dispus s-o iau în zeflemea. Fata a dat ușor din umeri:

— Vin de la lucru și mă duc... nu știu unde. Sunt obosită.

Păstram în buzunar micul rezultat financiar al ultimei extrageri loto. Am privit-o ușor circumspect.

— Și vedetele obosesc?

A zâmbit.

— Uneori. Ritmul muncii în televiziune seamănă mult cu cel al unui agent bursier. Trebuie ca emisiunea ta să existe și să aibă rating. Dacă renunți, locul va fi ocupat imediat de altcineva. Nimeni nu-ți spune: mergi și odihnește-te.

— Și... așa, în viață, n-ai găsit pe nimeni să ți-o spună din când în când?

— N-am căutat cu atenție. Presupun că vrei să facem câțiva pași.

— E mai bine să te plimbi decât să stai pe loc, nu?

— L-ai mai întâlnit pe prietenul nostru comun?

Am înțeles că se referea la Pirgu.

— Sincer, o dată sau de două ori și doar în treacăt.

— Curios. Spunea că ți-e prieten foarte apropiat. Asta ar trebui să însemne că vă vedeți des.

— Da, așa e, doar că eu am fost puțin ocupat în ultima vreme cu un proiect.

— Poate că n-aș înțelege nimic dacă ai încerca să mi-l explici...

— Există, pe-aproape, un mic bistro cu o atmosferă deosebit de propice explicării unor proiecte...

— Ha, ha! E o invitație?

— Nu știu. Tu ce crezi?

Era încântătoare. M-am trezit încins iar de privirea ei, de aroma stranie pe care o degaja.

— Atunci... de ce nu?

Mai târziu, în fața cafelelor, m-am descoperit vorbin- du-i pătimaș despre fractali. Nici măcar nu-mi mai păsa dacă înțelegea: îmi era suficient că mă privea. Ce mai, mă îndrăgostisem. Trebuia să mi se întâmple și mie odată. Se înfiripa în mine un sentiment straniu, pe care nu-1 recunoșteam să îmi aparțină: o doream, dar abia aș fi fost în stare s-o ating. Mă amăra gândul că, după ce vom termina cafelele, se va ridica și va pleca. Abia târziu mi-am dat seama că mă întreba ceva.

— ...locuiești?

Am căscat o clipă gura, apoi am înțeles.

— Unde locuiesc? In Craiova.

— E cam departe. Presupun că nu faci naveta.

— A, nu. Ha, ha! Stau la o gazdă, în Drumul Taberei.

— Mi-ar plăcea să te vizitez odată.

— Și mie. Dar te previn că nu vei găsi un loc teribil de primitor, în genul vilei lui Pirgu.

— Aș fi pus pariu...

— Dar vino când vrei. Chiar și acum.

— Cât de periculos te consideri?

Surâdea.

— Ce să însemne?

— Că uneori asemenea invitații nu trebuie

acceptate din prima clipă.

— Depinde. Un loc e doar un loc. Ce faci când ajungi acolo e deja altceva.

M-a privit serioasă.

— Nu sunt genul ăla.

Am privit-o, la rândul meu, în ochi.

— Știu. Nici eu.

A sorbit din cafea ușor stânjenită.

— Oare de ce simt că trebuie să te cred? E ciudat... am ciudatul sentiment că...

- Ei?

— Lasă, nimic...

— Am să continui eu, dacă-mi dai voie. Ai ciudatul sentiment că mă cunoști bine, chiar dacă nu ne-am văzut până azi decât la un chef. Și eu simt la fel și nu înțeleg. Parcă am trăi un noian de existențe paralele în lumi paralele și acele lumi ar avea capacitatea să-și trimită reciproc informații...

— Pretențios spus. Totdeauna te exprimi așa?

— Nu sunt decât un biet provincial. Dar nu, nu totdeauna. De obicei e și mai rău...

A început să râdă:

— îmi aduci aminte de bancul ăla cu asemănarea dintre un câine și un inginer. îl știi?

îl știam, dar nu voiam să-i retez elanul.

— Și unul și altul au priviri inteligente, dar nu reușesc să se exprime...

Am râs complezent.

— Da, dar asta poate pentru că modul lor de exprimare...

— Lasă - m-a întrerupt. Nu te tot scuza. Am să merg să-ți văd vizuina, dar nu azi. Mâine termin pe la șase. Poți să vii să mă iei, dacă dorești.

— Să știi că n-am mașina aici. E la Craiova. Și nici metrou până-n Drumul Taberei nu există.

— Doamne! Ai de gând să mă duci pe jos?

— Jur solemn să găsesc o altă soluție.

— Atunci, așa să fie. Mâine la șase. Știi unde e sediul televiziunii?

- Da.

— Au două intrări, o să ies prin spate.

In stradă, am urmărit-o cum se depărtează și doar gândul că mâine am s-o revăd m-a împiedicat să mă iau după ea și să aflu unde locuiește. Când te îndrăgostești ca un tâmpit în felul ăsta, comiți o mulțime de chestii care îi fac pe ceilalți să clatine compătimitor din cap și să rotească degetul, semnificativ, în dreptul tâmplei.

în noaptea aia m-am culcat târziu. Am aranjat puțin prin cameră, prea era ca naiba, apoi am rămas, o vreme, într-o stare de dulce reverie, pe întuneric. Până la urmă am adormit și am visat *roata.*

Mă aflam undeva, mult deasupra pământului. Cerul era negru ca smoala; sub mine deslușeam un ținut acoperit de nori strălucitori, iar când și când, spărturile lor lăsau să se întrevadă margini de continente, fluvii și câmpii înverzite. Am zărit apoi, chiar lângă mine, o roată uriașă ce se învârtea expunând mii de spițe între axul central și bordura circulară. în mod ciudat, centrul roții se deslușea

vag, iar imaginea circumferinței era și mai spălăcită, risi- pindu-se parcă, datorită forței centrifuge, în milioane de particule fine ce se pierdeau în spațiu. Totuși, nu apuca să dispară: spițele aduceau dinspre centru o nouă materie care se adăuga cercului evanescent. Acestea erau singurele în mod clar definite: un fel de tuburi subțiri, translucide, în lungul cărora curgeau umbre și lumini colorate. Brusc, cineva din mine a înțeles metafora. Aceste spițe erau vieți, mii de vieți ale uneia și aceleiași persoane, vieți care se desfășurau pornind din centrul unic al existenței, din eul nemuritor; vieți mai bune sau mai rele, variante ale lor și variante ale variantelor. Toate ajungeau să se disipe odată întrepătrunse în circumferință, acolo unde timpul propriu al fiecăreia redevenea timpul cosmic. Centrul roții pulsa ca o fântână albă; totuși, mișcarea lui nu era decât o aparență. Acolo se afla *punctul de vedere,* lăcașul unei ființe tăcute constituind esența tuturor posibilităților existenței sale. „Mergi către izvor, caută centrul; deși trăiești aici, tu ești deja acolo"...

Vocea lui Arthur?

„Această roată este adevăratul tău chip. E casa tatălui tău. Iar tatăl tău e cu mult mai tânăr ca tine. Tatăl tău abia s-a născut, de aceea vei crede în el. Dar tu ești bătrân, la fel de bătrân ca oricare dintre atomii care te compun, te-au compus sau te vor compune"...

Un frig rece sosea dinspre astre, un vânt imposibil clătina stelele.

„Această roată este adevăratul tău chip, căci ai milioane de fețe. Toate sunt bătrâne, dat tatăl tău abia s-a născut;

tu ești deja acolo și ești tatăl înconjurat de fii. Spițele sunt bătrâne; trăiesc spre a muri. Tatăl tău e proaspăt ca o floare abia deschisă, ca o lumină ce se naște ajungându-se din urmă în chiar clipa atingerii țintei sale"...

Vocea fostului meu maestru?

„Această roată ești tu în toate variantele - și ești tu dincolo de orice variantă. Dar dacă toate spițele s-ar spulbera aidoma nisipului, vei putea, oare, spune *n-am fost,* atâta timp cât centrul dăinuiește? Acel miez este aici, dar este departe; a fost mereu și nu poate muri; el e începutul lumii și sfârșitul acesteia, existența sa n-are legătură cu Timpul"...

Vocea mea?

M-am trezit și m-am ridicat din pat leoarcă de transpirație, fără să înțeleg unde mă aflu. O clipă lungă am crezut că sunt peste tot și nicăieri - trupul meu a părut un simplu fir de praf. M-am repliat, m-am dus la baie și mi-am azvârlit pe ochi, cu mâinile făcute căuș, apă rece. Apoi m-am privit în oglindă, așteptându-mă să nu mă recunosc.

Dar eram același.

Se luminase de ziuă și n-am mai reușit să adorm. Sub impresia visului, pe stradă mă simțeam uluitor de detașat de toate. Aveam sentimentul că privesc un film tridimensional. Maya - m-am gândit. Iluzia. Acest văl pictat numit viață. Prin asociere, gândul m-a dus imediat la Somerset Maugham.

Ziua a trecut greu și, în jurul prânzului, mi s-a părut că-l zăresc pe coridorul către decanat pe Arthur. Am vrut să-l strig, dar persoana tocmai dispărea în secretariat și

nu m-am putut lămuri dacă era el sau cineva care-i

semăna. Pe de altă parte, faptul că nu l-am întâlnit m-a făcut să mă simt ușurat, nu știu de ce. Poate pentru că mă temeam că-mi va ghici starea de spirit? Adevărul era că n-aveam chef să explic nimănui nimic. Singurul lucru care mi se părea important era că ora șase urma să sosească, în cele din urmă. Când am coborât din troleu în fața corpului de clădiri al TVART-ului, m-am temut că întârziasem, dar am respirat ușurat constatând că nu era decât cinci și patruzeci de minute.

Am întrebat portarul, iar acesta mi-a confirmat că Mariana nu ieșise încă. Am așteptat-o rezemat de gard; când a apărut, mi-am dat seama că venisem ca un idiot, fără să cumpăr nici măcar un buchet de flori. Rahat! Chiar gândeam anapoda. M-a zărit și mi-a făcut cu mâna.

— Acum am scăpat de la cursuri, n-am apucat nici să trec pe la florărie - am azvârlit pe nerăsuflate prima minciună la care am fost în stare să mă gândesc.

A râs.

— Nu-ți face probleme, sunt sigură că ți-ai adus aminte abia acum.

Presupun că am roșit îngrozitor.

— E mult mai bine fără flori. Altfel aș fi crezut că ești un admirator oarecare.

— Și nu sunt? am privit-o implorând confirmarea.

— Tu trebuie să hotărăști. Cum ajungem la tine?

— Cu un taxi.

— Deci, ești dispus la sacrificii financiare! Avem de mers o groază.

— Fii sigură că nu te voi lăsa să plătești tu.

Am luat taxiul, m-am lăsat ușurat de parale și, după ce am urcat scările, am deschis prudent ușa. Prudență stupidă, parcă ar mai fi putut trece pe-acolo altcineva care să deranjeze ordinea pe care o lăsasem în cameră! Mariana a intrat și, rotind privirea, a concluzionat:

— Da, o adevărată cameră de student. Presupun că ieri la aceeași oră dezordinea era înfiorătoare.

Fir-ar să fie, acestei fete chiar nu-i scăpa nimic? Am ales să fiu dezarmant de sincer:

— Așa e. M-am gândit că nu te pot primi, totuși, oricum.

— De ce nu? Ordinea șterge urmele personalității. Mi-ar fi plăcut să aflu dacă aveai borcanul cu murături pe tastatură sau tastatura stătea pe borcan.

— N-am murături. Pe tastatură stătea farfuria cu oasele de la ultimul copan.

M-a privit critic.

— Așa să fie? Și cu ce te ocupi acasă, în timpul liber? Asculți muzică, speli vase, croșetezi ciorapi?

— Câte puțin din fiecare. Dar principala mea preocupare are legătură cu acest calculator.

— Să văd. Ce procesor?

— E un quadro.

— Interfață grafică?

— Prezentă.

— Ram-ul?

— Patru giga.

— Oho! Memorie?

— Un terra. Și încă un terra, externă.

— Doamne! La ce-ți trebuie asemenea performanțe? Spargi codurile Pentagonului?

— Nu. Cercetez.

- Ce?

— Chestii de specialitate.

— Arată-mi.

O jumătate de oră i-am arătat fractali. N-am început cu setul Mandelbrot. Găsisem pe net o groază de alte pros- tioare drăguțe.

— Ești maniac - a concluzionat Mariana. Imaginile astea au devenit o obsesie. Dar, slavă domnului, nu e o obsesie sexuală.

— Nu fii sigură. Se pare că toate formele din natură sunt fractali...

— O, doamne, e mai grav decât am crezut! Vezi anumite chestii în orice! Să fie vorba de vârstă sau de necesități obiective?

— Insinuezi că...

— Tu ai spus-o!

Ne amuzam copios. Am dat clic pe ultimul program - cel care îmi generase fractalul rezultat din ecuațiile găsite după aplicarea transformatei Fourier.

— Îți place?

— Da. E super-complicat. Ce reprezintă?

M-am întors către ea fără să fiu sigur ce-i voi spune. Și atunci, în mijlocul gestului, m-a străfulgerat gândul. Acel gând pe care, poate, n-ar fi trebuit să-l am niciodată. Acel gând care nu semăna cu mine, dar poate că semăna cu altcineva: un ins aflat dincolo de eu, care privea prin ochii mei și atingea cu mâinile mele.

într-o fracțiune de secundă mi-am amintit: „mai mulți la un loc înseamnă mult mai multă forță. Mai mulți la un loc, toți aflați într-o stare alterată de conștiință înseamnă și mai multă forță." Mai mulți indivizi aflați sub hipnoză vor însemna mult mai mult decât unul singur. Mulți, foarte mulți indivizi.

De pildă, toți telespectatorii unui talk-show...

Era un gând nebunesc, iresponsabil. Dar m-a prins. Am privit-o pe Mariana cu ochi diferiți. Destinul. „Nu trebuie să furi nimic - doar să iei ceea ce ți se cuvine"...

— Reprezintă un mod de a înțelege realitatea - i-am răspuns în sfârșit. Evenimente care par întâmplătoare. Haos pur. In spatele lor se află mereu o ordine ascunsă, o ordine care, pe măsură ce pătrundem în adâncul existenței, se dovedește a fi de un grad din ce în ce mai înalt. Noi, care vedem doar suprafața lucrurilor, credem că nu există decât un tip de cauzalitate. Cutare fapt generează un fapt nou. Cauza conduce la efect. Dar nu-i adevărat. In substrat, treburile sunt diferite. Cauza și efectul se amestecă și se asumă reciproc. Aparența nu e decât obișnuință, cutumă. Realitatea se compune din tradiții ale materiei. Dar conștiința poate să schimbe totul. Mai întâi, pe domenii restrânse, cum fac yoghinii. Apoi, pe domenii mai largi. In final, totul nu e decât o variantă luată în calcul de Marele Anonim.

— Crezi în Dumnezeu?

— Cred că în spatele tuturor formelor se află o inteligență difuză, inexprimabilă. Dar nu-mi vorbi de Biblie.

— E falsă?

— Nu, dar nici nu e adevărată. Un diamant poate avea o mie de fețe. Biblia nu e decât o față. (*

— Deci, e adevărată.

— Atât cât îți place să crezi. Mi-ai văzut lumea. Aș vrea să văd și eu lumea ta.

S-a ridicat și m-a privit.

— Ce să însemne?

— Mi-ar plăcea să te văd la lucru.

— E simplu. Poți veni la talk-show-ul meu ca spectator.

— Mi-ar plăcea mult.

Mariana nu merita asta. Știam. Dar nu puteam să mă opresc. Eram aidoma savantului nebun gata să experimenteze un preparat nou pe oricine, chiar și pe propriul copil. Pe de altă parte, n-aveam de gând să fac nimănui niciun rău. Nici chiar mie - ba chiar dimpotrivă...

— Ok, vino mâine. Pe la zece, dacă poți.

— Pot. Dar asta va fi mâine.

— Ce vrei să spui?

Am scos o sticlă de scotch.

— Am și gheață. Și putem face o cafea.

A fost o seară cu adevărat frumoasă. Mă așteptam ca Mariana să accepte să rămână și peste noapte. Dar n-a făcut-o și nici eu n-am insistat. M-am temut că insistența mea ar putea s-o îndepărteze.

...Și m-am gândit. Mi-am adus, în primul rând, aminte de subliminale. Apoi, că există câteva metode de hipnoză în masă descrise în cărți, dar mai ales una pe care o însușisem demult, de la maestrul meu. Ca s-o pot utiliza, aveam însă nevoie de concursul Marianei.

Și singura metodă pentru a o convinge era s-o hipnotizez, în primul rând, pe ea...

Capitolul 4

Am ajuns la televiziune la zece fără un sfert. Aveam în buzunar rezultatul ultimei iterații și un reportofon minuscul. Mariana lăsase vorbă la poartă; au anunțat-o și m-a preluat. Pe drumul către platoul de filmare mi-a făcut un scurt instructaj. N-aveam de făcut mare lucru: doar să râd când era rost de râs, să fac semne cu mâna și să fluier când se îndrepta către mine vreo cameră de luat vederi - și să aplaud când toată lumea aplauda. Culmea e că pentru toate astea urma chiar să fiu plătit. Deocamdată trebuia să mergem în biroul în care lucra. Mi-a explicat că mai avea de pus la punct câteva detalii cu scenograful.

In birou nu era însă nimeni și asta m-a mulțumit. Până să sosească scenograful, am început să-i povestesc o peripeție dintr-o vacanță de-acum doi ani. însoțeam totul cu mișcări largi. Vocea mi-a devenit molcomă, adormitoare; am început să mă joc cu capacul nichelat al unui pix. Pe el, o rază de soare sosită prin geam crea reflexe scânteietoare. Utilizam acea tehnică eriksoniană de hipnoză prin care hipnoterapeutul atrage atenția subiectului fără ca acesta să înțeleagă ce i se întâmplă. Mariana s-a arătat receptivă: în trei-patru minute era în transă. I-am adâncit

transa propunându-i o relaxare tot mai adâncă, în timp ce număram rar până la zece. Apoi i-am spus răspicat:

— Nimic și nimeni nu te poate trezi, cu excepția mea. Ai să te trezești doar când voi dori eu. Până atunci te vei comporta absolut normal cu toată

lumea, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Vei merge, vei vorbi, îți vei pregăti emisiunea. Dar vei continua să te afli în transă indiferent de ceea ce se întâmplă în jur. E foarte bine, te simți minunat, vei vedea că totul va fi foarte plăcut. Doar eu te voi putea trezi. Ești receptivă la sugestiile mele; vei face tot ce-ți voi cere. Asta îți va face multă plăcere. Totul e spre binele tău.

îmi alegeam cu grijă cuvintele; când hipnotizezi pe cineva trebuie să eviți, de pildă, cuvântul „nu" - subconștientul are obiceiul să-l perceapă ca fiind „da". De asemenea se evită ambiguitățile și trebuie să-l asiguri mereu pe subiect că merită să fie cooperant, că-i va face plăcere și că totul e bine.

— Acum ai să iei acest reportofon și ai să-l păstrezi mereu cu tine. Chiar și în studio. Are ceva înregistrat - pare un scârțâit. După începerea emisiunii tale, îl vei pomi. Nu va remarca nimeni acel scârțâit. Dar când vor trece douăzeci de minute din emisiune vei spune: „Parcă se aude un scârțâit ca de greier; să fiți atenți, nu-1 auziți și voi? Ascultați scârțâitul". Vei plasa această replică în clipa în care voi ridica mâna dreaptă și voi face cu ea acest semn (am pocnit din degete). Dar vei rămâne în continuare în transă; te voi putea trezi abia când vom reveni aici, în birou, și vom fi singuri. înainte de a începe emisiunea, vom mai vorbi.

în acea clipă a intrat scenograful. Era, de fapt, o scenografă. Am zâmbit, am salutat-o și, întorcându-mă către Mariana, am zis:

— Hai, Mariana, discută cu această doamnă ce-aveai de discutat.

Tipa m-a privit ciudat, dar Mariana a apucat-o de braț și a început să-i explice nu știu ce în legătură cu finalul programului. Am mers apoi ca să mă treacă pe lista figu- ranților. în sfârșit, iată-mă pe platou, invitat să iau loc printre ceilalți, în tribuna improvizată. I-am făcut Marianei semn:

— Mergem întâi undeva unde putem discuta singuri.

Ne-am retras într-un colț și i-am făcut instructajul. După zece minute de emisiune trebuia să repete în fața camerelor de luat vederi și a publicului gesturile prin care fusese hipnotizată. Apoi va face astfel încât camera să se întoarcă spre un obiect sclipitor; va continua să vorbească urmărind scenariul emisiunii; apoi va urma faza cu atragerea atenției tuturor asupra scârțâitului. Pe reportofon aveam trasă, la o viteză foarte mare, o serie de instrucțiuni care urma să se repete din trei în trei minute, instrucțiuni adresate tuturor celor prezenți, dar și celor din fața micului ecran. Mesajul înregistrat era subliminal; dacă apărea vreun spectator întârziat care nu apucase să intre în transă, acesta urma să nu fie deloc afectat. „Ascultați scârțâitul" era un ordin adresat celor hipnotizați, doar aceștia putân- du-i înțelege sensul, mesajul urmând să fie preluat și decodat de subconștientul lor.

M-am pierdut apoi printre ceilalți figuranți. Două binecunoscute vedete s-au așezat în fotoliile pregătite pentru

ele, dansatorii s-au aliniat în spatele scenei, operatorii și-au făcut semne reciproc, iar regizorul a făcut un gest către cabina tehnică.

Apoi emisiunea a început.

Se transmitea în direct și totul era plin de vervă, replici spumoase, costume strălucitoare și toate celelalte. îmi jucam rolul: aplaudam, râdeam, fluieram. In același timp, îmi urmăream propriul scenariu, pregătindu-mă ca, la nevoie, să intervin.

în curând, Mariana a început să facă gesturi largi, să atragă atenția. Vorbea mai încet, oarecum solemn, dar degajat; poantele și râsetele continuau, dar ochii se fixaseră deja pe moderator. Un globuleț de discotecă plin de mici oglinzi se învârtea repede în stânga scenei; pentru că unele din gesturile Marianei îl indicau, operatorii l-au prins, pe rând, în cadru. Mergea strună. Apoi, urmărind pe ecranul telefonului mobil, secundele scurse, am ridicat brațul drept și am pocnit degetele.

— Parcă se aude un scârțâit ca de greier; să fiți atenți, nu-1 auziți și voi? Ascultați scârțâitul...

într-adevăr, ceva a scârțâit, subțire. Sincronizarea fusese perfectă, iar mesajul subliminal urma de-acum să se repete la fiecare trei minute. După cum am constatat, toți cei prezenți se aflau în transă; însă, conform instrucțiunilor sugerate, continuau să-și joace rolurile ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Una dintre vedete părea ușor buimacă. Nu mă gândisem că, stând lateral, gesturile Marianei vor avea asupra ei un impact ceva mai redus.

Dar nu conta. Experiența reușise. Acel semnal subliminal conținea inclusiv instrucțiuni despre cum se vor trezi

toți și ce vor trebui să facă după aceea. Doar pe Mariana urma s-o trezesc eu.

Când emisiunea s-a încheiat, moderatoarea și cele două vedete au primit felicitări și flori. I-am făcut semn Marianei și ea a venit spre mine și m-a îmbrățișat. Sub hipnoză dispar multe inhibiții, iar gestul ei m-a bucurat enorm. Deci avea pentru mine doar puțină bunăvoință. „Ești dat naibii, tipule" - mi-am zis.

Am mers în birou; vreo doi tot încercau să ne urmeze, dar le-am închis ușa în nas.

— Am să încep să număr de la cinci la unu și, pe măsură ce voi număra, te vei trezi. Nu vei ține minte că ai fost hipnotizată: îți vei aminti doar că emisiunea ta a decurs firesc »

și a avut succes. Cinci, patru, trei, doi, unu...

Era OK. Am stabilit să ne reîntâlnim a doua zi, seara, pe la șapte. Am plecat de la televiziune și am cumpărat un bilet la loto, bifând numerele obținute din iterație. Am ieșit iar în stradă și ceva, deodată, s-a schimbat în aerul pe care-1 respiram. Parcă și lumina era diferită. Lumea părea aceeași, cu toate că, pe undeva se modificase. Modificarea era prea subtilă ca s-o pot defini, așa că am presupus, cel mai probabil, senzația de schimbare aparținea întrutotul spiritului meu. Mă simțeam minunat.

Acum nu mai aveam nimic altceva de făcut decât să aștept.

Poate n-ați înțeles. Să vă explic. Cu trei minute înainte de începerea extragerii loto, instrucțiunile mele subliminale urmau să acționeze aducând în transă pe toți cei pre- zenți în studio, pe platoul de filmare și pe toți telespec-

tatorii talk-show-ului. Aceștia, indiferent ce-ar fi făcut în acel moment, urmau să-și întrerupă activitatea și să deschidă televizoarele sau să le comute - dacă erau deschise deja - pe postul național de televiziune care, duminică la ora șase și treizeci de minute, transmitea în direct extragerea. Instrucțiunile mele prevedeau ca toată lumea, în jurul acelei ore, să se afle acasă, la televizor. N-am idee câte întâlniri sau alte activități au fost întrerupte sau amânate de comanda mea. Nici nu conta. Important era doar ca fiecare telespectator să se concentreze asupra extragerii. Numerele iterate le fuseseră transmise subliminal și bine implantate în subconștient.

Era mult mai mult decât o manipulare mediatică. Acei oameni urmau ca, în momentele respective, să muncească doar pentru mine; predicția calculatorului oferea o precizie de circa 75%. Restul de 25% urma să fie completat de conștiințele tuturor, angajate într-un efort unic.

Sâmbătă dimineața mi-am dat întâlnire cu Pașadia. Pirgu mă lămurise oarecum, dar voiam o explicație largă și convingătoare. Intr-unui din separeurile unui bar de cartier, după ce am comandat cafelele și cel mai scump whisky pe care l-am găsit, am intrat direct în problemă.

— Pașa, fii drăguț și explică-mi. Ce naiba sunt desenele rupestre?

M-a privit șovăielnic.

— Desene, ce altceva?

— Pirgu mi-a povestit că, pe vremuri, oamenii aveau niște abilități pe care le-au pierdut între timp.

— Da, oarecum. Dar nu știm mai nimic. Acele picturi par artă modernă, sunt extraordinare: surprind mișcarea,

dau iluzia reliefului. Dar nu știm dacă la ele a lucrat artistul atestat local sau tot tribul.

— Și de ce contează asta?

— Păi, vorbeam de abilități. Dacă a lucrat tot tribul, avem de-a face cu o populație de genii. Dacă a lucrat doar un artist, atunci situația nu e diferită de cea de azi. In concluzie, nu știm dacă oamenii ăia aveau ceva în plus față de noi.

— Totuși, făceau artă modernă. Își devansau serios epoca.

— Nu chiar. De fapt, arta modernă a fost aceea care a descoperit un mod de stilizare similar. Vezi, ei nu încercau să reproducă natura, așa cum s-au străduit secole la rând urmașii lor. Ei doreau să surprindă *sensul* naturii. Nici nu făceau, propriu-zis, artă, conform concepției noastre de azi. Peșterile lor erau sanctuare, centre de inițiere. Esteticul lor era, prin excelență, util. Noi putem renunța azi, dacă dorim, la o mulțime de obiecte artistice, la statui și tablouri. In peșterile alea nu se poate renunța la nimic: totul e un ansamblu strict necesar din punct de vedere social.

— Adică, nu poți da la o parte absolut nicio scenă?

— Normal că nu. Până și ordinea în care se desfășoară imaginile este o ordine strictă, ținând de programul de inițiere. De pildă, spre gura peșterii sunt desenate ierbi- vore, în timp ce abia în capătul galeriilor apar scenele cu feline. Probabil că șamanul era acela care dicta această ordine. Sau, naiba știe?

Privirea lui moale se plie pe paharul de whisky adus de chelner și păru că se însenin eză.

— Chiar plătești tu? m-a întrebat.

— Chiar. Nu-ți vine să crezi? Bea acolo și lasă comentariile.

— Te-ai îmbogățit?

— încă nu, dar nu se știe - am rânjit. Pe de altă parte, vorba unui bun prieten: merită să plătești o conversație inteligentă.

— A spus Pirgu asta?

— Nu. A spus-o Arthur. îl mai știi?

— Din seara aia memorabilă...

— Ai înțeles?

-Ce? ’

— Motivul pentru care acea seară memorabilă a existat.

Pașadia a clătinat din cap.

— Da, ciudat. Pirgu, să dea o petrecere la el acasă...

— Și doar ca să ne prezinte o damă. Câte fete sau femei ne-a prezentat el până acum?

— Și de ce să ne-o prezinte? - s-a întrebat Pașadia. Doar ca să ne arate că a cucerit o vedetă? îl știu pe Pirgu de toate, dar nu lăudăros.

— Am o idee - am propus. Ce-ar fi să-l întrebăm?

— Și crezi că ne va spune?

— Cel puțin ne-am da seama că minte. Și poate am reuși să aflăm și cât minte - și, mai ales, de ce.

— Dă-i telefon - m-a îndemnat Pașadia. Cheamă-1 încoace. Spune-i că nu putem să bem fără el.

— Crezi că vine?

— Vine precis. De când nu ne-am mai întâlnit toți trei? Cred că dinainte de Pași!

— Da, ar fi un argument.

Am apelat - și imediat am primit răspuns.

— Hei, nenicule, ai înviat din morti?

— Pirgule, suntem într-un loc cu whisky și cafea. Poți să vii și tu?

I-am spus unde.

— Vin, dar trebuie să rămâneți pe loc. Fac vreo juma' de ceas pân' la voi.

— Ei, nu prea știu cum vom mai trăi atâta fără tine...

— La fel ca pân'-acum, *caro mio*| Dacă nu, nu - asta e. O să mă ocup eu de coșciuge, pomeni și de toate celelalte.

— Presimt că, totuși, ne vei găsi în viață. Hai, grăbește-te.

— Păreți cam dornici. Dacă nu v-aș cunoaște, cine știe ce mi-aș putea închipui! Hai, că vin acu'.

— Hai, pa!

Am închis telefonul și m-am uitat la Pașadia.

— Vine.

— Am priceput. Și altceva, ce-ai mai făcut în ultima vreme?

— Doar tâmpenii. Facultate, proiecte...

— Pe vremuri, astea nu te-ngropau așa.

— Chiar nu - am zâmbit. Și tu? Nici tu nu m-ai mai sunat.

— Oboseală și lehamite. Am început un tablou... Știi, sunt puțin iritat de mentalitatea asta care obligă pictorul să facă un tablou cât mai repede, la mama inspirației. A făcut-o Van Gogh, dar era geniu. In realitate, un tablou ar trebui să fie gândit și paragândit înainte de-a fi pus pe pânză. Păi, renascentiștii lucrau și ani întregi la un tablou!

— Cine te forțează să lucrezi repede?

— Un profesor, un dobitoc. Unu', Folescu, dac-ai auzit.

— N-am auzit.

— Păi, normal că n-ai auzit, e prea dobitoc. Stai să-ți povestesc...

în timp ce vorbea, mi-am reamintit: nu există niciun profesor Folescu la el la facultate. Din conversațiile noastre îi cunoșteam pe toți, precum și părerea lui Pașadia despre fiecare. L-am întrerupt:

— De când îl ai profesor?

— Din toamnă, ce naiba, ți-am mai vorbit despre el...

Oare să am un asemenea lapsus?

Când a apărut Pirgu, Pașadia încă mai povestea.

— „ Cristos a înviat", fraierilor - ne-a luat Pirgu în primire.

— Să mori tu? l-a repezit Pașadia. Stai, dracu', jos, povestesc ceva...

— Ascult, ascult! Că doar vorbește un om, nu rage un măgar! Cine servește?

— Flăcăul ăla. Fă-i semn.

Chelnerul s-a apropiat.

— Zici că whisky? s-a întors către mine Pirgu.

— Dacă vrei altceva...

— Whisky să fie. Adu whisky - s-a adresat chelnerului.

— Cincizeci sau o sută? a întrebat băiatul.

— O sută, *măi dragă,* ce sunt eu, șoarece? s-a burzuluit Pirgu. Ia ziceți, băieți, ce-ați făcut de Paști, ați postit, v-ați spovedit?

— Când una, când alta - a rânjit Pașadia. De la cheful tău ni s-a tras lipsa de chef. Apropos, ce te-a apucat să faci

chef doar ca să ne prezinți fata aia? Te cunosc de-atâta vreme că mi s-a urât, dar aici nu te-am înțeles.

— E greu de explicat - s-a scărpinat în cap Pirgu. Practic, o cunoscusem cu doar două zile mai devreme. Mi-a prezentat-o consilierul ăla de la voi de la facultate - s-a întors către mine.

Am rămas cu gura căscată.

— Arthur?

— Da. Se pare că e nepoata lui. Moșu' m-a rugat să fac în așa fel încât să ne întâlnim împreună undeva. Dar nu la cârciumă, știi? M-a convins, ce să zic! Mai ales când a promis că sponsorizează tot...

— El a plătit? a făcut Pașadia ochii mari.

— Totul. Până și uzura covoarelor.

— Dar de ce voia să ne întâlnim așa?

— Cică, să ne cunoască mai bine.

— Moșul ăla al tău e dement - a conchis Pașadia. Și de ce a vrut să ne bage pe gât pe nepoată-sa?

— Dracu' știe. O codoși-o. Cred că moșul a pus ochii pe mine. I-oi fi căzut cu tronc și i-am părut partida potrivită.

— Și nu ești? s-a interesat, candid, Pașadia.

Pirgu l-a privit cu milă.

— Mă întreb dacă nu cumva Arthur ăsta nu te dorea, de fapt, pe tine. Dar de, unde putea să te-adune omul de pe drumuri?

Eu începusem să am o altă părere, dar preferam să tac. Rumegam niște gânduri deloc liniștitoare.

— Așa că m-a găsit pe mine, mai împiciorogat, să vă fiu gazdă la toți - a continuat Pirgu. Ai mei erau plecați, ce mai? Trai, neneacă!

— îmi vine să plâng - a zis Pașadia. Cum te-ai sacrificat tu pentru noi! De mâine începem, Pantazi -

s-a întors spre mine - să facem chetă, să-i ridicăm un monument acestui mare om!

— De ce nu ne-ai spus? De ce naiba nu ne-ai spus nimic? m-am revoltat.

— Nu puteam. Promisesem discreție. Și, pe urmă, mi-am zis că oricum nu contează. Ideea era să ne distrăm. Entuziasmul nostru înflăcărat își putea da mâna trecând peste orice conspirație tenebroasă. Iar o gagică în plus... doar nu ne speriem de gagici!

— Te știm erou din acest punct de vedere - l-a aprobat Pașadia. Dar tot nu pricep.

— Nici eu, *mio caro.* Dar nu-mi bat capul. Apropos, l-ați mai întâlnit?

— Pe Arthur? Nu - a răspuns Pașadia.

— Nici tu? s-a întors Pirgu către mine.

— Nu - am răspuns fără vlagă.

Pirgu m-a privit scrutător.

— Nu pari în apele tale.

— Nici nu sunt - am confirmat.

Trebuia să mint ceva, repede.

— O criză de apendicită. De două zile.

— Și ce stai? Du-te la spital! Am avut un vecin care a făcut peritonită din așa ceva. Sau poți să dai în septicemie. Nu fi tâmpit.

— Ziceam că după-masă. Nu e foarte grav, nu mă doare rău. E, mai degrabă, un fel de jenă. Dar mă duc, să știi că mă duc.

— Să dea dracu' să nu te duci...

Am schimbat subiectul. Am vorbit de filme și cărți. După circa un ceas ne-am despărțit, promițându-ne unul altuia că nu vom mai lăsa niciodată să treacă atâta timp între două întâlniri.

M-am dus acasă. La șapte urma să vină Mariana - ea hotărâse că nu trebuie s-o mai aștept pe un teritoriu neutru, încercam să înțeleg ceva din toată povestea; mi se părea că în jurul meu începuse să se țească o pânză ciudată, emanată de un păianjen monstruos. Mariana, nepoata lui Arthur? Pirgu își făcea iluzii: nu el era cel vizat. Și nici Pașadia. Arthur avea ce-avea cu mine.

De ce?

Singura parte proastă din toată povestea era că mă îndrăgostisem; asta mă făcea pe jumătate orb. Nu puteam s-o scot din ecuație pe fată, deja însemna al naibii de mult pentru mine. Și înțelesesem că nici eu nu-i eram chiar indiferent.

In sfârșit, la ora fixată s-a auzit soneria de la intrare. Din primul moment, Mariana m-a îmbrățișat. înainte de-a sosi îmi doream o discuție serioasă cu ea, dar când a apărut, intențiile inițiale mi s-au destrămat. Așa că am vorbit despre cu totul alte lucruri decât cele pe care aș fi dorit să le lămuresc; am privit împreună un film, am servit cina (mă pregătisem, oarecum, comandând două pizza pe care, ulterior, le-am reîncălzit la microunde), am băut vin și am făcut schimb de numere de telefon.

în noaptea aceea, Mariana a rămas la mine. A plecat acasă dimineața, pe la șapte și ceva, lăsându-mă cu un sen-

timent de fericire, de plenitudine, pe care nu-l mai încercasem niciodată. Și totuși... nepoata lui! De ce-și aruncase în brațele mele propria nepoată? Sau n-o aruncase, iar faptul că ajunsesem să ne iubim era un lucru independent de intențiile lui? Atunci care erau, de fapt, acele intenții? Mi-am mai frământat o vreme creierii, apoi am renunțat să mă mai gândesc și m-am culcat. Doar era duminică. Am vrut să fiu sigur, așa că am pus ceasul să sune pe la patru PM, cu toate că mă așteptam să mă trezesc mult mai devreme.

De data asta n-am visat nimic special, dacă nu pun la socoteală că, din negura somnului, am simțit cum cineva mă privea atent, oarecum amuzat. Am auzit ceasul sunând; am deschis ochii, convins că nu dormisem decât câteva clipe. Dar se făcuse ora patru; bineînțeles, în cameră nu era nimeni cu excepția mea.

M-am ridicat și m-am învârtit o vreme prin încăpere. Am deschis calculatorul, apoi l-am închis. Pe măsură ce minutele se scurgeau, deveneam tot mai nerăbdător. Am ronțăit ceva în bucătărie; când m-am întors, se făcuse cinci. Am luat o carte și am început s-o răsfoiesc. M-am plictisit repede. Am redeschis calculatorul și am navigat o vreme pe net. Nu căutam nimic special și poate tocmai de-aceea m-am oprit la un site pentru copii, unul cu povești. Am ales la întâmplare (dar există întâmplare?...) o poveste cu Făt-Frumos. Era un flăcău cu puteri paranormale, acest Făt-Frumos. De pildă, când ajunge la zmei, se hotărăște să intre în castelul lor fără să fie văzut. Și atunci se dă de trei ori peste cap și se preface într-o muscă. M-am dus cu

gândul la ce-mi spusese odată Pirgu: șamanii pretindeau că-și puteau muta spiritul într-un animal sau într-o pasăre...

Cineva a bătut la ușă. Am tresărit. M-am dus și am privit prin vizor: bizară coincidență, era Pirgu. Abia dacă mi-a venit să cred; era a doua sau a treia vizită pe care mi-o făcea de când ne cunoșteam.

Am deschis ușa.

— Ce-i cu tine?

— Nu știu. Chiar nu știu. Am vrut să discut cu tine.

— S-a întâmplat ceva?

— S-a întâmplat că... cineva mi-a umblat azi, în lipsa mea, prin cameră.

— Poate maică-ta.

— Ai mei nu mai intră la mine în cameră de zece ani. E teritoriul meu sacru.

— Atunci, cheamă poliția!

— Nu cred că pot dovedi ceva.

— îți lipsește ceva? Ți s-a furat ceva?

— Nu. Dar m-am speriat.

— E de-nțeles. Stai jos. Cine putea să facă asta?

Pirgu a dat din umeri.

— Am și ceva dușmani. Mai ales indivizi cărora le-am deturnat amantele. Dar nu pricep ce căutau. N-am în cameră obiecte de valoare, iar banii sunt în bănci.

— Ti-au răscolit lucrurile?

— Nu. De fapt, pentru un necunoscător, totul pare că se află la locul lui. Dar eu îmi știu vizuina. Diferența dintre cum erau lucrurile așezate ieri și cum sunt azi nu-s prea mari, dar pentru mine sunt evidente.

— Pașadia ce zice, ai vorbit cu el?

— Nu. Ăla e aerian. Ar crede că m-am îmbătat.
— Stai jos, deocamdată. Deci, chiar ești sigur?
— Sigur, mă, crezi că fac mișto?
— Ciudat.
— Da, ciudat. Am mai remarcat și alte schimbări, dar las-o dracu', poate sunt halucinații. Insă asta chiar m-a dat gata.
Am clătinat din cap. Pirgu și-a aruncat ochii pe monitor.
— Asta-i bună! Nici tu nu mai ești cum erai! Citești basme?
— Poți râde cât vrei, să știi că uneori o mai fac.
— Aha! a râs Pirgu. Cam cum se uită mama la teleno- vele! Ditai profesorul universitar... dar să știi că basmele nu sunt simple povești.
— Nici mie nu mi se pare că sunt simple.
— Un oarecare Rene Guenon a descoperit asta. Făcea filosofia culturii, cred. El a demonstrat că basmele reprezintă, de fapt, mesaje cifrate, lăsate cu limbă de moarte de anumite societăți ezoterice, în ideea că, odată, alti initiati le vor auzi și le vor înțelege sensul real.
— Mesaje cifrate? Hm. Chestii gen „Codul lui da Vinci"?
— Oarecum. Dar nu așa pretențioase. Basmele îți spun doar că anumite chestii sunt posibile. De pildă, undeva, Făt-Frumos plesnește din bici și transformă palatul unui zmeu într-un măr. Faza e reversibilă: ajuns în lumea noastră, plesnește iar din bici și mărul redevine castel.
— O hologramă?
— Sau nanotehnologie. Știi ce vreau să spun: roboței microscopici care pot demonta și recompune un obiect

pe baza unui program, utilizând materie din mediul înconjurător.

— Dar ce te faci cu celălalt tărâm? Unde se află?

— Nu știu. La celălalt capăt al unei „găuri de vierme"?

Asta tu, ca viitor fizician, ar trebui s-o explici mai bine. M-am uitat la ceas. — Oho! — Probleme? — Trebuie să văd ceva la TV.

Când am aprins televizorul, un crainic tocmai anunța începerea extragerii. Am scos biletul și l-am așezat în față, lângă tastatura calculatorului.

— Ai jucat la loto, băiețaș? și-a țuguiat buzele, cu dispreț, Pirgu.

L-am privit cu seriozitate.

— Taci și privește.

Urna pornise. Bilele erau amestecate de jetul de aer.

— Primul număr al extragerii noastre de azi este... opt!

Am privit biletul. Da, opt.

— Al doilea număr... douăzeci și șapte! Corect.

— Al treilea număr al extragerii este treisprezece!

Treisprezece.

Pirgu se holba când la mine, când la televizor.

— Al patrulea număr, treizeci și șase!

Punct ochit, punct lovit!

— Al cincelea număr...

Pirgu m-a prins de braț, agitat.

— ...patruzeci și doi!

102

— Este! a gemut Pirgu. Omule, dacă...

— Al șaselea număr...

Și eu și Pirgu ne-am ridicat în picioare, cu gurile căscate, fără să respirăm.

— Este numărul zece!

Pirgu a urlat. Eu am ridicat brațele, fluturând

biletul, apoi m-am așezat iar pe scaun.

— Ai învins, bestie! a urlat către mine, de data asta inteligibil, Pirgu.

In mod ciudat, m-am calmat pe loc. învinsesem, da. Acum aveam destui bani. Potul era de vreo patru milioane de euro. Dar m-am întrebat fulgerător: trebuie să mă bucur sau să-mi fac griji?

Azi recunosc că nu eram destul de lucid. Ar fi trebuit să-i asigur din prima pe toți că n-a fost altceva decât o simplă întâmplare. Și oricărui ins care-ar fi bănuit că dispuneam de o metodă precisă de câștig, să-i râd în nas. Dar poate că n-ar fi avut nicio importanță. Pentru că nu câștigul meu e acela care a contat.

E ca în yoga: puterile apar doar atunci când prin ele se certifică evoluția ta spirituală. A merita un lucru înseamnă a găsi modalitatea să pui mâna pe el. Degeaba te plângi că-ți dorești un lucru și nu-1 ai. De fapt, nu dispui de drumul către lucrul respectiv, de harta către el. Când dai de harta drumului spre comoară, dai, inerent, de comoară.

Or, tocmai asta a fost problema. Drumul meu implica psihic prea multe persoane, ceea ce ducea la o schimbare majoră de realitate. în acel moment nu știam asta. Conta doar că aveam motive să sărbătoresc.

L-am lăsat pe Pirgu toată seara să mă felicite. Am băut împreună și o sticlă de vin. Când, în sfârșit, s-a hotărât să plece, mi-a declarat:

— Bibicule, nu te iert. Du-te mâine și ridică-ți banii, că avem treabă. Mai întâi, facem chefu' ăla monstru pe care-1 presimt de mii de ani, unu' care să rămână-n anale. După aia, facem lista.

— Ce listă? am fost eu curios.

— Lista cu lucrurile pe care le poți face, cum și unde poți investi și altele. Vor fi simple sfaturi, n-ai grijă, nimeni nu te va obliga. Doar te consiliez, n-am de gând să te și administrez.

„Ia-o înainte oblu, berbecește, că până de iarnă să te văz crap îmblănit" - mi-am adus deodată aminte de adevărata poveste a Crailor de Curtea Veche.

In noaptea aia am dormit al naibii de bine. Atâta doar că spre dimineață, visul în care călăream un balaur s-a repetat. Eram din nou sus, deasupra norilor de furtună și mă luptam cu invadatorii.

Veniseră multi; navele lor se zăreau ca niște puncte minuscule, la mare distanță. Știam că nu mă vor lăsa să mă apropii, așa că trebuia să găsesc un subterfugiu. Soluția se afla jos, pe pământ, în spatele norilor de furtună. Acolo oastea era pregătită să abată atenția străinilor. Brusc, la dreapta și la stânga au lucit mici aschii de metal care s-au deschis și au înflorit în bulgări uriași de foc. Apoi, alte aschii au urcat dinspre pământ, lăsând în urmă jerbe lungi de fum care s-a amestecat cu norii plumburii. Invadatorii au început să riposteze, lansând către ținutul de sub noi

raze arzătoare de lumină. Am părut că doresc să fug

și m-am îndreptat către piscul alb. Am aflat, în acest fel, câți stăteau cu ochii pe mine. Aceia au virat și au încercat să se apropie. Am ocolit piscul și, într-un fel pe care n-am reușit să-l înțeleg, m-am multiplicat. Eram acum transformat în sute de vrăjitori care călăreau sute de balauri. O iluzie derutantă. Urmăritorii s-au împărțit; nu aveau de unde să știe care dintre imagini sunt eu, cel adevărat.

M-am trezit și m-am scuturat de năluci. Ciudat. Cum spuneam, nu obișnuiam să visez astfel, dar de la o vreme...

Poate trebuia să consult un psiholog. Am surâs unui asemenea gând. Aveam lângă mine cel mai bun psiholog, pe Pirgu, care ar fi clătinat din cap și mi-ar fi spus: dublează cantitatea de vodcă și hai să-ți prezint o știoarfă de milioane.

A doua zi mi-am deschis un cont la o bancă oarecare și-am dus biletul la sediul Loteriei Române. Am fugit apoi la facultate să mai prind ceva din cursul lui Avramescu. După prânz, am vrut să mă întorc la gazda mea, dar mi-am dat seama că n-aveam nimic de făcut acolo, așa că am sunat-o pe Mariana. Mi-a șoptit dulce că e în delegație la Brașov - au acolo ceva de filmat. Urma să ajungă în București abia a doua zi. Am stabilit că ne vom vedea cu siguranță mâine, apoi am fost apelat de Pașadia.

— Te-ai îmbogățit? m-a luat el din prima.

— Așa cred. Aștept niște bani în cont, cel târziu mâine, după cum mi s-a promis...

— Ești dat dracu'! Mi-a povestit Pirgu...

— Dacă vin banii, mâine seară petrecem. Promit să vă țin pe amândoi la curent.

Seara mi-am făcut poftă de culcare cu două pahare de vin. A doua zi, primul impuls a fost să-mi verific contul, dar m-am abținut. Am amânat să fac asta abia după cursuri, cum amână fumătorul următoarea țigară pentru ca plăcerea să-i sporească. Probabil simțeam nevoia unui plus de adrenalină. Cât despre fumat, că tot îmi adusesem aminte, țigara electronică mă slujea în continuare cu credință. In jurul prânzului m-am dus la o sucursală apropiată a băncii și am verificat. Banii se aflau acolo, iar funcționara, citind extrasul de cont, m-a privit cu admirație și invidie. Am scos vreo două mii de euro apoi, gândindu-mă mai bine, alte două mii. Din fața sucursalei l-am sunat pe Pirgu:

— Alege locul și ora.

— Ehei, baribal bătrân, să-nțeleg că totu-i șnur?

— Da, au intrat.

— Om te-ai făcut, ca porcii o să ne facem. Alege tu, tu ești gașperu'.

— Nu știu ce să zic. Putem merge într-un loc select cu ținută și bune maniere. Dar poate că ar fi plictisitor. Pe de altă parte, am putea merge și într-un loc mai așa, știi tu. E mai distractiv, dar aș zice că, în seara asta, meritǎm mai mult...

— Iar eu aș zice că nici, nici - m-a întrerupt Pirgu. Dar ce părere ai de un separeu numai al nostru, într-un fel de cramă înnegrită de vremi, săpată la câțiva metri sub pământul patriei? Undeva unde putem umbla și-n pielea goală, fără să ne știe nici dracu[7]?

Am râs.

— Nici ospătarii?

— Ăia nu se pun; sunt niște gentlemeni absolut discreți. Și, la o adică, ce se poate petrece? Vom fi

trei cavaleri pilangii și hămesiți în fața unei mese pline cu de toate. Cât despre gagici, alea se dau din partea casei...

— A, nu...

— Vrei fără?

— De fapt, vreau să vin cu cineva.

— Hopa! Tu, ăla, misogin din naștere? Ia zi-i, o știu?

— O știi. O cheamă Mariana.

Pauză. Simțeam stupefacția.

— Nerușinatule! a bufnit Pirgu. Ai cunoscut-o la mine, trebuia să am prioritate!...

— Nu e ce crezi. E mai mult.

— Mai mult? Porcule! Te-ai îndrăgostit? Trădare-trădare, dar s-o știm și noi! Cum poți să taci, baribal tenebru? Să nu ne-mpărtășești și nouă sentimentele care te-au malformat?

— A mers repede, n-am avut vreme de destăinuiri. Dar vino și tu cu cineva...

— Acu', că mi-ai spus, fii sigur că-mi iau anturaj! Mi-e milă doar de bietu' Pașa, ăluia-i trebuie trei luni să pună mâna pe-o gagică și trei ore s-o piardă. Chiar nu știu ce să mă fac cu el, nu-nvată nimic!

— De ce nu-i aduci tu ceva?

— Adică, să sprijin gardul sufletului său cu parul sufletului meu?

— Ei, nu trebuie să te implici. Dar mi-aduc aminte, când am fost la tine, că aveai niște filoloage disponibile.

— Am multe disponibile. Alea nici n-au fost crema! Dar bine zici, o să iau pe una cu care deja a făcut cunoștință. Asta ca să nu mai pierdem timpul cu prezentările.

— Așa să fie. Merg pe mâna ta. Spune ora și comandă trăsura.

— Pe la șase nu-i nici devreme, nici prea târziu. Ce-ai zice să ne vedem în fata Ateneului?

>

— Aș zice că sunt de acord.

— Cu Pașa cum facem, îl suni tu?

— Ba mai bine tu. Ia-1 binișor, întreabă-1 mai întâi dacă vrea să vină cu vreo țipă, poate are totuși pe cineva, să nu-1 jignim. Dacă n-are, spune-i că vii tu cu două. Și spune-i și cu cine, să nu se sperie.

— Bune sfaturi. Mă bucur că dragostea nu te-a tâmpit de tot. Hai, pa!

Am sunat-o pe Mariana. Nu era foarte ocupată, putea vorbi. A acceptat invitația, mai ales că i-am promis, misterios, mari surprize.

M-am dus și-am mâncat ceva într-un bistro dosnic, cu prețuri rezonabile. Nu că mi-ar mai fi păsat prea mult de bani, dar mi s-a părut fără sens să fac pe nababul; în plus, mâncarea era foarte bună. Apoi am plecat prin oraș să cumpăr un cadou pentru Mariana. In vitrina unui bijutier am ochit o brățară nemaipomenită, din aur alb. Mă gândisem mai întâi la un inel, dar mi s-a părut prea devreme. Totuși, revenind, am adăugat la brățară o pereche de cercei din același material și un inel subțire, diafan, având montat un safir micuț. Așa, împreună cu toate celelalte, nu bătea la ochi.

A fost o seară grozavă. Anunțarea oficială a câștigului meu a făcut furori. Mariana a lărgit ochii văzând cadoul. Celelalte fete păreau invidioase, așa că am plătit chelnerul

să le cumpere flori de la cea mai apropiată florărie.

Una dintre ele se lipise bine de Pașadia - și m-am bucurat pentru el. Presupun că-i plăcea să fie trombonită. Pe urmă, am început să bem și să vorbim. In cele din urmă, m-am lăsat dus de val și le-am povestit tot - de fapt, aproape tot. Am sărit peste faza de la televiziune, n-aveam de gând s-o șo- chez pe Mariana. Când povesteam, Pirgu s-a arătat îngândurat. Mai târziu, ducându-mă la toaletă, m-am trezit cu el peste mine.

— Sunt sigur că nu ne-ai spus tot - mi-a zis. Presupun că metoda ta a mai fost încercată și de alții.

— Nu știu, nu cred - am mormăit. Se desființau loteriile.

— Acum ne-ai spus nouă. Asta-nseamnă că, în curând, se vor desființa.

— Poate. Dar ce-mi pasă?

Pirgu a râgâit melancolic.

— Și eu, care speram că voi apuca să-ți aplic metoda și să mă pricopsesc!

— La dracu'. Nu ești sărac...

— Glumeam, nenicule... Problema e că ai un algoritm pe baza căruia câștigul e sigur. Vor afla repede și alții. N-o să pălăvrăgesc - și, probabil, nici Pașa. Dar ce facem cu tipele?

Eram beat, așa că am răspuns:

— Ce-mi pasă?

Pirgu m-a luat de guler și m-a trântit de un perete.

— Nu fi idiot! Vor veni grămadă: unii să cumpere metoda, alții să ți-o ia oricum. Din acest moment, pe planeta Pământ întâmplarea nu mai există. Totul se va putea cal-

cula anticipat: prețul cerealelor peste trei ani, momentul unei viitoare revoluții și chiar ziua Apocalipsei!

— Nu-i chiar așa - i-am zis. Mai e ceva.

— Ceva ce nu ne-ai spus?

— Ceva ce nu v-am spus.

M-am frecat la ochi, apoi am făcut mărturisiri complete.

— Să nu afle Mariana - m-am milogit, la final.

Povestea mea îl trezise pe Pirgu complet din beție.

— Nebun, dar geniu. Geniu, dar nebun. E mai grav decât credeam. Doamne sfinte!

— E vreo problemă? am zâmbit subțire.

— Da, este. Ce-am spus la început rămâne valabil. Toți vor crede că ai metoda. N-ai cum să explici că la metodă trebuie adăugat ceva...

L-am privit mai atent și am început să mă trezesc și eu din beție. Avea dreptate. Nu puteam să spun nimănui ce făcusem la televiziune. S-ar fi lăsat cu procese și scandal. Pe Mariana aș fi pierdut-o, în orice caz. L-am apucat pe Pirgu, la rândul meu, de guler.

— Ce să fac?

— Să spui că totul a fost o glumă a unui student la fizică atomică - și beat, pe deasupra. Și să prinzi un prilej s-o spui chiar în seara asta. O glumă ca de întâi aprilie: v-am păcălit, sunt tare!

— Da, dar... se vor lăsa minți ti?

— Aproape sigur. Va rămâne un strop de îndoială, dar bunul simț comun îi va face să nege o posibilitate atât de fantastică.

Mult mai târziu, când cineva, la masă, a readus discuția la metoda mea de câștig, m-am grăbit să râd și să pre-

cizez că totul a fost o farsă. Eram student la fizică atomică, îmi place să glumesc, este? La o adică, merita să introduc un element misterios în povestea câștigului meu neașteptat! Dar s-a nimerit să fie, asta-i minunat, asta contează.

Sunt sigur că unii m-au crezut, poate și Mariana. Dar Pașadia mă cunoștea prea bine. La un moment dat mi-a mârâit la ureche:

— Presupun că te-a sfătuit Pirgu. E un măgar, dar e deștept și ține la tine, să știi...

Și, depărtându-se de urechea mea, a adăugat:

— Char dacă nu meriți...

Târziu, am condus-o acasă pe Mariana cu un taxi. Ne-am sărutat în poartă vreo cincisprezece minute, punând la încercare nervii taximetristului. Am hotărât să ne vedem a doua zi la mine acasă. A doua zi, adică azi: căci miezul nopții trecuse demult.

111

Capitolul 5

Am ajuns în vizuina mea către dimineață. M-am

trântit cu fața-n jos în pat și am adormit aproape instantaneu. Dar n-a tinut mult. Nevoia de a mă duce la toaletă m-a frământat o vreme, apoi n-am mai rezistat și a trebuit să mă ridic. Când am revenit în cameră, așezat pe scaun mă aștepta Arthur. Am căscat ochii.

— De multe ori e greu să crezi ceea ce vezi - mi-a luat-o el înainte. Anticii spun că realitatea e iluzorie. Poate au dreptate, poate nu.

Gestul de-a te afla în camera cuiva fără să-i fi cerut mai întâi acceptul mi s-a părut teribil de nepoliticos, așa că am renunțat și eu la orice politețe:

— Ce cauți aici?

— Repar ceva - a surâs Arthur. N-ai observat, în ultimele zile, niște schimbări subtile? Poate lumina cade puțin altfel, poate câteva lucruri mărunte nu mai sunt ce-au fost, poate ai auzit de dispariții și apariții de persoane...

Mi s-au perindat rapid prin minte ultimele ciudățenii: Pirgu, care nu-și mai recunoștea camera, Pașa, care avea un profesor pe care nu-1 știam...

— Da, simt că înțelegi la ce mă refer - a continuat Arthur. Ai făcut o prostioară. Acum nu pare cine știe ce, dar sunt

convins că sesizezi implicațiile. Iar dacă încă nu le sesizezi, o vei face când aburii alcoolului te vor desfereca din vraja lor. Ah, scuză-mă, n-am vrut să sune atât de poetic...

— Implicații - am mormăit, înnegurat.

M-am așezat pe pat și-am scuturat din cap.

— Da - am continuat, apoi l-am privit sfidător. Vrei să zici că metoda mea poate rezolva anumite probleme.

— Metoda *completă* - a surâs Arthur. Inclusiv

lecția de hipnoză.

— Ți-a spus Pirgu!

— Evident, nu. Dar schimbările de realitate erau destul de perceptibile.

— Bine. Hai, explică-mi. Poți începe prin a-mi spune cine dracu' ești.

Arthur m-a privit gânditor.

— O să-ți spun. Meriți să afli câte ceva. Dispui în acest moment de o metodă care poate să modifice istoria, atât pe cea viitoare, cât și...

Arthur s-a oprit, apoi a reluat:

— Metoda ta poate fi vândută unui partid politic. îl poate conduce către câștigarea viitoarelor alegeri. Sau poate fi vândută unei corporații pentru care, din acel moment, noțiunea de concurentă nu mai există. Sau află Al Qaeda; cu sau fără Bin Laden, rămâne la fel de bine organizată. Nici măcar nu te vor plăti: în douăzeci și patru de ore le vei spune tot. Realitatea e mult prea complexă ca să poți folosi metoda pentru a te proteja pe tine însuți de orice pericol. Deci, ce vei face?

— Ce propui să fac?

— Vreau să-ți explic doar că te afli la capăt. Ai făcut destule, chiar mai multe decât am crezut că vei reuși...

- Tu?

— Da, eu. Crezi că ești primul care a descoperit *asta?*

— Ai descoperit-o și tu?

Arthur a clătinat din cap, nerăbdător.

— încetează. Eu nu însemn nimic. Alături de mine se află mulți alții.

— Ah! Stăpânii din umbră! Și acești stăpâni, orgolioși și însetați de putere, sunt gata să mă execute pentru că le-am ghicit jocul și regulile lui!

— Cu un amendament: nu suntem însetați de putere. Iar ceea ce ai făcut tu zilele astea, facem de mii de ani. Din păcate, nu putem rezolva eficient orice situație. *Indefinirea realității* nu e simplă - trebuie să știi exact ce schimbi și ce se obține.

— Totul pentru a vă păstra pe voi înșivă conducători ai lumii! Hai, las-o moartă! Și spuneți că s-a mai întâmplat!

M-am ridicat din pat și am început să mă plimb prin cameră.

— De fapt, ce s-a petrecut când am făcut asta?

— Ai comutat totul pe o realitate alternativă.

— Și de ce e un lucru rău? Cu ce era mai bună realitatea originală?

— Mi-ar fi greu să-ți explic.

— îți explic eu - m-am enervat. Dacă e adevărat ce spui, realitatea originală era mai bună doar pentru că o controlați în totalitate. Acum a apărut o breșă, un jucător nou, iar Big Brother are probleme mari.

— Nu-i așa de simplu - a oftat Arthur.

— Ce sunteți? Masoni? Iluminați?

— Nu. Nimic din toate astea. Nimic vizibil.

M-am așezat iar.

— Știi, Arthur, toată chestia asta cu societățile secrete... e jalnică și-mi confirmă ideile. Nu poți să faci lumea mai bună. Totdeauna se va găsi un motiv pentru a înrobi, a fura, a ucide. E așa de simplu încât mă înfior și te plâng. Probabil te plătesc binișor. Cât ar trebui să-ți dau eu ca să mă lași în pace? Nimic, știu! - i-am oprit încercarea de-a răspunde. Tu acționezi în numele unei idei, iar ideile sunt mai prețioase ca aurul. Dar fac la fel toți extremiștii.

— Tot nu înțelegi și, din păcate, nu pot să-ți spun mai mult. Sincer, mi-e frică. Te urmărim de ceva vreme și nu semeni cu oamenii obișnuiți. Nu te umfla în pene: nu ești neapărat un geniu. Dar ai idei bizare - și mai ai și abilitatea de-a le utiliza exact când trebuie.

— Asta v-ar putea face ca, înainte de-a mă ucide, să încercați să mă cumpărați!

— Nu vei fi sincer niciodată - m-a fixat cu privirea Arthur. Ca să faci parte dintre noi ar trebui să simți, mai mult ca oricând, nevoia întoarcerii. Să o ai în sânge.

— întoarcere? Unde ar trebui să mă-ntorc?

— Pe țărm, pescăruș Johnatan Livingstone. Acolo unde se află ceilalți, cei sceptici și ignoranți; dar tu ești doar indiferent și orgolios.

— Foarte bine. Să zicem că sunt indiferent și orgolios. Sunt și alții la fel.

— Alții n-au aflat ce-ai aflat tu. Vezi, greșelile sunt tot-

deauna iertate, atâta timp cât sunt doar greșeli. Dar ceea ce faci conștient nu mai e o simplă greșeală. E un gest asumat.

— Și-i pedepsiți pe toți? Noi, ăștia, presupun că suntem cam mulți...

— Cumva mulți și totuși suficient de rari. Și nu totdeauna reușim să blocăm din față orice *indefinite* nefirească a realității. De la o vreme, am devenit deosebit de atenti. Pe tine, eu, unul, te-am lăsat să întinzi cam mult coarda. Mi-am zis că ești naiv - și, deci, inofensiv. Din păcate, chiar ai reușit: probabilitățile au oscilat, realitatea a fost schimbată. Și n-avem chef să vedem ce vei face mai departe. Am greșit de curând și a fost incredibil de greu să reparăm, cât de cât, lucrurile.

— Ah! Deci a fost cineva gata să vă dea peste cap! Eu îl știu?

— II știm toți. Se numea Adolf Hitler.

L-am privit dintr-o parte.

— La vremea lui, fizica era alta! Iar hipnoza...

M-am oprit, aducându-mi aminte ce știam de la școală. Aparatul de propagandă nazistă. Fascinația acelor discursuri. Decoruri halucinante. Niciun oponent...

— Doar nu-ți imaginezi că pot să fac așa ceva!

— Nu - a rostit sec Arthur. Nu în mijlocul actualei civilizații. Tiparul ar fi recunoscut imediat.

— De ce nu l-ați omorât?

— Pentru că *deja se întâmplase.* Ți se pare că trăiești într-un roman sf, cu lumi paralele și călătorii prin timp? *Indefini- rea realității* nu înseamnă negarea istoriilor personale.

— Ah, paradoxul călătorului prin timp.;.

Arthur s-a enervat.

— Nu există niciun paradox! Și zadarnic ridici problemele așa - nu vei pricepe nimic, niciodată.

— De ce nu explici?

— Fiindcă *nu poți* să pricepi. E ceva diferit de toate lucrurile la care te-ai putea gândi. Și chiar dacă ai putea înțelege ceva din punct de vedere rațional, asta nu-i de ajuns.

— Atunci?

Dădu din umeri, oarecum stânjenit.

— Va trebui să te elimin.

— Nu-i prea simplu?

— Ba da - a râs Arthur. Prea simplu, dar teribil de complicat. Pentru că nu te voi omorî.

L-am privit atent.

— Există locuri mult diferite de acest loc. Același timp, același spațiu, dar altfel. Lumi unde dinozaurii au supraviețuit sau unde omul n-a apărut niciodată. Fiind un ins indiferent și orgolios, cred că te vei simți destul de bine într-un astfel de loc...

— Stai o clipă! Și Mariana?

— Se va consola.

— E nepoata ta?

— Uneori.

Arthur a închis ochii, apoi și-a lăsat capul într-o parte ca și când ar fi ascultat ceva.

Și totul s-a schimbat.

Poate ați citit vreo carte în care eroul leșină și se trezește cine știe unde. E o rezolvare facilă, din punct de ve-

dere scriitoricesc, a momentul trecerii de la un episod la altul. Un fel de cortină, ca la teatru. Aș fi preferat să mi se-ntâmple și mie, ar fi fost mai puțin traumatic. N-am simtit absolut nimic, doar că, instantaneu, tot decorul s-a schimbat. Fără niciun fel de pauză între imagini. Nicăieri, nicio cusătură vizibilă. Eram în camera mea și apoi la marginea unei râpe adânci, pe fundul căreia curgea alene un pârâiaș. M-am dat un pas înapoi și m-am lipit de un perete stâncos. Streașină de piatră pe care mă aflam avea aproape un metru lățime. Am ridicat privirea. Soarele ardea puternic, dar lumina lui avea o nuanță ușor roșcată. Dincolo de râpă se întindea un platou acoperit de ierburi mărunte, crescute în smocuri inegale. In depărtare vedeam o pădure de un verde aproape ireal. In stânga, streașină de piatră pe care mă aflam se întrerupea brusc, dar în dreapta se lățea și cobora domol până într-un loc în care un pod natural de stâncă roșie se arcuia peste râpă. Neavând de ales, am mers până la pod și l-am traversat. Ajuns pe platou, m-am învârtit puțin, fără scop. In lungul platoului am zărit câteva urme lungi, rectilinii, asemănătoare liniilor de la Nazca. Ființe rationale? N-aveam de 1 *
unde să știu. Totuși, solul nu părea săpat, ci, mai degrabă, ars până la vitrificare. Nu foarte profund. Ca și când un bici uriaș de foc ar fi lovit solul, iar apoi s-ar fi retras.

Mă aflam *undeva.* Deci, trăiam. Și-acum?

Apă și mâncare, apoi un adăpost sigur. Deocamdată trebuia să supraviețuiesc. Apă exista jos, în râpă, dar nu știam dacă e potabilă. Hrană? Poate în apă găseam pește. Există pești în lumea asta? Dacă nu, altceva. Merita să fac

un drum până la liziera pădurii. Animale, fructe. Apoi o peșteră, ceva. Foc. Și ceva pe post de armă. Suliță, măciucă. La o adică, și pietre.

M-am întors către malul celălalt al râpei. Stânca era doar cu vreo treizeci de metri deasupra nivelului platoului și părea un trunchi uriaș de copac retezat. Gresie sau conglomerat - m-am gândit, studiind-o. Rocă moale - la nevoie, puteam să sap în ea. In spatele stâncii, platoul brăzdat de râpă continua până la liziera altei păduri. Și, mai departe, se desenau niște munți albastru-verzui care, plecând de la piscuri mai puțin impresionante, închideau zarea cu un lanț de culmi îndepărtate și înzăpezite.

Nu e un loc urât - m-am gândit. Cât o fi ceasul? Am zâmbit strâmb. N-aveam de unde să știu dacă ziua locală avea douăzeci și patru de ore sau de trei ori pe-atât. Reperele terestre nu mai contau aici. Dar, gândindu-mă puțin, am înfipt un băț în pământ și am marcat vârful umbrei. Comparând cu ce-mi arăta ceasul, din deplasarea umbrei puteam să obțin niște estimări. M-am lăsat să alunec în râpă. Adâncă de circa zece metri, adăpostea pe fund un pârâu destul de bogat. Izvorul acestuia nu era departe, așa că am presupus apa ca fiind potabilă. Ca să fiu sigur, trebuia s-o gust. Am șovăit puțin: și dacă nu era tocmai apă? Dar era apă - și chiar una foarte gustoasă. Aplecându-mă, am remarcat, în nisipul prundului, câteva rămășițe chiti- noase. Am scos afară una - părea carapacea unui rac. Nu chiar rac, semăna mai mult cu altceva. Mi-am scormonit memoria. Un trilobit. Unde dracu' m-a trimis Arthur?

Mi-am umplut buzunarele de pietre și am luat-o, pe marginea râpei, de-a lungul pârâului. Am mers aproape

un kilometru până la vărsarea acestuia într-un râu. Acolo, privind în apă, am văzut pești lungi de aproape un metru târându-se pe fundul argilos. Nu mi-a fost prea greu să prind unul. Nu se fereau deloc de mâinile mele. Când l-am scos pe mal, am constatat că avea pe dedesubt șase picioruțe prevăzute cu gheare. Pădurea era aproape. Am lăsat peștele pe mal și am mers s-o văd. Mă așteptam să fie vorba de ferigi gigantice, dar nu erau ferigi. Sincer, n-am idee ce erau. Plante, cred, cu toate că se mișcau încetișor și suspect, fără să bată vântul. Frunzele, dacă erau cumva frunze, aveau mărimea unei umbrele de plajă. Trunchiurile păreau, totuși, inflamabile. Am găsit unul pe jumătate putrezit, trântit la pământ. L-am târât după mine până unde lăsasem peștele. Mai trebuia găsită o soluție pentru a face focul. Mi-am pipăit buzunarele; am descoperit o brichetă aproape fără gaz și țigara electronică. M-am gândit că dacă nu m-aș fi apucat tocmai în zilele astea să mă las de fumat, aș fi avut în buzunare cel puțin două brichete pline.

După circa o oră terestră, terminasem de mâncat; am luat cu mine ce mai rămăsese din pește și din trunchiul de copac și m-am întors pe firul râpei, până la stânca de unde plecasem. Am verificat umbra bețișorului și am constatat că se deplasase destul de mult. Probabil, ziua era mai scurtă decât pe Pământ. Locul ăsta nu părea să aparțină istoriei planetei noastre - deci, mă aflam pe o altă lume. O realitate paralelă? Sau, pur și simplu, un loc oarecare din univers?

Aveam la ce mă gândi în seara asta. Soarele apunea rapid, așa că am înconjurat stânca pentru a găsi un loc

bun de înnoptat. N-a fost dificil: erau multe grote micuțe și printre ele, vreo două chiar confortabile. Am privit către apus: peisajul se schimbase. Dincolo de linia muntoasă apăruse un fel de cupolă albă, cu baza ușor voalată de aerul cald care se ridica peste pădure. Mi-au trebuit câteva secunde ca să înțeleg că vedeam răsăritul unei planete foarte apropiate. Un satelit. Sau lumea pe care mă aflam era satelitul uriașei planete albe. Curând, cupola s-a ridicat și s-a întregit pe cer. Era un satelit asemănător lunii Pământului, la fel de împietrit și lipsit de atmosferă, dar aflat, cred, la cel mult o cincime din distanța care separă Luna de pământ.

Am aprins focul în fața grotei, sperând că-1 voi putea menține până la răsăritul soarelui. Trebuia să descopăr o altă modalitate de-a face focul, deoarece gazul din brichetă urma să se consume rapid.

S-o luăm metodic - am gândit. In cărți, eroii exilați întâlnesc la locul exilului o ciudățenie care-i ajută să capete puteri și să se-ntoarcă învingători. Sau dau peste vreun înțelept care trăia acolo de cine știe când și aștepta, aidoma lui Yoda, un Luke Skywalker pe care să-l educe. Asta în cărți sau în filme - am surâs acru. Probabil sunt singurul om pe-aici, așa că nu e rost de niciun învățător. Va trebui să mă descurc singur. Mă îndoiesc ca Arthur să fi făcut greșeala de a mă trimite într-un loc în care să pot acumula cunoaștere sau forță.

Și atunci? îmi voi petrece sărmana viață trudind să supraviețuiesc și acceptându-mi, resemnat, soarta? Hai, că încep să plâng!

Mi-am spus: e imposibil să nu găsesc ceva. Pentru asta va trebui să mă gândesc și iar să mă gândesc. Probabil că *știu* cum am ajuns aici și *știu* și cum să plec. Cu ce ar trebui să încep?

Poate ar trebui, mai întâi și întâi, să știu cine sunt. Cine e făptura din spatele trupului meu, din spatele ochilor. Poate ar trebui să încep prin a mă identifica, pas cu pas, cu acela. Va trebui să meditez. Să caut. Niciodată nu am meditat cu simț de răspundere. Am căutat doar o stare de echilibru interior și atât. Acum vreau mai mult. Trebuie să vreau. Acum e nevoie să ajung la cel care, în sinea mea, meditează neîncetat. La cel care doar ascultă, privește, așteaptă.

La centrul roții.

Imediat mi-am amintit de vis. In mijlocul roții izvorăște o lumină nesfârșită și o tăcere supremă.

Ce e lumina? Pentru orice lucru care atinge viteza luminii, timpul îngheață. Pentru lumină, timpul nu există. Lumina e o structură cristalină care se întinde la nesfârșit; e dintotdeauna, născută în Big Bang și niciodată moartă. Ea e rețeaua eternității. Nu există niciun punct care să nu fi fost, cel puțin o dată, parcurs de un foton. Pentru lumină nu există decât un etern prezent, ceea ce înseamnă că tot universul nu e decât existența instantanee a unui foton - unul singur, am înțeles brusc. Unul care pare că s-a născut împărțit într-un număr enorm, doar datorită timpului, ce îi este exterior; aparenta rețea fotonică e o *rețea instantanee* ce leagă începutul cu sfârșitul. *Un cristal. Universul nu e altceva decât un cristal.* Fără cauză și fără

efect. In rețeaua eternității, informația se propagă instantaneu.

Atunci, ce anume face ca timpul să existe?

Brusc, am înțeles. Masa. Masa nu e doar măsura iner- ției unui corp, ci și coagularea instantaneului în durată. Toate lucrurile sunt legate intrinsec și ar rămâne nonloca- lizate dacă nu ar interveni masa să le diferențieze și să le ofere un nou tip de cauzalitate - cea pe care o constatăm noi, oamenii, în fiecare zi. Existența lui *ieri* și lui *mâine* se datorează, pur și simplu, existenței masei. Existența lui *azi,* a eternului prezent în care se manifestă conștiința, se datorează, însă, luminii. Un obiect monstruos, o gaură neagră, e o impuritate în cristal; e locul în care cauzalitatea cotidiană dusă la limită suspendă eternitatea sau, mai bine zis, o întrerupe dramatic. Pe raza Swartzchild a unei stele care colapsează gravitațional cu viteza luminii, viteza timpului redevine zero, cristalul numit Univers înconjurând cu un bandaj rana generată de acutizarea tem- poralității până la limita finală în spatele respectivei raze. In steaua moartă, lanțul cauză-efect se derulează, brusc, până la capăt, pe când în cristalul creat de rețeaua foto- nică nu s-a născut niciodată o cauzalitate.

Masa nu curbează timpul: îl creează!

M-am gândit la Arthur și la ce-mi spusese despre ceea ce scria Jung: materia și conștiința sunt aspecte diferite ale unuia și aceluiași fenomen. în acest caz, conștiința are acces la structura fotonică; materia e și ea conștiință, dar una grea, o conștiință care a căpătat inerție. Hawking e cel care a explicat că în interiorul unei găuri negre există

tot atâta informație câtă se află pe suprafața sa. Iar Bohm crede că Universul însuși ar putea fi o gaură neagră; în acest caz, informația nu se află în interiorul său decât ca o proiecție a adevăratei informații care, în realitate, e distribuită pe frontul său de expansiune.

Deci, unde mă aflu? In orice lume aș crede că mă găsesc, în orice variantă a universului, locul meu nu e aici. Obiecte, fapte, ființe nu sunt altceva decât pachete de unde staționare. Ceea ce vedem e o hologramă; nu e nimic real, singura realitate este propria noastră conștiință, ea însăși fiind parte a unei uriașe conștiințe care unește totul și aparține rețelei fotonice. Iar această conștiință nu-și află originea aici, ci acolo, pe frontul de expansiune, la marginea universului, la peste 15 miliarde de ani lumină distanță. Dar timpul, de fapt, nu există, așa că ea este, totuși, aici și acum.

David Bohm vorbește de un univers holografic în care informația despre ieri sau despre mâine ne poate deveni accesibilă în mod direct. Putem să fim oriunde, să cunoaștem orice - conștiința n-are masă. Și, ca în orice hologramă, o parte a acesteia cuprinde întregul. Dintr-un fir de nisip putem afla tot ce dorim despre, să zicem, galaxia din Andromeda.

Și fractalii, creatorii tuturor formelor naturale, aparțin marii holograme - m-am mai gândit. Dar, dacă masa este formatoare a timpului, fractalii sunt formatorii cauzalității cotidiene, iterație cu iterație.

Masa, generând timpul. Acum, chiar stau și mă-ntreb cum de o asemenea relație n-a fost observată de prea mulți.

In fond, teoria relativității generalizate propune un spa- țiu-timp a cărei curbură depinde în primul rând de masele pe care le conține! Extrapolarea ar fi trebuit să se facă aproape de la sine...

Cu ce să încep? - m-am scuturat brusc de toate aceste viziuni.

Cu mine.

Nu e suficient să știi. Trebuie să trăiești ceea ce știi, nenicule - l-am citat, în gând, pe Pirgu. Ezoterismul nu e știință fără conștiință. Ca să faci, trebuie ca mai întâi să fii - spunea, odată, Gurgieff. Dar tot el admitea că nu poți evolua prea mult de unul singur: e nevoie de un grup întreg de inițiați care să se sprijine reciproc.

Sau nu e așa?

Adunasem un braț de ierburi și mi-am încropit un așternut cât de cât confortabil. Se lăsase noaptea. Am privit stelele; constelațiile nu aveau nicio legătură cu cele pe care le știam, dar nu m-am speriat: mă așteptam la așa ceva. Ar fi fost mult mai straniu dacă noaptea mi-ar fi arătat un cer cunoscut. Simțeam nevoia să fumez, însă bateria țigării s-ar fi descărcat prea repede și am mai amânat momentul. Un „fum" sau două - și gata pentru seara asta. Mai devreme sau mai târziu trebuia să găsesc și o soluție pentru a face focul; în caz contrar, după consumarea brichetei, urma să mă hrănesc cu pește crud.

Am mai rumegat ceva gânduri și am reușit să adorm. Peste noapte m-am trezit de două ori să alimentez focul. Intr-un rând am auzit pași furișați, dar n-aveam cum să aflu ce fel de animal era. M-am bucurat că lemnul găsit

ardea destul de încet și dura mult. Oare existau pe aici și animale periculoase?

M-a trezit o rază de soare care a reușit să se strecoare până la mine și să mi se oprească pe față. Am coborât să mă spăl la pârâu. Apoi m-am suit în vârful stâncii și, cu fața spre soare, am început meditația. De data asta nu am rupt contactul cu realitatea. Vedeam tot, auzeam tot, dar, în același timp, continuam să meditez. Asta m-a ajutat să mă disociez de propriile simțuri; era important să nu mă simt „în ele", ci să mă plasez în spatele lor, ca în spatele unui ecran. In acest mod, trupul meu își recăpăta rangul de simplu mecanism, nu mă mai identificam cu el.

In creier nu există lumină, sunete sau mirosuri. Ceea ce ajunge la el dinspre simțuri nu reprezintă decât semnale electrice pe care se străduiește să le interpreteze și să le ordoneze. O face pe baza unor algoritmi naturali cu care suntem dotați din naștere, dar și prin alții, dobândiți ulterior. De obicei, simțurile oferă stimuli incompleți. După cum s-a constatat, cam zece la sută dintr-o imagine e, propriu-zis, primită dinspre ochi; restul de nouăzeci la sută e completată de creier pe baza unor reflexe, analogii, comparații, rememorări și așa mai departe. Așadar, e posibil ca acolo, afară, să se întâmple multe lucruri pe care nu vom ajunge să le vedem niciodată. Ar putea, de pildă, să apară zâne sau elfi. Dar la o anumită vârstă ni s-a băgat în cap că zânele și elfii nu există, deci creierul va ignora asemenea apariții.

Niște americani (sau așa cred) au făcut o experiență pe niște pisoi. Din clipa în care au deschis ochii, pisoiașii au

fost mutați într-o cameră circulară pe peretele căreia erau desenate dungi orizontale, albe și negre. Doar dungi orizontale. Tavanul era alb, podeaua albă. Hrana și apa li se dădeau în vase largi, vopsite, la rândul lor, în dungi orizontale. Și îngrijitorul avea un halat și pantaloni cu dungi orizontale.

După șase luni, pisoii au fost scoși în curte. Cercetătorii erau curioși: credeau că nu vor putea să se descurce deloc. Dar s-au înșelat, pisoii umblau încoace și încolo explorând degajați și veseli noul mediu. Undeva, în curte, se afla un stâlp subțire, de metal, înfipt în pământ. Unul dintre pisoi, alergând și jucându-se, l-a întâlnit și a dat, pur și simplu, cu capul de el. S-a scuturat și a vrut să treacă mai departe, dar iarăși l-a lovit cu capul. Un alt pisoi a pățit la fel. Apoi, altul. Și uite-așa, cercetătorii au înțeles că pisoii nu puteau ocoli acel stâlp dintr-un motiv foarte simplu: *nu-l vedeau.* Acel stâlp, deși se afla acolo, pentru niște pisoi crescuți între dungi orizontale, era invizibil. Și la fel orice alt obiect pe care ochii pisicilor nu-l puteau asimila cu dungile între care trăiseră până atunci.

In realitate, ochii lor vedeau foarte bine stâlpul, imaginea se forma perfect pe retină. Dar de-aici semnalul ajungea la creier, iar creierul refuza să aducă imaginea stâlpului în conștiința pisicii.

Pentru un asemenea pisoi, până și o *poveste* despre ceva vertical ar fi scandaloasă.

Un mediu de dungi orizontale este exact mediul în care sunt crescuți copiii noștri. Pentru că și noi, la rândul nostru, am fost crescuți așa. Ceea ce știința nu cunoaște, nu

există. Ceea ce eu, sau tu, sau el nu înțelegem este, în mod sigur, absurd.

Etcetera.

Dacă ochii tăi recunosc cumva vreo linie verticală a existenței, vei fi, probabil, internat la balamuc sau discreditat. Nu există fantome. Nu există OZN-uri. Nu există Omul Zăpezii, nici Moș Crăciun și nici Peter Pan. Toate astea sunt povești, iar poveștile nu sunt adevărate. Hai să fim serioși, să ne vedem de treabă.

Din când în când, în viața noastră pătrunde ca de nicăieri o linie verticală. N-o vedem, n-o recunoaștem, dar ne izbim de ea și o numim soartă, ghinion sau blestem. Nu înțelegem nici ce este și nici motivul pentru care a apărut. Și trecem mai departe fără să bănuim că, dacă ne-am șterge la ochi de orizontalitatea mediocră în care trăim, am putea zări lucruri minunate, care ne-ar schimba viața.

Nouăzeci la sută din ceea ce vedem nu există: e completat de creier. E ca și când, uitându-ne la un film, l-am vedea în proporție de o zecime, iar restul l-am imagina noi înșine. Nouăzeci la sută din ceea ce ochiul vede nu ajunge la conștiința noastră, pentru că creierul selectează din imagini doar lucrurile pe care suntem programați să le înțelegem și să le acceptăm.

Uneori, în Statele Unite, din cauza unor defecțiuni, piloții avioanelor sunt siliți să aterizeze pe autostrăzi. Și s-au petrecut foarte multe accidente, pentru că automobilele nu se dădeau la o parte să le facă loc. Șoferii *nu vedeau avionul.* Cum poți să te afli la volan și să nu vezi o ditai namila de avion care se așează pe autostradă în fața ta?

Simplu: *nu ești pregătit* să vezi așa ceva. Nu te aștepți. Iar creierul refuză imaginea.

Am meditat mult asupra actului vederii. Am parcurs în mod repetat, mental, distanța dintre obiectul privit și imaginea sa proiectată în conștiință. Dar există, cu adevărat, o distantă? - m-am întrebat la un moment dat. Când meditezi asupra unui lucru cu intensitate, devii una cu obiectul acela. Dacă reușești această contopire, poți stăpâni total acel obiect: îl poți sparge cu un simplu gând sau îl poți ridica în aer. Am citit că există yoghini care, concentrându-se asupra unui porumbel mort, îl pot face să se ridice și să bată din aripi.

Conștiința nu e, în realitate, localizată. M-am lămurit că, de fapt, creierul nu face decât să concentreze o parte din conștiința difuză de care suntem înconjurați, iar aceasta îl poate utiliza pentru a produce schimbări în realitate.

In care realitate?

în oricare. Dacă universul nu e decât o hologramă, presupun că e posibil ca schimbările operate aici să modifice, prin sincronicitate, adevărata realitate, cea de pe frontul de expansiune. De fapt - mi-am spus - greșesc din nou: acolo există toate realitățile: viitor, trecut, ceea ce este și ceea ce ar putea fi.

Atunci, de ce nu putem pocni oricând din degete, iar înaintea noastră să apară o tavă cu fripturi?

Pentru că, deocamdată, constiinta nu poate conștientiza simultan cantitatea de informație conținută în acea tavă. » >

Suntem obișnuiți să gândim pe rând, pas cu pas. Iterație cu iterație. La aceasta ne obligă cauzalitatea macrosco-

pică. Evident, obligativitatea asta e relativă, ne-am putea dezbăra de ea, dar nimeni nu ne-a învățat cum se face.

• »

Suntem doar pisici crescute într-o lume fabricată din dungi orizontale. Restul reprezintă cutume ale materiei, obiceiuri pe baza cărora lumea pare trainică și inamovibilă. Focul arde, vântul bate, apa curge. Dar, dacă am dori, focul n-ar arde și apa, în loc să curgă, ar începe să zboare. Materia și conștiința sunt una. Iată măsura pe baza căreia trebuie recompus subconștientul.

M-am întors în adăpostul meu și am dat gata o porție de pește. L-am mâncat rece, ca să nu mai consum energie făcând focul. Cel mai rău lucru rămânea faptul că nu puteam să-mi închipui cum îl voi mai aprinde după ce bricheta se va consuma. Am plecat să mă plimb puțin, nu aveam intenția să explorez împrejurimile. Chiar nu știam peste ce-aș putea da, așa că nu doream să-mi asum riscuri inutile. Pe la amiază am revenit la peșteră și am început din nou să mă gândesc. De data asta am luat ca obiect al meditației sincronicitatea.

După cum știu - mi-am recapitulat mental - fenomenul rezidă în legăturile semnificative dintre evenimente izolate în timp și spațiu. Un fenomen similar celui descris de Jung în realitatea cauzală curentă este cunoscut în fizica cuantică și este numit la fel.

Totul a pornit de la Einstein. Interpretările cuantice ale Școlii de la Copenhaga l-au șocat și enervat. Un rezultat al ecuațiilor lui Heisenbeg afirma că despre orice particulă subatomică se poate obține o cantitate limitată de informație. De pildă, putem măsura poziția unei particule

oricând și cu oricâtă precizie, dar rezultatul va fi acela că viteza (sau impulsul, tehnic vorbind) va deveni o necunoscută. Cu cât va fi mai precisă măsurarea poziției, cu atât va fi mai imprecisă măsurarea vitezei. în interpretarea lui Bohr, măsurarea vitezei face ca poziția să nu poată fi determinată într-un mod fundamental: poziția încetează să mai aibă semnificație. Dacă poziția și viteza ar fi reprezentate de două mâini care aplaudă, am constata că niciodată nu se va auzi un sunet: va exista când o mână, când alta, sau ambele vor fi prea „rarefiate" ca să se poată atinge.

Einstein a propus un experiment mental, numit de atunci paradoxul EPR, menit să arate incorectitudinea interpretării lui Bohr. Experimentul sună așa: dacă o particulă se divide în alte două și fiecare parte pleacă într-o direcție diferită, acele jumătăți continuă să păstreze între ele o relație specială. Cunoașterea poziției uneia ne va permite să cunoaștem poziția celeilalte. Lucru valabil și în ceea ce privește viteza. Și atunci, Einstein, în colaborare cu alți doi fizicieni, Rosen și Podolsky, au spus: de ce n-am măsura poziția uneia și viteza celeilalte? Am cunoaște simultan valorile care ne interesează. Einstein voia, prin aceasta, să demonstreze că teoria cuantică reprezintă o descriere incompletă a realității. Replica lui Bohr a sosit prompt: cele două particule care rezultă nu pot fi tratate ca fiind obiecte separate, chiar dacă ocupă locuri diferite în spațiu și indiferent care ar fi distanța dintre ele.

Asta înseamnă nonlocalizare. în mecanica cuantică, un lucru se află doar mai probabil într-un loc decât în altul.

Dar asta, la limită, nu se datorează decât faptului că ne-am apucat să citim o carte utilizând o altă limbă decât aceea în care a fost scrisă. Un titlu ca „la mere" te poate duce cu gândul la o livadă de meri, dacă-1 interpretezi în limba română. In franceză înseamnă „mama".

Noi ne-am apucat să citim în natură cartea fizicii cuantice cu o gândire pregătită de cauzalitatea macrocosmică. Aici acționează logica eșalonării evenimentelor: dacă A presupune B, iar B presupune C, atunci A presupune C. în lumea cuantică, acest lanț de cauze și efecte nu are obiect de referință.

Poate cineva o să spună: dar nu putem gândi altfel. Vă asigur un lucru: puteți. E adevărat că am crescut între dungi orizontale, dar suntem oameni, nu pisici.

Bohr era ceva mai aproape de înțelegerea realității cuantice ca Einstein, dar și el păstra o distanță prudentă față de anumite lucruri care ar fi putut, odată înțelese, să-l transfere într-un sanatoriu de boli nervoase. La limită, după cum aveau s-o demonstreze alții, ulterior, ținând cont că universul s-a format dintr-un sâmbure unic, toate particulele din interiorul lui sunt conectate nonlocal. Asta înseamnă că nu vom putea afla niciodată, simultan, vitezele și pozițiile oricăror particule, indiferent care-ar fi acestea! Toate sunt rupte dintr-un punct unic.

Doar dacă nu cumva...

Ba da, se pot măsura - m-am gândit. Dar de doi observatori diferiți. E motivul pentru care putem privi împreună un copac, motivul pentru care universul se dovedește coerent. Doi observatori pot afla, simultan, unul viteza și ce-

lălăit impulsul. Asta nu încalcă principiul lui Heisenberg, pentru că transmiterea ulterioară a datelor de la unul la celălalt va despărți, temporal, „existența" însăși a rezultatelor. Trăim într-un univers în care prezența masei face ca lucrurile să nu se poată desfășura altfel decât pas cu pas. Dar conștiința nu are masă, am mai gândit asta. Putem, deci, să trecem peste condiționări. Putem fi dincolo.

însă pentru asta e nevoie de un salt al conștiinței către cu totul alte coordonate. I-am mulțumit în gând lui Pirgu pentru lecțiile de psihologie. El mă îndemnase să-1 citesc pe Stanislav Grof. Că n-am făcut-o, asta-i altceva. Dar tot am priceput un lucru: dacă omenirea nu va trece *în masă* la o stare de conștiință superioară, zilele umanității sunt numărate. Problema e că pentru a ajunge la ceea ce numea Arthur *indefinirea realității,* conștiința obișnuită e inutilizabilă. Această conștiință obișnuită ne face să ni se pară că suntem diferiți unii de alții, că egoismul e necesar, că răul produs aproapelui nostru nu ne va atinge. Tot Pirgu mi-a mai recomandat o carte, a unui oarecare Pierre Theilhard de Chardin. Acolo se vorbește serios, argumentat științific, despre momentul în care toate conștiințele umane se vor uni formând o supraconștiință uriașă, cam la fel cum s-au unit celulele, în urmă cu eoni, pentru a forma organisme.

E posibil, dar chestia asta depinde de multe. E o extrapolare și nu toate extrapolările sunt valabile. Uneori intervin schimbări de paradigmă și previziunile se duc naiba. Cine ar fi prevăzut, prin anii șaizeci ai secolului trecut, ce va însemna calculatorul și intemetul în viața oamenilor?

Dar asta a schimbat ceva? Un sociolog, Marshall McLuhan, afirma că mediul e mesajul. Intemetul a schimbat mediul, dar omul a păstrat aceleași mesaje. S-a născut Biblioteca Babei, dar fără texte noi. Visătorii visează, vânzătorii vând, iar credincioșii așteaptă ca lisus să-și deschidă blog.

Și Arthur? Dacă posedă o asemenea conștiință superioară, de ce m-a trimis aici? Pot muri halit de fiarele sălbatice, mă pot stinge de foame. Nu e cinstit.

In jurul meu începea să se întunece. Am aprins bricheta și am urmărit, cu strângere de inimă, cum flacăra gazului pâlpâia neregulat. Am apropiat-o de un vreasc subțire, am suflat până a luat foc și m-am gândit că, probabil, în seara următoare nu voi mai putea repeta gestul, îmi părea rău acum că nu prinsesem astăzi niciun alt pește. Aș fi putut să-1 frig și să-mi fac rezerve de hrană.

Nici lemnele nu erau suficiente până la ziuă. Priveam amărât flăcările jucăușe. Erau hipnotice.

Hipnotice. Hipnoză. Aveam nevoie de o stare alterată a conștiinței care să mă ducă dincolo de echilibrul oferit de meditație. Spun prostii: în fond, meditația e oarecum apropiată de hipnoză. Dar depinde cât ești de bun. Exercițiile mele din ultimele zile abia mă readuseseră la nivelul la care mă aflam când îmi părăsisem maestrul. Puteam merge și mai departe combinând tehnicile, alegând o cale alternativă. Și totul, căutând să rămân perfect lucid.

Nu știam cum voi face. Dar știam ce doresc: să ajung înapoi în realitatea din care plecasem. A fost ultimul gând înainte de a adormi și m-am trezit tot cu el. Dar l-am uitat imediat când am observat că focul se stinsese și de afară mă privea o pereche de ochi. Unii răi, pătrunzători, înghețați.

Capitolul 6

Erau precis ochii unei fiare nocturne - prea licăreau fosforescenți. Ochii animalelor diurne nu reflectă lumina chiar atât de mult. După ce am rămas câteva clipe paralizat de frică, am țâșnit în picioare; un val de căldură m-a făcut să transpir nebunește. Am urlat și, disperat, am azvârlit o piatră către perechea de ochi, dar aceștia nici măcar n-au clipit. Când am ieșit în fața peșterii, am înțeles de ce: ființa care mă privea cu intensitate se afla la cel puțin două sute de metri distanță și era enormă. Conturul monstruos începuse să se întrezărească, profilat pe cer, deoarece uriașul satelit al planetei tocmai apărea de dincolo de orizont. Lumina lui decupa o făptură ridicată pe două picioare butucănoase, pe care le-am bănuit acoperite de blană. Urma un corp rotund ca un butoiaș, un cap bizar a cărui țeastă lucea stins și o trompă lungă, azvârlită peste umărul stâng. Făptura avea treizeci-patruzeci de metri înălțime. Brusc, a făcut un pas, iar pământul s-a cutremurat. Dar, cum mi-am dat imediat seama, nu datorită acelui pas: pur și simplu, era cutremur. A ținut cam un minut și am înțeles că, din cauza apropierii de acel satelit uriaș care genera maree, scoarța planetei era destul de ac-

tivă și de instabilă. Când cutremurul a luat sfârșit, am constatat că uriașul dispăruse. Unde naiba? Până la liziera pădurii era departe și, oricum, nu putea să alerge fără să-l aud sau să-1 văd.

Suspans. Am rămas treaz și atent până la răsăritul soarelui. Acesta se mișca mai repede pe cer decât satelitul, așa că, probabil, în cursul zilei urma să asist la o eclipsă. Dată fiind mărimea satelitului, eclipsele erau pe-aici un fenomen curent.

M-am dus în locul în care văzusem gigantul, dar pe teren nu se observa nicio urmă. Solul tare ar fi acceptat cu destulă dificultate o amprentă, dacă mă gândeam la greutatea musafirului misterios. Totuși, nimic - și am pierdut o bună parte din zi căutând niște semne care să-mi spună încotro o luase. Apoi a început eclipsa, dar întunericul a fost mai puțin adânc decât mă așteptasem. M-am dus până la pădurea aceea ciudată și, pe margini, am descoperit suficiente lemne uscate. Le-am adunat, cu toate că nu-mi închipuiam cum voi face focul. îmi doream un foc și nici prin cap nu-mi trecea că în curând voi ajunge să am prea mult.

Ajuns la adăpost, am stors ultima picătură de gaz din brichetă, dar n-am putut aprinde nimic. Jetul devenise prea slab ca să poată să susțină o flacără permanentă. Am hotărât să nu dorm și să continui să meditez.

Cine sunt eu?

O concentrare a conștienței cosmice. Asemenea concentrări există în toate ființele vii. Cu cât ființa e mai evoluată, cu atât cantitatea de conștiență sporește. Dincolo

de un anumit prag, conștiența devine conștiință, iar maimuța se transformă în om. Dar cu ce mă ajută asta să revin în lumea mea? înțeleg, teoretic, că obiectele înconjurătoare sunt tipare de interacțiune ale unor unde staționare, înțeleg că tot ceea ce vedem e ca suprafața unui ocean: valuri, franjuri de interferență, vârtejuri. Și dedesubt, kilometri de apă - de energie, adică - ascunsă, nemanifestată. Dar dacă în orice parte a hologramei se află întreaga holograma, înseamnă că eu mă aflu aici în aceeași măsură în care mă pot afla acasă, în locuința mea închiriată...

Nu sunt aici mai mult decât acolo sau oriunde altundeva.

Acest loc e legat de locul din care am plecat prin sincro- nicitate. Ceva a rezonat între acolo și aici. Ceva s-a suprapus exact - și tot restul a putut să se schimbe brusc.

Eu am rezonat!

Gândul m-a făcut aproape să ies din starea de meditație. Această lume nu reprezintă decât dorința mea de singurătate. Ea există așa cum toate lucrurile există. Chiar și cele imaginate. E drept, pentru această planetă reprezint un virus nou, un disconfort.

Eu am rezonat. Mi-am amintit visul în care am văzut roata uriașă. Vieți simultane, vieți trecute, vieți viitoare se ramificau în toate direcțiile. Trăim reflexiv si sincronic într-o multitudine de realități, toate făcând parte din adevărata Realitate. Care, ea însăși, e doar proiecția Realității Ultime, cea compusă din „biții" frontului de expansiune al Universului. Centrul Rotii existentelor.

, »

Această lume e asemănătoare unui joc video, pe calculator. Personajele și locurile de pe ecran par să interacțio-

neze între ele și ascultă de comenzile noastre. Dar asta nu e decât aparența. Realitatea e, de fapt, constituită din procesele logice care se derulează în microprocesor. Acolo se află adevărata ordine a jocului, ordinea sa implicită, în timp ce ecranul prezintă doar o ordine explicită. Avea dreptate Bohm.

Existând în lume, ne aflăm în postura jucătorului din fața unui computer. Putem face, în jocul nostru de-a viața, o mulțime de lucruri, atâtea câte sunt permise de regulile acestui joc. Dar ca să schimbi însuși regulile, trebuie să dai cortina lumii la o parte, adică să ignori monitorul, să intri în program și să te dovedești un programator abil.

Altfel, vei strica totul.

Poate de aceea ordinea implicită a Universului ne este atât de greu accesibilă. Nu vom fi lăsați să umblăm acolo și să stricăm ceva. Ar fi ca și când ai face unui copil de trei ani cadou o bombă atomică. Putem dezvolta o groază de tehnologii respectând regulile impuse. Putem umbla în codul genetic sau trimite oameni pe Lună.

Dar nu vor exista niciodată nave interstelare - am înțeles eu atunci. Ar trebui să călătorim sute sau mii de ani doar până la prima stea. Nu se poate călători între stele sau între Galaxii cu nave spațiale. Tot astfel, nu se poate comunica pe baza undelor radio la distanțe astronomice. Trec sute de ani între o întrebare și un răspuns. Asemenea metode sunt improprii, de nefolosit.

Trebuie altceva, trebuie umblat la program. Dar, la nivelul nostru de conștiință, nu vom fi, cum am spus, niciodată lăsați s-o facem. Și poate credeți că va veni cineva

să ne bată pe umăr și să ne spună „ops"? Nu. Pur și simplu, vom constata că *nu se poate.* Doar din când în când va reuși câte unul care s-a străduit să-și depășească puțin condiția umană. Un yoghin, un alchimist, cine știe? Dar nu întreaga civilizație. De aceea are dreptate Grof: e nevoie de un salt masiv, al unui număr foarte mare de conștiințe. Ca și în micul meu experiment de la televiziune, e nevoie de minți, cât mai multe minți. Drumul către stele, pentru pământeanul de azi, e închis. Omul de azi e doar materialist, nu mai e capabil să-și asume o experiență care bate spre ezoteric.

Știință fără conștiință.

Pentru că - am înțeles deodată - *a merge spre stele sau a călători prin propriile vieți anterioare sau prin dimensiuni și existențe paralele sau prin timp, e unul și același lucru.*

Arthur avea, probabil, în spate, când m-a trimis aici, multe minți concentrate pe gândul de a mă expedia în această lume lipsită de confort. Dar eu sunt singur. Am rezonat, sincronicitatea s-a produs și sunt singur.

Dar sunt singur cu adevărat?

Era ceva aici, un sens pe care în acele momente încă nu-l înțelegeam pe deplin.

Treptat, s-a luminat de ziuă. Am ieșit din meditație și am privit cu oarecare regret rămășițele peștelui meu. Nu prea mai aveam ce alege.

Înainte de-a merge mai departe și a vă povesti ce-a urmat, trebuie specificat un lucru. Există multe feluri de a medita. Personal, nu navigam către nirvana, ci mă păstram lucid, cu gândurile învârtindu-se în jurul concepte-

lor la care meditam. Era o stare oarecum compusă, pe jumătate meditație, pe jumătate autohipnoză. Tot Pirgu îmi explicase odată că hipnoza era starea alterată cea mai apropiată de starea de veghe. In realitate, însăși starea noastră obișnuită poate fi catalogată ca fiind un nivel de hipnoză. Trăim în maya, lumea iluziei. Pentru câțiva se petrece trezirea, dar și aceasta e doar prima treaptă pe scara care duce la cer.

A răsărit soarele și atunci l-am văzut. In atmosfera subțire a dimineții, uriașul se profila pe cerul alburiu. Nu era un monstru și nici nu părea un fiu al acestei planete. Era, pur și simplu, un cosmonaut. Capul, care în noaptea trecută părea lucios, se arăta, de fapt, a fi acoperit de o cască. Așa-zișii ochi care mă speriaseră erau două surse luminoase. Poate radiau mai degrabă în infraroșu, lumina vizibilă emisă de ele era prea slabă. Trompa nu era decât furtunul care pleca de la cască și ducea, peste umăr, la un rezervor cu gaze.

De ce avea nevoie de rezervor? Atmosfera era respirabilă. Pentru mine - am înțeles. Poate că nu și pentru el.

Pe ce lume ciudată se născuse? Cum ajunsese aici? M-am întrebat cum să stabilesc un prim contact și n-am găsit nimic mai bun de făcut decât să ridic mâinile deasupra capului și să le flutur în chip de salut. Nu mi-a răspuns. M-am gândit că e posibil să nu mă vadă. Soarele încălzea destul de tare și căldura corpului meu se diferența prea puțin de cea a stâncii din spate. M-am întors spre răsărit, gândindu-mă să caut o zonă de umbră în care să mă așez, pentru a mă evidenția. Atunci am văzut raza.

Părea să pornească chiar din soare. O rază subțire, albă, care se deplasa încet pe cer, schimbând la fiecare secundă unghiul pe care-1 făcea cu orizontul. Am urmărit-o curios și, privind către apus, în locul către care se îndrepta, am zărit, la marginea zării, un abur subțire. Totul se mișca repede, iar acel abur sau fum părea să țâșnească violent de pe suprafața planetei, tot mai aproape, ca și când s-ar fi produs o erupție vulcanică. Și, deodată, îngrozitor de rapid, lumina razei a tăiat suprafața platoului și într-o fracțiune de secundă l-a depășit intrând în pădure. Pe locul atins de rază solul a părut să sară în aer, iar în urma dârei luminoase s-a așternut o linie aproape la fel de albă de rocă topită. O rafală violentă de vânt m-a trântit la pământ. Am rămas agățându-mă crispat de colțurile stâncii, în timp ce vântul și-a mai făcut puțin de cap pe deasupra mea. Apoi s-a lăsat liniștea.

M-am ridicat. In dreapta și în stânga platoului, pădurea ardea. Cosmonautul uriaș zăcea la pământ, cu casca stafidită de căldura enormă. Raza îl lovise în plin.

Era război? Război cosmic? Cineva de-acolo de sus, de pe orbită, expediase o rază laser distrugătoare să-și vâneze dușmanul? Am alergat către uriașul prăbușit. Costumul semăna cu un balon desumflat. Am privit prin crăpăturile căștii arse, dar n-am văzut nimic. Am frânt cu mâinile aschii de sticlă topită și metal devenit sfărâmicios. Tot nimic. în interiorul costumului nu se afla nimeni.

Am privit de-a lungul liniei arse. Mergea până la limita de vizibilitate. Mi-am amintit că mai văzusem asemenea linii lungi, rectilinii, și de partea cealaltă a râpei. Linii

vechi, cicatrice uriașe ale solului, întinse pe kilometri întregi sau poate sute, mii de kilometri. Iar raza venise dinspre soare, nu de undeva, dintr-un loc oarecare de pe cer. Asta înseamnă că undeva, între soare și această planetă, exista ceva ce condensa lumina ca o lupă în focar.

M-am gândit că putea fi o străveche stație interplanetară de produs energie. Constructorii ei au pierit demult, iar stația, care trebuia să condenseze această energie într-un punct fix, și-a pierdut controlul. Continuă să furnizeze energie, dar raza nu mai duce către ținta fixată și mătură spațiul la întâmplare. Uneori nimerește o planetă și se întâmplă ceea ce am văzut că s-a întâmplat.

Sau e altceva. O mică gaură neagră care se învârte în jurul soarelui pe o orbită interioară. Concentrarea masei o transformă într-o lentilă gravitațională care adună o parte din radiația stelei și o focalizează, în acest fel, transformând-o într-o rază a morții ce mătură spațiul.

Varianta doi nu o excludea pe prima: posibil ca stația să concentreze energia prin intermediul unei găuri negre artificiale.

Dar ce legătură au toate cu cosmonautul uriaș? Și unde e cadavrul care ar fi trebuit să rămână în interiorul costumului?

Poate n-a fost decât un robot. Ar trebui să pot afla, cumva, asta. Simțeam că trebuie să găsesc răspunsuri la toate și că de aceste răspunsuri atârnă un lucru esențial.

Pădurea ardea. Aveam foc destul, aș zice că prea mult. Am pornit către râul în care se vărsa pârâiașul din râpă. N-a mai fost nevoie să pescuiesc. Raza trecuse și peste

râu, iar pe mal zăceau doi pești aproape fierți. Unul dintre ei era prea mare, așa că l-am lăsat acolo. Celălalt avea aproape un metru și l-am aruncat pe umăr. Asta însemna o rezervă de hrană pentru cel puțin trei zile.

M-am întors la peșteră și cu un lemn aprins. Am făcut focul. Mă aflam departe de pădurea incendiată, așa că fumul nu ajungea până la mine. Am eviscerat peștele, l-am fript puțin și am mâncat serios. Apoi m-am culcat, pentru că în noaptea trecută nu dormisem deloc.

M-am trezit imediat după asfințitul soarelui și, după ce am mai ronțăit o porție de pește, am intrat iarăși în starea de meditație pe care v-am descris-o.

Cosmonautul nu era robot. Un robot nu trebuie să poarte costum de protecție. N-are nevoie să respire. Atunci, unde a dispărut ființa care se afla în interiorul costumului?

Ca să răspund la această întrebare va trebui *să fiu* eu însumi ființa din interiorul acelui costum. Și să mă gândesc ce s-a întâmplat. Evident, acea făptură a sosit aici altfel decât cu o navă spațială. Căuta ceva, explora. Poate asta a fost planeta de origine a speciei sale. Sau va fi. Sau este, într-o realitate paralelă. Costumul? E posibil să fi sosit cu el cu tot sau să-l fi fabricat aici, din materia la îndemână. Nanotehnologie. Cu ce viteză se poate construi așa ceva? Probabil una destul de mare, contează cum programezi roboțeii. In momentul pericolului s-a concentrat mental și s-a întors acolo de unde a venit. Sau avea un mesaj deja plantat în subconștient, de genul „la orice pericol, întoarce-te imediat!" și care s-a activat pe loc.

Să apucăm acum problema de la alt capăt. Știm ce sunt spațul și timpul: forme ale procesului prin care ordinea

implicită a Universului se dezvăluie. Dar noi, spuneam, nu ne aflăm de fapt aici, în interiorul hologramei, ci pe frontul de expansiune; deci e posibil să ne retragem dintr-un punct al acesteia și să apărem în altul instantaneu. In privința modului în care se execută această mișcare, să ne amintim de paradoxul lui Zenon. Rezolvarea lui presupune că nici spațiul și nici timpul nu sunt continue: există o „cea mai mică bucățică de spațiu" și o „cea mai mică bucățică de timp". Mișcarea se execută, în mod obișnuit, pas cu pas, de la un punct la altul. Te încadrezi regulilor hologramei Universului, ale ecranului pe care se desfășoară jocul nostru de a fi. Nu poți să dispari ca atare dintr-un punct și să apari în altul. Dar poți ca, instantaneu, *să fii tot drumul dintre cele două puncte.*

Poate că pare greu de înțeles, e cazul să mai meditați și voi. Un foton care pleacă dintr-un punct și ajunge în alt punct, chiar dacă pare a urma o linie dreaptă, se află, între aceste două puncte, *peste tot.* Linia dreaptă e doar cel mai probabil drum, dar fotonul poate fi găsit, cu o probabilitate din ce în ce mai mică, în locuri din ce în ce mai depărtate de traiectoria rectilinie pe care am presupus-o.

Nonlocalizare. Dar în cazul unei viteze instantanee? Practic, începutul drumului se confundă cu sfârșitul lui. Ești, simultan, aici și acolo. Și pe tot drumul dintre aici și acolo.

Și nu putem s-o facem singuri, individual. Forța psihică necesară depășește puterea unui om - m-am gândit. Mi-am adus iar aminte de experimentul meu de hipnoză de la televiziune. Mi-ar trebui o mulțime. Una uriașă, care să

forțeze probabilitățile, să le facă să devină sincronicitate. Și un mod de-a uni gândurile acestei mulțimi. Ca hipnoza, sau și mai mult.

Mi-am adus aminte și de Pașadia. îmi spusese odată: „O muscă poate să zboare prin fața unui tablou sau poate să se așeze pe el. Poate vedea toate culorile lui. Poate recunoaște chiar formele pictate. Dar niciodată nu va înțelege mesajul tabloului, simbolistica lui. Această simbolistică se adresează de către un inițiat altui inițiat. La început, niciun curent artistic n-a plăcut. Pictorul oferea un cod pe care ceilalți nu-1 recunoșteau, chiar dacă intuiau câte ceva. Abia după ce codul a fost explicat, s-a putut recepta în totalitate mesajul. Altfel spus: poți spune despre un lucru „îmi place" sau „nu-mi place", dar pentru a explica motivul senzației trebuie să cunoști și semnificațiile".

Da. Dar poți să știi semnificațiile și, pe baza lor, să creezi senzațiile necesare? Practic, eu asta trebuia să fac. Ca să *indefinești realitatea* trebuie să „trăiești" schimbarea dorită, nu doar s-o cunoști teoretic. Și e nevoie de trăirea unei mulțimi întregi. Nu poți singur. Cel puțin eu nu pot, nu sunt așa dotat - mi-am mai spus.

Și atunci un fir de gând m-a reîntors la vechea întrebare: cine sunt eu? Un fir de gând nerușinat, insidios și pe care nu-1 înțelegeam. Mi se păruse că rezolvasem problema identității mele. Mai trebuia ceva? M-am gândit: uneori sunt vesel, alteori supărat. Uneori sunt îndrăzneț, alteori fricos. Măști. Măști adaptate limbajului social. Persoane aproape diferite, grefate pe o identitate unică.

...Și mi-am amintit de Pirgu și de amiaza în care îmi povestise despre personalitățile multiple...

Există oameni în care trăiesc mai multe identități. Oameni care, în anumite momente pot fi cineva, iar în altele, altcineva. Existența într-un singur individ a mai multe identități distincte sau personalități care alternează în controlarea comportamentului. Ca în povestea cu doctor Jeckyll și mister Hyde. Psihiatrii au întâlnit indivizi cu zeci de asemenea identități. în general, fiecare personalitate în parte are numele și vârsta sa și un set specific de amintiri și comportamente caracteristice. Personalitățile pot fi uimitor de diferite între ele. în doar câteva secunde se poate face trecerea de la o personalitate la alta, lucru însoțit de schimbări uneori fundamentale de comportament. Se schimbă scrisul, aptitudinile fizice sau artistice, vocea, gesturile, cunoașterea sau necunoașterea unei limbi străine și se poate merge până la schimbarea culorii ochilor! Adesea, personalitățile au amintiri diferite și pasiuni diferite.

Nu sufeream de asemenea tulburări disociative.

Dar mi s-ar putea întâmpla, nu?

Am râs sardonic. Aveam nevoie de un număr foarte mare de inși, nu-i așa?

Existau două probleme: cum să fac ca toate aceste personalități să funcționeze simultan și cum să le stăpânesc eu pe ele și nu ele pe mine?

M-am întors la hipnoză. Dacă mi-aș scinda sub hipnoză personalitatea, iar personalitățile rezultate ar rămâne hipnotizate, la rândul lor? Trebuie ca de la început să impun tuturor dorința mea de a mă întoarce acasă. Și supunere față de mine, personalitatea dominantă. Și obligația ca,

după momentul reușitei, toate să se retopească în această personalitate.

Ar mai fi ceva. Nu știu drumul spre casă.

Am surâs.

Nu-l știu conștient. Dar dacă am dreptate, între locuința mea închiriată și acest loc s-a creat o sincronicitate. Deci sunt și aici și acolo, într-un fel. *Și tot drumul dintre cele două puncte.* Eu nu-l cunosc, dar subconștientul meu l-a reținut.

Puteam începe.

Mi-am dat mie însumi comenzile potrivite, apoi am adâncit hipnoza. Am rupt contactul cu tot ceea ce mă înconjura. M-am vizualizat apoi din cap până-n picioare și mi-am spus: acesta e Pantazi. E o unitate, o celulă. Celulele se înmulțesc prin sciziparitate. Dragă Pantazi, e vremea să te dublezi. Am simțit un șoc și ceva s-a desprins din imaginea mea și s-a materializat alături. Al doilea Pantazi. Dar diferea din câteva puncte de vedere. Era mai înalt și mai bine făcut. Era șaten, acolo unde eu sunt brunet. Nu știu cum te cheamă - i-am spus. John - a venit răspunsul. Bine, John - i-am zis - dă-te puțin la o parte, Pantazi trebuie să se dividă iar, dar și tu poți să te divizi, ce părere ai? Mda - mi-a răspuns - n-ar fi rău. Trebuie să fim mulți, foarte mulți. Dar toți vă supuneți lui Pantazi - i-am amintit. Sigur, - a răspuns - se-nțelege. Doar e părintele nostru, al tuturor. Și mai vreți - i-am zis - să mergem acasă. Vrem, - mi-a răspuns - nici nu se pune problema. Vom gândi toți ca unul singur, iar la sfârșit vom fi unul. Pantazi cel din vizualizare s-a dublat iar și John i-a urmat exemplul. Hopa! Al doilea John era femeie. Presupun că te cheamă

Joanna - am zis. Nu, Iulia - mi-a răspuns. Ah, așa? Trebuia să-mi închipui. In noi trăiesc ascunse și personalități feminine. Dar hai, hai prieteni, să mergem mai departe. Vom fi mulți. Nesperat de mulți. Și avem o treabă serioasă de făcut împreună. Ca armonicile unei frecvențe de bază. Posibilități ale eului. Cât mai multe armonici, până la acoperirea întregului spectru. Și toți ne concentrăm pe împlinirea unei singure dorințe: să fim acasă.

Nu știu cât a durat tot acest proces. Până la urmă s-a depășit o masă critică. N-am simțit nimic. Doar o pace adâncă, o ușurare nesfârșită.

Și, pe stradă, am auzit zgomotul unui tramvai întârziat.

Am deschis ochii. Era noapte, iar în cameră se proiecta pe tavan doar lumina rețelei stradale. M-am ridicat de pe jos și m-am așezat pe scaun, în fața calculatorului. L-am pornit. Am căutat data și ora. Trecuseră doar optsprezece ore, era aceeași zi și același an. Am respirat adânc. Și acum?

Eram obosit, aș fi vrut să dorm. M-am gândit că pot să-mi permit; nu știa nimeni că mă aflu aici. Somnul mi-ar fi limpezit mintea. Și mâine? Pot să merg la cursuri, să-l văd pe Pirgu sau pe Pașadia sau pe amândoi. Să-mi verific contul din bancă. S-o sun pe Mariana. Să-l salut pe Arthur ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Să fim serioși, nu mergea. Mai ales chestia cu Arthur. Vor urma noi necazuri din clipa în care va afla că m-am întors. Puteam să jur că nu va accepta ideea nereușitei exilului. Și ce va face, mă va omorî? Da, e foarte posibil - mi-am zis. Iar eu pot repara multe, dar nu cred că pot repara o gaură de glonț decupată temeinic în țeastă. Ca să

reușesc asta aș mai avea multe de învățat și nu știu dacă Arthur mi-ar oferi atâta timp.

Chiar. De ce naiba nu mă ocup puțin și de mine? Deja pot multe - m-am gândit. Ce-ar fi să-mi iau câteva zile libere, să-mi vizitez părinții la Craiova și să mă ocup de găsirea unor metode de protecție personală? Am zâmbit: nu e bine să absentez prea mult de la cursuri. Dar mai aveau cursurile vreo importanță?

M-am întins în pat, am aplicat o tehnică de autorelaxare și-am adormit. Când m-am trezit, se luminase. Mi-am găsit cârdul exact acolo unde-l știam. L-am strecurat în buzunar și am ieșit. Nu aveam prea mulți bani pe el, dar era prea devreme să merg la bancă și să scot din banii primiți de la loterie. încă nu se făcuse șapte. Am mers la un bancomat și am extras cât am putut din suma de pe card, apoi am luat un taxi și am fugit la gară. Acolo a trebuit să aștept aproape o oră pe peron, bând cafea și răsfoind un ziar, până la sosirea trenului în care urma să mă urc.

N-are rost să vă mai plictisesc cu amănuntele drumului. Important este că am ajuns la ușa apartamentului părinților mei; am sunat și mi-a deschis o femeie pe care n-o cunoșteam. Am crezut că e vreo prietenă de-a mamei; i-am spus cine sunt și am dat să intru.

— Stați puțin, cred că e o confuzie - mi s-a răspuns. Eu locuiesc aici de ani de zile, n-am auzit niciodată de familia pe care o căutați...

Am privit-o uimit, nu înțelegeam.

— Aici stau ai mei - i-am zis. Nu poate fi nicio confuzie.

Am repetat numele părinților.

— Sunteți în eroare, domnu', adresa e greșită.

S-a răsucit și mi-a trântit ușa în nas.

Imediat m-am gândit la Arthur. El mi-a făcut-o? In ce realitate m-am întors? Nu cumva a avut grijă să se asigure de mine și din acest punct de vedere? Am ieșit din bloc și am privit de jur-împrejur. Părinții mei ar putea să locuiască oriunde. Sau ar putea să fie îngropați amândoi în cripta familiei. Sau, în realitatea aceasta, eram orfan și fusesem crescut pe banii statului.

Nu aici trebuia să mă-ntorc - m-am gândit cu amărăciune. Nu aceasta e realitatea pe care o căutam, ci *aceea.* Vechea realitate. Cea în care crescusem, cea care mă formase. Nu putea fi pierdută, trebuia să existe undeva, în acest univers ambiguu. Modificasem lucrurile cu acel experiment televizat. Apoi Arthur modificase iar lucrurile, expediindu-mă în lumea aceea bizară. In sfârșit, venise rândul meu să modific totul, întorcându-mă. Sincronici- tăți, probabilități, rezonanțe. Am început să înțeleg ce spunea Arthur: când *indefinești realitatea,* nu se modifică doar ceea ce tu intenționezi să modifici. Apar interferențe, se schimbă și lucruri care, aparent, n-au nicio legătură între ele, dar sunt, cumva, sincrone. Se aplică și aici teoria haosului. Impulsuri mici pot produce efecte imense și in- controlabile. Altădată, un mare efort poate să nu aibă nicio consecință. Cum poți să prevezi asta? Lucrurile țin de ordinea implicită a lumii, de o țesătură subtilă, infinit de greu manevrabilă. Mă simțeam ca în „Stalker"-ul lui Andrei Tarkovski: trăiam în plină „zonă" unde ai repere, poți ajunge într-un loc sau altul, dar niciodată pe același drum. Și niciodată nu te poți întoarce.

Deci, ce trebuia făcut? Am recapitulat în minte posibilitățile. Să merg la primărie și să caut adresa părinților, dacă există o astfel de adresă. Pierdere de timp. Să fug undeva, în munți, într-o peșteră sau la o cabană și să descopăr acolo lucrul care m-ar face să nu mă mai tem de Arthur. Dar eram deja sătul de singurătate și de peșteri.

Sau să-l văd pe Pirgu. M-ar putea găzdui o vreme, are unde. Aș avea din când în când și un interlocutor. Trebuie să încerc, dar nu doream să iau contact cu el telefonic. Un telefon poate fi ascultat. Eram convins că Arthur nu credea posibilă întoarcerea mea, însă prevederea e mama înțelepciunii. Mi-a trăsnit prin minte că în noua realitate, așa cum lipseau părinții mei, putea lipsi și Arthur. Mi-a venit să râd: n-am eu norocul ăsta!

M-am întors la gară și am luat primul tren către București. O parte a minții mele începuse să mediteze la situația în care mă aflam. O altă parte a minții se ocupa de realitatea înconjurătoare. Hei, asta nu puteam s-o fac altădată!

Odată ajuns în București, m-am dus direct la Pirgu. Să sun să întreb dacă locuiește aici? Ar fi o chestie ca și Pirgu să fi dispărut! M-am învârtit nehotărât prin fața porții și am constatat că am noroc: l-am zărit venind dinspre capătul străzii. M-a văzut și el și s-a oprit. L-am întâmpinat:

— Ai văzut o fantomă?

— Nu chiar - mi-a răspuns, ușor descumpănit. Dar mă așteptam să suni. Cu ce ocazie pe la mine?

— îți povestesc, dacă mă bagi înăuntru și-mi dai o cafea.

— Cafeaua fără vodcă e ca nunta fără lăutari, dar te rezolvă neică, am de toate. Hai, intră, nu te mai fandosi.

In camera lui Pirgu m-am simțit în siguranță.

— Arthur ne spusese că ai plecat în provincie, la părinți - mi-a aruncat Pirgu, în timp ce turna vodca în două pahare mari.

— Ce știi de ei?

— Eu? s-a mirat el.

— Da, tu. Nu ți-a spus nimic despre asta Arthur?

— Ce, adică?

— Despre locul în care m-am dus.

— Păi, la Pitești, nu?

— Pitești?

— Nu ziceai că ai tăi s-au născut acolo?

Doamne! - m-am gândit. Nici Pirgu nu mai e *acel* Pirgu. — îți mai aduci aminte când ți-am spus asta?

— Cred că anul trecut, prin februarie. Ai uitat?

— Da - m-am prefăcut că recunosc. Eu ți-am spus. Pașadia ce face?

— N-am idee. Vrei să-l sunăm?

— Nu. Uite, lasă-mă să prind chef și o să-ți povestesc ceva mai puțin obișnuit.

— Stai puțin, mă duc să fac cafeaua.

Și s-a dus. Am rămas privind pe pereți și sorbind câte puțin din paharul cu vodcă. în zece minute a revenit cu o tavă pe care stăteau așezate două cești. La mijloc, ibricul. A turnat meticulos în ambele cești și mi-a înmânat una dintre ele.

— Hai, spune.

Am început cu dificultate, cântărindu-mi atent cuvintele. Până la urmă, stimulat de vodcă, mi-am recăpătat

oralitatea. Când am ajuns la capăt, i-am surprins privirea îngrijorată.

— Băiețaș, pot să te întreb ceva?

— Tot ce dorești.

— Există trei posibilități. Una ar fi că dorești să scrii un roman SF și vrei să verifici dacă tema prinde la public. A doua, că ai băut aseară prea mult și ai avut un coșmar. în sfârșit, dacă tu chiar crezi în lucrurile pe care mi le-ai povestit, ești un caz clinic și meriți o terapie intensivă.

— Văd că excluzi o a patra posibilitate: ca tot ce ți-am spus să se fi petrecut într-adevăr.

— Probabilitatea unei asemenea posibilități e minusculă.

— Am câștigat la loto. Asta-ți aduci aminte?

— Da, ai avut noroc.

— Ai uitat că ți-am povestit cum am făcut-o?

— Nu, n-am uitat. Mi-ai spus că ai tras numerele fixând cu privirea un talisman norocos pe care l-ai cumpărat într-un târg de gioarse. Aș zice că ți-a purtat, într-adevăr, noroc.

L-am privit cu gura căscată. Arthur aranjase frumușel lucrurile.

— Am folosit-o pe Mariana. Chiar nu ți-am spus asta?

— Care Mariana?

M-am alarmat.

— Fata aia, nepoata lui Arthur, am cunoscut-o la cheful pe care l-am făcut aici împreună!

S-a uitat la mine cu o milă adâncă.

— Chef, aici? Măi băietei, nu fac chefuri la mine-acasă nici măcar la ziua mea.

Iar m-am gândit la Arthur. Reușise să scoată din realitate nu doar o scenă, ci un întreg capitol. De fapt, nu eram sigur: el sau eu?

— Bine - am zis. N-a fost nimic, nicăieri, niciodată. Pot să-ți cer ceva?

— Depinde, *mio caro.* Altădată aș fi spus: orice. Acum nu mai sunt sigur.

— Lasă-mă să stau cu tine aici, o zi sau două.

— Ca să ce?

— Ca să te conving că ți-am spus adevărul și numai adevărul.

— Ești sigur că nu mă poți convinge de la tine de-acasă?

— Ai spus că sunt un caz clinic. Faci și facultatea de psihologie, nu? Mă ofer ca subiect, ia-mă sub observație.

— De ce-aș face asta?

— Poate de dragul prieteniei noastre? E un argument satisfăcător?

— Poate. Hm, zău că nu prea știu.

— Fă-o. Doar fă-o.

M-a privit dintr-o parte.

— Totuși, de ce nu te duci acasă?

— Dacă vei crede fie și doar o clipă că ți-am spus adevărul, vei înțelege de ce.

— Hm. Vrei să zici că vei fi căutat.

— Și asta. Dar, mai ales, îmi trebuie timp. Voi fi căutat oricum, dar trebuie să învăț, până atunci, să mă apăr.

— Să-ți iau un profesor ninja?

Era din nou Pirgu pe care-l cunoșteam.

— Presupun că-l voi descoperi în mine însumi. Dar nu de asta am nevoie, vreau altceva.

- Ce?

— Nu pot să-ți explic. Ai să vezi singur.

— Mă inciți. La o adică, nu strică un experiment. Hai, fie, te cazez, ce dracu' să fac? Problema e că, dacă ai spus totuși adevărul, e și pielea mea în joc.

— Nu trebuie decât să-ți ții gura. Dacă întreabă cineva de mine, spune-le că sunt la ai mei, la Pitești.

— Bine. Am o cameră liberă. Dar ce să le spun părinților?

— Găsești tu ceva. Am făcut inundație, mi-a luat foc coș- melia, nu știu. Spune-le că se rezolvă într-o zi sau două.

— După ce c-o să-mi stai pe cap, mai trebuie să inventez și o catastrofă - a bombănit Pirgu. OK, mă descurc. Dar aș vrea să nu mișuni prin toată casa.

— Principial vorbind, mă voi rezuma la camera pe care mi-o oferi. Plus toaleta și, uneori, bucătăria.

— Ai bagaj?

— Sigur că nu. Dar pot și fără. Am dormit eu și în condiții mai dramatice.

M-am gândit la locul în care mă trimisese Arthur.

— Bine, hai să-ți arăt camera.

M-a tras pe coridor și m-a vârât în altă cameră.

— Asta. E bine?

Era foarte bine.

— Ai cearșafuri curate în dulap și tot ce-ți mai trebuie. Ai mâncat?

— Așa și-așa.

— Și eu la fel. Hai la masă. Dar mai întâi, bărbierește-te și tu, arăți ca dracu'!

M-am dus la toaletă și m-am uitat în oglindă. Da, eram *foarte* nebărbierit. Aș fi putut să aduc asta în discuție ca argument: aici nu lipsisem decât o zi. Barba nu poate crește atâta într-o singură zi. Dar probabil și Pirgu observase asta; era, cred, lucrul care-l intrigase și-l făcuse circumspect în a mă cataloga drept un mincinos desăvârșit.

Am coborât la bucătărie, am mâncat ceva și apoi amicul meu m-a condus înapoi în camera pe care mi-o cedase.

— Ai mei vin târziu. Mai ai nevoie de ceva?

— De timp. Și ceva liniște. Și mi-ar plăcea să nu mă spionezi. Nu-ți ascund nimic, dar nu-i frumos. îți spun tot după.

— E-n regulă - a oftat Pirgu. Dacă înnebunești, strigă-mă. Dacă mori cumva, dă-mi un SMS. Dacă ai chef să bem ceva împreună, vino direct.

M-a lăsat singur.

Am intrat în transă și am început din nou să meditez, îmi cântăream pe rând atu-urile și vulnerabilitățile. Pe Arthur și pe toți cei care se ascundeau în spatele lui nu puteam să-i învingușor. îmi aminteam clar că reușise să mă expedieze din lumea asta cu un simplu gest. Aparent, fără niciun fel de efort. Eu, ca să mă întorc, avusesem nevoie de multă vreme și mult efort. Și nici nu mă întorsesem exact unde dorisem. Ceva se schimbase aici, trăiam într-o realitate alternativă.

Am stat și m-am întrebat: chiar nu se pot prevedea în totalitate consecințele unor modificări probabilistice? Everett pretindea că variantele universului sunt infinite. Dar, cum am mai spus, nu putea fi așa. Nu orice eveniment

cuantic împarte universul în posibilități. Există un prag dincolo de care modificările sunt perceptibile și pragul acesta e dat de *sens,* de semnificația evenimentelor. Ca în orice sincronicitate, contează semnificativul. Sincronici- tatea este acauzală, dar asta doar pentru că legăturile între evenimente sunt ascunse în ordinea implicită. Bohm scria undeva că, mult mai important decât caracterul local e gradul de condensare comun evenimentelor aparent separate. Din acest punct de vedere, evenimentele separate în spațiu sau timp pot împărtăși o relație mult mai profundă decât evenimentele care se învecinează fizic. Problema impredictibilității în totalitate a actelor noastre rezidă în faptul că în acest univers, în spațiu, timp și în toate variantele acestora, lucrurile sunt legate intrinsec. Nu poți spune unde se sfârșește un lucru și unde începe celălalt. Realitatea nu are cusături vizibile, nu e un amalgam de petece colorate. Realitatea există în întreg, nu poți extrage ceva din ea, nu-i poți rupe pânza. Ceea ce putem schimba e doar modelul decorațiunilor.

Asta și face procedeul de *indefinire a realității.* Rămâne problema consecințelor fiecărei schimbări. M-am gândit, amuzat, la acele paradoxuri temporale de tipul: mă întorc în trecut, îmi ucid tatăl și atunci ce se va întâmpla, nu voi mai fi?

Voi fi, desigur. Eu vin dintr-o altă istorie și-mi voi păstra istoria, indiferent de schimbările pe care le provoc în ordinea lucrurilor. De-asta îmi strigase Arthur atât de vehement, referitor la paradoxurile temporale, că „nu există niciun paradox". Și mai scăpase ceva: că aș dispune de o

metodă care poate să modifice istoria, atât pe cea viitoare, cât și...

Aici se oprise, dar acum înțelegeam. Se putea modifica și trecutul. Singura întrebare era: la ce bun?

Trecutul nu e reprezentat doar de propria noastră istorie. In trecut se ascund și toate variantele posibile ale acesteia. Nu e un timp pietrificat, mort, așa cum îl consideră toată lumea. De fapt, singurul timp cu adevărat fix e clipa pe care o trăiești. E singurul moment cu adevărat stabil, singura referință.

Atunci, ce rost are să schimbi trecutul, când el conține, oricum, toate variantele sale și, mergând mai departe, ce rost are să schimbi viitorul? în acest viitor se va întâmpla, oricum, tot ceea ce se poate întâmpla.

Deci, ce contează?

Contez eu, mi-am spus; eu, adică un fel de centru al lumii, un observator. Pot alege să trăiesc așa cum vreau. Chiar dacă am o groază de alte existențe posibile, conștiința cu care sunt trăite acestea rămâne difuză. Esențialul * , e aici, acum, în centrul clipei. Mi-am spus: dacă oamenii ar înțelege asta, și-ar alege fiecare o variantă proprie de existență, cea mai dorită. I-ar înconjura nu alți oameni, ci umbre, proiecții ale altor existențe; fiecare va dori să trăiască fericit și să lase deoparte existențele mai puțin plăcute, așa că fiecare și-ar putea construi o realitate a lui, doar a lui, care să nu aibă nicio legătură cu cele ale altora.

Universuri construite migălos în jurul câte unei entități unice, lumi în care orice ins ar fi Dumnezeu.

Și dacă așa și este?

Nu este așa. Presupun că viața pe care am dus-o până acum n-are cum să fie cea mai plăcută dintre posibilele mele vieți. în fond, m-aș fi putut naște fiul lui Bill Gates sau vreun fiu de șeic, prinț putred de bogat al petrolului. Există niște restricții, undeva; sunt sigur că orice realitate izvorâtă din teoria lui Everett se construiește pe un ansamblu de logici, trebuie să aibă un sens, să semnifice un lucru sau altul. Un prag cantitativ și calitativ oprește universul să fie *orice.*

Pirgu mi-a întrerupt meditația, dând ușa la perete.

— Băiețaș, gata cu gândurile bizare. Trecem la niște fapte?

Am privit pe geam: se întunecase.

— Ce propui?

— Propun să ieșim. Pur și simplu. M-am gândit la problema ta. Dacă există un sâmbure de adevăr din ce mi-ai spus și Arthur e atât de paranormal pe cât spui, presupun că știe deja că te afli aici. Totuși, până acum n-a dat buzna, așa că, hai să-1 sfidăm.

— De ce vrei, totuși, să ieșim?

— Fiindcă, fir-ar să fie, când ne-am întâlnit vorbisem deja cu Pașa să ne vedem pe la Matache Măcelaru cu niște boarfe. Și prefer să fii cu mine, să te țin sub observație. Ti-e frică?

— Nu, cred că ai dreptate.

— Lasă-1 pe Arthur, dă-1 dracu' de guzgan. Dacă voia să te omoare, te omora. Eu zic că te mai lasă la fezandat înainte de-a te servi la cină. Problema ta, bibicule, e alta.

A făcut pauză, așteptând să-1 întreb. I-am făcut pe plac:

— Care?

— Tocmai am aflat că la gazda ta te-au căutat niște interlopi. Bănuiesc că vor să te jumulească de beneficiu. Și a mai fost unul, mai periculos.

Iar a făcut pauză, dar n-am mai întrebat nimic.

— Ai auzit de „Noua patrie"?

— Parcă. Un fel de neonaziști, nu?

— Te caută. Cred că speră să-i sponsorizezi. Adevărul e că vin alegerile și partidul lor nu e nici prea îndrăgit, nici prea cunoscut. Mare lucru dacă prind unu la sută din voturi.

— Cum ai aflat toate astea?

— Pașa te-a căutat acasă, nu răspundeai la telefon și nu mai știa ce-i cu tine.

— E descărcat - am zis.

— Mi-am dat seama.

— Și de ce mă caută toți? Cum au aflat că m-am îmbogățit?

— Au băieții filierele lor. Numele câștigătorilor la loto sunt păstrate secrete, dar ce mai e secret în țara asta?

— Și ce să fac?

— Ia-ți niște bodyguarzi. Sunt sigur că ai cu ce să-i plătești. M-am interesat, am găsit o agenție de securitate, vin dimineață aici. Să nu spui că nu ești de acord.

— Sunt de acord. Dar mi se pare ciudat. Nu știu, ciudat, așa... parcă aș trăi un film cu gangsteri.

— He, he! a râs Pirgu. Păi, toată viața e un film cu gangsteri! S-a făcut lumea a dracu', *mio caro,* nu mă văd pe mine?

Am râs și eu.

— Hai, mergem?

Capitolul 7

— Am înțeles de la Pirgu că te-ai scrântit puțin -

mi-a zis Pașadia când intram în restaurant.

Venise cu două puștoaice, liceene, dar emancipate foc. Pirgu luase repede una-n primire și-o trombonea fără rușine. Ne-am așezat într-un separeu cât se putea de ferit de eventuali ochi curioși.

— Să ne ferim de paparazzi - a râs Pirgu. Faceți cunoștință, ele sunt Dora și Adriana. Iar el - m-a arătat - e Panti, de la Pantazi. Pe Pașa îl cunoașteți, tot ăla e.

— Nu m-am scrântit - i-am răspuns, în sfârșit, lui Pașadia. Presupun că voi putea dovedi.

— Ei, eu te văd că ești destul de bine. Băiatu'! a strigat către ospătar. Ne e foame și sete.

— Mai ales sete - a grohăit Pirgu, amuzat.

Fetele chicoteau.

— Dragele mele minore, am de gând să vă corup - le-a explicat Pirgu. Aici puteți să beți ce vreți voi, să fumați ca șerpoaicele și să vă destrăbălați fără rușine. Cât despre mâncare, ar fi potrivite niște porții de pizza. Este?

— Eu vreau o „quatro stagione" - s-a grăbit Adriana.

— Și tu, bombonico? a îmbiat-o Pirgu pe Dora.

Fata părea un pic stingherită, îi lipsea obrăznicia Adrianei.

— Nu știu. Da, tot... tot așa.

Erau fete drăguțe, dar n-aveau niciun pic de minte. Sau nu se pricepeau s-o folosească. Evident, nu trebuia să-mi fac griji pentru ele, aveau părinți care ar fi trebuit să-și facă. Pașa aducea mereu vorba despre pictură, dorea să pară interesant. Până la urmă, l-a enervat și pe Pirgu.

— O, artist ne-nțeles, geniu pustiu, minte strălucită! Coboară printre noi din înaltele sfere în care stai proțap! Vino-n libidoșenia noastră, porcește-te alături de noi și mai lasă-ne dracu'-n pace cu povești despre colegii tăi de breaslă, mânuitorii de bidinea!

— Sigur, - a mârâit Pașadia - sigur că nu-ți convin discuțiile la care ești în plus. Halal psiholog o să fii, de pe-acum m-a luat mila gândindu-mă la viitorii tăi pacienți!

— Psiholog și istoric, dragul meu, asta să n-o uiți, căci una fără alta nu se poate. Și nu trebuie să-i plângi pe cretinii care vor veni să-i pipăi pe creier; n-o să-i chem eu, ei vor veni la mine, așa că probabil le place să se lase pipăiți. Ia ziceți, fetelor, vouă vă place să vă lăsați pipăite?

Pirgu stătea exact între ele, avea mâinile ascunse sub masă și probabil erau destul de ocupate. Chelnerul adusese vodcă și cafele pentru noi, vodcă și sucuri pentru fete. Urmau să sosească și porțiile de pizza.

— Fetelor, știți voi ce e aia istorie? E o poveste despre cum fiecare pasăre pe limba ei piere. Niciun personaj istoric n-a fost întreg la minte. în lumea asta, nu poți fi erou dacă nu ești sărit de pe fix. Istoria e cel mai distins și mai

simpatic călău: taie toate capetele care se ridică din mulțime. Au scăpat câteva, dar asta mai încoace, înspre epoca noastră. Vremurile s-au mai îmblânzit, nici istoria nu mai e cum era odată...

Pașadia a dat din mâini a lehamite:

— Suferi și tu de vreun sindrom. Când îți spunem noi Mare Idiot, știm ce spunem. Intr-un spital de nebuni, cel mai nebun e directorul. Tu vrei să stai peste toți și să-i judeci.

— Ascultă aici - a râs Pirgu. Lucrurile se pot schimba. Vrei să treci o vreme în locul meu? Adică, așa, să fii Pirgu o bucată de vreme? Ce-ai zice să pictezi un tablou despre un personaj istoric și, cumva, ăla care-1 privește să fie informat despre toate faptele de arme ale individului? Să-l pictezi acolo *cu toată istoria lui?*

Pașadia a făcut ochii mari.

— Habar n-ai ce-ai spus! Știți, cubismul nu s-a născut dintr-o toană, Picasso a visat să poată prinde pe suprafața pânzei întregul obiect tridimensional, privit din toate perspectivele. Ca o hologramă, dar una interpretată...

Se simțea inspirat, dar Pirgu i-a tăiat avântul:

— Las-o moartă, nenicule, eu glumeam. Ia ziceți, fetelor, la voi la școală se fac ore de educație sexuală?

— Se fac - a afirmat, surâzătoare, Adriana.

— Și profesoru' ăla, nu v-arată nimic? Adică așa, practic...

— Păi...

— Așa, pe viu, vorba aia...

— Nu, ar fi culmea! s-a impacientat Dora.

— Da' cum face, vă duce la morgă?

Fetele păreau oripilate.

— Filme vă pune? a continuat Pirgu.

— Sigur că nu! a izbucnit Dora.

— Ei fetelor, dacă sunteți cuminți, astă seară mi-am propus să vă completez cunoștințele în domeniu. Profe- soru' ăla țicnit nu vă pune nici filme. Las', că vă pun eu. Trebuie să învățați, fetelor, ar fi groaznic să luați notă mică la materia asta. Că bine mai spunea Lenin: învățați, învă- tati, învățați...

— Știți de ce? m-am băgat. Era bâlbâit!

Toată lumea a râs. Pirgu m-a privit cu bunăvoință.

— Panti, cred că vei ajunge un mare om. Minți incredibil.

Știam la ce face aluzie și m-am revoltat:

— Nu mint.

— Ei, și? Nici ăia care văd OZN-uri nu mint. Nici Pe- trache Lupu n-a mințit. Fetelor, v-am mințit eu pe voi vreodată?

— N-ai avut când - a rânjit Pașadia.

— Eu nu mint - a continuat Pirgu. Doar că sunt foarte ocupat. Trăiesc - și asta îmi ocupă tot timpul. Ah, amor, amor!

Sosiseră porțiile de pizza.

— Hai să mâncăm repede, - am propus - până nu începe marea foamete mondială.

Mă gândeam că mai tace și Pirgu dacă-și utilizează gura la altceva. Am constatat curând că putea vorbi destul de bine și cu gura plină. Nu era un lucru politicos, dar ce conta? Ospătarul a mai adus vodcă. Ne încălzisem pe-

riculos. Eu, cel puțin, mă simțeam decuplat de toate necazurile ultimelor zile. Dar aș fi vrut să fie aici Mariana. Pe măsură ce mă gândeam la ea, o doream tot mai mult.

— Ce-i nenicule, ai căzut în butoiu' cu melancolie? m-a trezit la realitate Pirgu.

— Mă gândeam la cineva - am zâmbit strâmb. Aș fi vrut să fie aici.

— Ca să vezi, ai vreo gagică și noi nu știm? Păi, nu ți-e rușine, frate, să nu ne spui și nouă? Ce, crezi c-o să ne dăm la gagica ta?

— Nu e vorba de asta. Nu e aici.

— Asta vedem și noi, *mio caro,* crezi că suntem chiori? Sun-o și cheam-o!

— N-am cum.

— Iți dau telefonul meu - a crezut că înțelege Pirgu.

— Nu poate fi sunată. Dar lasă, o să mai vorbim despre asta.

— Suntem prietenii tăi - m-a luat și Pașadia în primire. Dacă ai nevoie de ajutor...

Pirgu l-a oprit cu un gest.

— O să-și revină el!

Și către mine:

— Ia, *măi dragă,* o vodcă și lasă prostiile. Nu te mai gândi atâta, nu vezi că-ți face rău?

Pașa s-a întors spre Pirgu.

— Nu știu poanta. Ăsta chiar are o prietenă?

— Dracu' știe - a dat Pirgu din umeri. Așa zice el. O are, dar nu poate să o găsească. Iți explic mai târziu, acum n-avem timp de fleacuri.

Distracția s-a întins încă vreun ceas. Pe urmă fetele au vrut la o discotecă, așa că am plătit și am ieșit împreună din local. Pirgu le-a luat pe fete de mijloc și a pornit înainte; Pașa a rămas puțin în urmă cu mine.

— N-am chef de discotecă - mi s-a confestat. E prea mult zgomot și prea multă lume.

— Nici eu.

— N-avem de ales, trebuie să mergem.

— Ba, eu am - i-am replicat. Ar trebui s-ajung acasă și să-mi iau niște chestii. Și telefonul. L-am lăsat acolo și s-a descărcat. Știi ce? O să iau un taxi. Când ajung, bag tele- fonu-n priză și vă sun să știu pe unde sunteți.

— Vrei să mă lași cu beizadeaua asta?

— Și-așa nu sunt decât două gagici. Eu sunt un pic în plus. Nu contează, stai liniștit, oricum aveam treabă. Vin repede.

— Bine - a oftat Pașadia. Să nu stai mult. Nu ne lași, da?

— Dacă am promis, asta e.

Ne-am despărțit, iar el s-a grăbit să-l ajungă din urmă pe Pirgu. Am zărit un taxi liber și i-am făcut semn. A oprit și m-am urcat.

Ajuns acasă, m-am învârtit o vreme întrebându-mă de ce anume aș mai avea nevoie. Știam cumva un lucru: nu venisem doar după telefon. L-am băgat la încărcat și m-am așezat la masă. Privirea mi-a căzut pe calculator. Asta era! L-am pornit. Am căutat prin foldere și am șters tot ceea ce avea legătură cu metoda prin care câștigasem la loto. Trebuia să mă gândesc s-o fac din primul moment al revenirii mele.

Acum puteam să-i sun pe băieți, să aflu unde au ajuns. Am deschis telefonul, dar chiar în acel moment ceva a foșnit la picioarele mele. Am sărit în sus. Un fum albăstrui se răspândea cu repeziciune dintr-o doză de culoare argintie. Mai știu doar că am făcut doi pași către ușă, apoi nimic. Sau aproape nimic. Ca prin vis am întrezărit ușa deschizându-se și o umbră aplecată spre mine. Arthur?

Nu putea fi el și, când m-am trezit, am constatat că, într-adevăr, nici nu era. Mă usturau ochii, iar lumina era foarte vie. Dincolo de această lumină se profila o figură bărboasă.

— S-a trezit? a întrebat cineva. E treaz, nu-i așa?

Eu, unul, eram sigur de asta.

— Hei! s-a aplecat și m-a zgâlțâit bărbosul. Răspunde!

— Mda - am mormăit. Cine naiba ești?

Privind de jur-împrejur, am observat că mă aflam într-o cameră mobilată convențional, ca de hotel. In jurul meu, în afară de bărbos, mai stăteau doi țipi. Toți mă priveau surâzând. M-am ridicat pe jumătate și am constatat că fusesem așezat de-a dreptul pe covor.

— Bine. Cine sunteți și ce vreți?

— Hai să facem prezentările. Eu sunt Virgil. Nu mă cunoști. Și nici pe ei - a arătat bărbosul către ceilalți. Vasi și Nuțu. Dar sunt sigur că ai auzit de „Noua Patrie". Poate că nu prea multe. Suntem un nou partid. E foarte important să înțelegi ce vrem.

— Ce vreți? am repetat.

— S-o luăm ușor. Poți să te ridici? Hai să stăm la masă, e mai comod. Uite, nu suntem băieți răi, dar avem nevoie de ajutorul tău.

— Și de-asta m-ați răpit?

— Era singura soluție, altfel n-am fi putut să stăm de vorbă. Și nu te-am răpit, e o nuanță și aici. Dacă vrei, poți pleca. Dar nu înainte de a ne asculta și a hotărî.

Ne-am așezat la masă și i-am privit pe toți. Probabil mutra mea nu afișa prea multă amabilitate.

— Nu trebuie să fii supărat. Orice joc are regulile lui. Jucăm în singurul fel posibil, crede-mă. Ne aflăm, cumva, la marginea acestei societăți. E o societate bolnavă, incredibilă. Cultivă prostia, cultivă conformismul! Dacă te uiți la televizor, nici n-ai ce să vezi: sunt alese și prezentate doar cazurile patologice. Violuri, crime, demență socială. Suntem copleșiți de țigani și de ticăloși. Omul obișnuit se simte pierdut. Și chiar este pierdut. Se refugiază în mici plăceri, ca să uite cumva marile dezamăgiri. A trecut comunismul și a venit în loc o societate nenorocită unde stăpânesc hoții, șmenarii și lichelele. Tot ce s-a făcut bine odată, a fost făcut praf după 1989. Curve politice, jigodii, îmbogățiți din furt, asta-i fauna înaltei societăți românești. Străinii ne confundă cu țiganii. Mai știi cum prin anii nouăzeci țăranii îi alungau pe țigani din sate? Europa ne-a sărit imediat în cap. Ne-a numit barbari și extremiști. Apoi țiganii din țara asta au invadat întreaga Europă, iar acum domnilor din Franța sau din Germania nu le mai convine. De ce ar trebui să ne convină nouă ce nu le convine lor? E vremea unei schimbări, nu crezi, prietene?

Am plecat capul. Recunoșteam lucrurile pe care le spunea. Da, așa gândeam și eu cândva, nu cu prea mult timp în urmă.

— Văd că înțelegi ce-ți spun - a continuat Virgil. Unii ne numesc naziști. Nu suntem naziști. Ce ne pasă nouă de evrei? Nu credem că există suboameni. E o prostie. Dar trebuie să judecăm cinstit. Sunt indivizi care merită să aparțină unei societăți civilizate și alții care nu merită. Sunt popoare care se pot civiliza și altele care n-au nicio legătură cu civilizația și poate că vor mai trece sute de ani până vor reuși să se civilizeze. Adevărații români aparțin celui mai vechi popor din Europa. Ceilalți nu sunt decât venetici. Nu vrem să-i ucidem. Vrem doar să plece de-aici. Ungurii, iată! Ungurii care doresc Ardealul, un spațiu care nu le-a aparținut niciodată! A existat vreodată Ungaria Mare? Transilvania a fost principat sau a aparținut Imperiului Austro-Ungar. Dar ei vor mereu ce nu-i al lor și nu-1 merită. Sunt marii nesimțiți ai Europei. Crede vreunul că Ungaria are ce căuta în Uniunea Europeană? Ei n-au aici strămoși, vin doar să pretindă. Dacă nu li se dă, fură, pur și simpu. Ce caută ăștia în Uniune?

Virgil se ambalase serios.

— Pot fi de acord ca fiecare popor să-și aroge meritele pe care le are. Dar cum pot fi de acord ca un popor să ceară ceea ce n-a avut niciodată? Și țiganii, țiganii... știu, prostia a fost a noastră. Boierii din vechime i-au primit și i-au făcut robi. Dar ce fel de robi? Când a avut loc dezrobirea țiganilor, țiganii au venit la boieri și au plâns să nu fie dezrobiți. Țiganii robi trăiau pe moșia stăpânului, câțiva dintre ei practicau vreun meșteșug, iar pentru asta, toată șatra avea ce pune în fiecare zi pe masă. Boierii noștri cheltuiau averi să-i hrănească! N-au dorit să fie dezrobiți,

fiindcă din acel moment trebuiau să muncească toți, să-și câștige existența. Și nu erau decât niște putori. Asta sunt și acum, cei mai mulți. Crezi că ei prețuiesc oamenii și valorile civilizației? N-a trecut nici suta de ani de când o bătaie într-o șatră de țigani se lăsa cu puradei uciși, pentru că ăia care se băteau îi smulgeau din scutece sau din brațele pirandelor și-și dădeau unul altuia cu ei în cap! Nici nu conta că mureau, se puneau imediat pe treabă și făceau alții! Culmea e că doar regimul comunist a reușit să-i mai schimbe puțin. Noi n-avem nimic cu ei, dar să plece. Au venit din India, să se care dracu' înapoi! Nu ne trebuie nici cerșetori, nici hoți.

L-am oprit:

— Chiar crezi că asta-i soluția?

— Constat - a zis Virgil - că nu mă contrazici. Doar mă-ntrebi dacă asta-i soluția. Să-ți spun ceva: pe la tine pe-acasă au trecut și niște jigodii balaoacheșe. Interlopi. Veniseră să te jupoaie. I-am lăsat în pace, nu ne trebuie scandal. Tot noi am fi fost considerați vinovați. Și știi de ce? Pentru că românii au căpătat suflete de slugă. Au ajuns slugile străinilor și ale țiganilor. Și sunt lași, le e frică. Țiganii sunt uniți, e o mafie bine pusă la punct. Românilor le e frică. Pupă picioarele țiganilor. Asta au ajuns. Noi, fiii marilor voievozi din vechime, care au oprit pe turci și pe tătari la porțile Europei! Dacă strămoșii noștri nu s-ar fi sacrificat, am fi avut azi o Europă islamică. Poate că n-ar fi arătat rău semiluna pe catedrala Sfântului Petru din Roma. Ai fost la Constantinopol, ai văzut că nu stă rău nici pe Sfânta Sofia? I-am oprit pe turci cu prețul sângelui

nostru și Europa a rămas creștină. Și la ce ne-a folosit? Care e recunoștința Occidentului? Am ajuns să batem la poarta lor cu mâna-ntinsă! Da, tot noi suntem vinovați. Sărăcia nu te face slugă automat. Vorbim de crize economice, dar ce putem spune despre criza morală? Există vreo criză care să nu pornească de aici? Unde ne sunt valorile sociale? Uită-te-n jurul tău. Crezi că politicienii noștri sunt valori? Crezi că îmbogățiții! peste noapte sunt valori? Am trimis în Parlamentul European numai cazuri penale. Indivizi care au ajuns acolo ca să scape, în țară, de pușcărie! Iar românii se leagănă-n talk-show-uri și telenovele! Preferă să tragă perdeaua, să nu vadă ce-i afară. Stau cu capetele-n nisip ca struții și se miră că vin șacalii și-i mușcă de cur! Și crezi că totul pornește de sus? Pornea, în comunism. Acum totul pornește de jos, de la cei care votează. Sunt manipulați, asta vrei să zici - m-a oprit, văzând că încerc să spun ceva. Foarte bine. E vremea să-i manipulăm și noi. Și s-o facem în folosul lor, nu al invadatorilor noștri!

— Da - am reușit să spun. Frumoasă pledoarie. Și cum puteți rezolva situația în așa fel încât să nu sufere nimeni?

— De ce să nu sufere? s-a mirat Virgil. Suferința e un semn regal, nu se spune așa?

— Nu va accepta nimeni o asemenea provocare - am clătinat din cap.

— Așa crezi? Te asigur că greșești. Ceea ce contează e să ajungem la putere. Pe urmă, nu mai e nicio problemă. Parcă aud comunicatele: Europa se arată îngrijorată de situația din România. îngrijorată și atât. Doar nu-ți închipui

că vor interveni cu tancurile, ca rușii? Suntem ai lor, n-au ce să facă, trebuie să procedeze cu mănuși. Cu atât mai mult cu cât și populația din țările lor e sătulă de venetici!

— Ați spus că nu vreți să ucideți pe nimeni - am zis.

— Sigur că nu. Ii expediem undeva.

— Din nou la Bug?

— Nu, nu la Bug. Și nu în condițiile alea mizerabile. Vor trebui să aleagă: trăiesc în România, atunci sunt români și nu mișcă-n front. Nu se adaptează, pleacă. Și va fi mult mai bine pentru toți. In țara asta n-avem nevoie de barbari, ne-am săturat de ei. Să se care dracu' acolo de unde-au venit. Trebuie pus piciorul în prag, n-avem nevoie de ei și nici ei de noi!

Am oftat și m-am gândit la Arthur. Mă prevenise.

— Și ce vreți de la mine?

— Să ne finanțezi. Avem nevoie de ajutor. îți oferim, în schimb, mult. Dacă vom intra în parlament, vei avea un loc de parlamentar. Dacă vom câștiga alegerile, vei fi unul din șefii partidului. îți cunoaștem părerile, te urmărim demult. Ești cinstit și mai ales asta contează pentru noi. Nu ești mason, nu faci parte din nicio organizație de-asta, de nenorociți care primesc ordine din străinătate.

Virgil s-a ridicat în picioare.

— Putem deveni importanți, putem deveni vocea națiunii. Legionarii... ai auzit de legionari. Nu erau doar niște ucigași. Au fost oameni care au gândit românește. Sincer, m-am inspirat mult din caietele Căpitanului. Zelea Co- dreanu, da. Presupun că nu l-ai citit.

— Presupui corect.

— Codreanu a fost un mare român. Sigur, nu mai putem azi să fim de acord cu asasinatele de-atunci. A fost o mare greșeală. Dar cine nu greșește, mai ales dacă e la mijloc un scop nobil? Asta era epoca, nu avem nimic de comentat. Trebuie să vedem ce facem de aici înainte. Uite, am să-ți dau să citești jurnalul lui Zelea Codreanu. Citește-1 și gândește-te. Când vei lua o hotărâre, n-ai decât să ne chemi. Strigi - și venim, bine?

Mi-a pus în față o cărticică.

— Hai, băieți, să-l lăsăm să se gândească. A, uite, ia și programul nostru politic. Citește-1 și judecă. Poate chiar vei avea ceva de adăugat. Putem să-l discutăm, suntem deschiși la dialog. Să nu ne crezi stupizi. Ah, poate ți-e foame. Ti-e foame?

— Nu - am clătinat din cap.

— E-n regulă. Dacă ai nevoie de ceva, strigi, OK?

- OK.

Au ieșit pe ușă și am auzit cheia învârtindu-se în broască. Nu eram prizonier, așa mă asiguraseră, dar nici liber nu eram. Afurisită situație!

Trebuia să fac ceva, dar nu știam ce. Am deschis jurnalul lui Codreanu. L-am răsfoit puțin. Da, nu zic, erau și lucruri meritorii pe-acolo. M-am gândit că Pirgu, ca viitor istoric, probabil îl citise. Dar nu-i dăduse prea multă importanță, altfel s-ar fi lansat în vreo discuție pe tema asta.

Jurnalul venea din alte vremi. Viitorul lumii n-avea nicio legătură cu el. Viitorul lumii aparținea unor oameni în care conștiința se va modifica printr-un salt teribil; oameni care nu vor face nicio diferență între ei și aproapele

lor. Poate dacă l-aș fi întâlnit pe Virgil cu două săptămâni în urmă, m-ar fi convins. Acum lucrurile se schimbaseră. Doreau banii. Le pot da banii, ce importanță au, de fapt, acești bani? Dar nu vor câștiga alegerile. Și chiar dacă vor reuși, nu va dura. Naivitatea bunicilor noștri a condus la putere asemenea partide. Pe urmă a venit plata și, indiferent de țelurile și promisiunile inițiale, această plată a însemnat mereu sânge, sânge și iar sânge. Cred că oamenii din ziua de azi nu sunt chiar atât de naivi ca bunicii și străbunicii noștri. Sau, hai, pot fi naivi, pot fi manipulați. Dar, în ciuda crizelor, șomajului și sărăciei, există lucruri peste care nu vor putea trece. Naționalismul e prea bătător la ochi, prea periculos. O să le dau banii sau n-o să le dau nimic. Și chiar dacă le dau, va fi ca și când nu le-aș fi dat. Și pot să se șteargă la fund cu viitoarea mea funcție de parlamentar.

Ce-ar fi să meditez puțin? Cred că și paznicii mei vor să doarmă. N-are rost să le dau de lucru. Mai bine intru din nou în starea aceea *a mea,* în care pot aranja lucrurile și lega între ele fapte și idei.

Deci, cine sunt eu? Persoana care sunt în mod real nu e altceva decât un obicei, o cutumă. Sunt obișnuit să zâmbesc la o glumă, chiar dacă nu mă amuză. Sunt obișnuit să pun mâinile înainte când cad, deși uneori gestul nu mă salvează. O sumă de obiceiuri ale ființei și, de ce nu?, ale materiei din care sunt alcătuit.

Și ce altceva mai sunt? O conștiință care am fost, este și va fi. Datorită ei, lumea începe și se sfârșește cu mine. Dar asta poate să nu însemne nimic. Și alții sunt la fel: trăiesc și mor. Restul nu e decât închipuire.

Dar mai există ceva, un lucru pe care alții nu l-au descoperit încă. Un drum. Unul puțin obișnuit și pe care au mers nu prea multi. Drumul acela. Și iar mi-am adus aminte de Pirgu.

Drumul ucis.

E o poveste africană. Trăiau odată, într-o colibă, un bărbat bătrân și fiul acestuia. Plecau dimineața la vânătoare sau să culeagă fructe. Totul mergea bine, erau îndestulați. Dar a venit anotimpul secetos. Savana a fost arsă și uscată de soare. Fructele copacilor au căzut, iar copacii înșiși s-au scuturat de frunze. Animalele au plecat, căutând locuri mai bune de pășunat.

In satul în care trăiau cei doi, venise foametea. Oamenii slăbeau, se îmbolnăveau. Unii chiar mureau. Tatăl și fiul parcurgeau distanțe tot mai lungi în căutarea hranei.

Și într-o zi, cei doi au găsit un drum. Au mers ce-au mers pe drumul acela, iar drumul i-a dus într-o vale largă și plină de verdeață. Au descoperit aici pomi plini de roade, un izvor cu ape limpezi și multe antilope care puteau fi vânate ușor. Tatăl și fiul și-au astâmpărat foamea și setea. Apoi, când să plece spre sat, fiul a început să facă drumul sul și l-a băgat în traistă. In sat, foametea continua, dar cei doi nu mai sufereau. De câte ori aveau nevoie de fructe sau de vânat, fiul scotea din traistă drumul. Iar acesta se desfășura și alerga peste savană. Și totdeauna acel drum ducea în valea cea plină de verdeață, cu fructe, izvor și multe antilope.

Toate astea, pentru că drumul acela era singurul drum care ducea acolo. Și, fiind drumul către acel loc, n-avea cum să ducă în altă parte.

Dar anotimpul secetos a trecut. Ploile s-au întors. Savana a înverzit, izvoarele au dat din nou apă, pomii au înflorit și animalele au revenit. Iar fiul a început să dea tot mai rar drumul drumului. Hrana era deja lângă casă, nu mai era nevoie de acel drum.

Iar drumul a lâncezit cât a lâncezit în traista băiatului și, în cele din urmă, a murit.

Și de-atunci nimeni n-a mai găsit vreodată acea vale minunată, veșnic verde, cu izvor curat și plină de animale blânde. Pentru că nu a mai fost niciun drum care să ducă acolo.

Poate de aceea oamenii sunt atât de săraci. Banii nu suplinesc lipsa spiritului. Acel drum ucis e o parabolă. Câte locuri minunate există în noi? Dar ne îndreptăm către ele rar. Ele continuă să existe, dar drumurile către ele mor. Câteodată apare cineva și se-apucă să caute drumul. îl desțelenește, taie buruienile. Și le spune celorlalți: iată un drum care vă aparține.

Ce fac ceilalți? Nimic. Puțini sunt cei interesați. Și mai puțini au curaj să pășească pe drum și să afle unde duce.

Mă aflu pe un astfel de drum. Un drum ucis de mult în voi. Caut urme, tai buruieni și încerc să descopăr ce se află la capătul lui.

Vorbim adesea de OZN-uri și de piloții acestora. Cum au ajuns aici? Nu poți călători printre stele cu o navă de câțiva zeci de metri diametru. Atunci, cum de se află aici?

Nicio navă nu poate străbate distanțe astronomice. Dar omul poate. Ceea ce ni se pare că sunt nave sosite din spațiu, au fost construite aici, pe pământ. Sunt făcute pentru

a-i proteja pe vizitatorii noștri. Dar ei n-au sosit aici cu ele. Și nu există nicăieri în sistemul solar o navă mamă, uriașă, despre care să poți spune: da, ar fi posibil ca o asemenea navă să călătorească departe.

La o adică, nici nu știm de unde vin. Poate dintr-o variantă a istoriei. Despre ocupanții farfuriilor zburătoare se spun multe. Se raportează uriași blonzi, pitici reptilieni, omuleți mărunți în costume spațiale verzi. Și dacă, într-o variantă a pământului, dinozaurii n-au dispărut? Dacă au evoluat spre inteligență? Și dacă avem variante ale Terrei populate de uriași blonzi sau de omuleți verzi?

La fel de bine ar putea să sosească și de aiurea. De fapt, n-are nicio importanță. Felul de a călători în timp sau spațiu e același. Și la fel se călătorește și între variantele universului. Sincronicități și forțe psihice, forțe inteligente. Iar acest drum trece prin ființa noastră interioară. Este *in- definirea realității.* Arthur avea dreptate. El și ai lui, naiba știe cine sunt ăștia.

Exista însă o problemă. Puteam să adun în mine mulțimi nenumărate. Puteam să-mi multiplic personalitatea și s-o readun la un loc. Puteam să plec astfel oriunde. Oricând. Dar asta cerea timp.

De fapt, cum aveam să constat curând, nu puteam să plec chiar oriunde. Existau niște posibilități, niște variante. In general nu poți merge prin univers pe drumuri care nu există. Dar asta am aflat-o abia la două ore după momentul pe care vi-1 descriu. Așa mi s-a părut. Restul a venit mai târziu, dar am să vi le povestesc pe toate la momentul cuvenit.

Trebuia să-mi reanalizez acele personalități în care mă multiplicam. M-am concentrat și au început să apară. Amiba psihică se diviza. Erau mulți, tot mai mulți, bărbați și femei. Din ce în ce mai mulți. Au umplut, încet, orizontul mental. Am privit în zarea în care păreau să se piardă. Și acolo, departe, am întâlnit figuri cu totul nefamiliare. Bărbați, femei. Imbrăcați în haine de epocă. Epoci din ce în ce mai vechi; am văzut țărani, nobili ai Evului Mediu, meseriași, constructori ai marilor catedrale, păstrători ai tainelor acestora. Am mers mai departe și am întâlnit celti, daci, romani, chinezi, indieni.

Eram eu toate astea?

Mult dincolo, apăreau figuri ciudate, ființe păroase, îmbrăcate în piei de animale. Șamani, creatori ai desenelor rupestre. Cioplitori de sulițe, bărbați și femei; lucrători în os, olari, pescari, ființe care știau să înmoaie fildeșurile mamuților și să-i îndrepte. Unii știau chiar cum se moaie piatra și ridicaseră astfel zidurile străvechi de la Mohenjo Daro sau de la Teotihuacan. Am privit în dreapta și-n stânga, la toți aceștia și la variantele lor și la variantele variantelor. Undeva, în urmă, oameni aproape goi ciopleau Sfinxul Egiptului; acest Sfinx avea trup de leu și cap de leu. Mult mai târziu, un faraon orgolios avea să modifice capul sfinxului erodat de soare și de ploile ultimului di- luviu și să poruncească meșterilor pietrari să i se sculpteze acolo chipul.

Mai departe, oarecum șterși, aflați într-o realitate parcă paralelă, oameni înalți și blonzi stăpâneau cetatea înconjurată de șapte ziduri care se ridicase pe insula din mijlo-

cui Atlanticului. O insulă care nu aparținea istoriei noastre cunoscute, dar care își pusese amprenta asupra inconștientului colectiv.

Atlantida. O formă a mandalei. Orice om se poate recunoaște în ea, pentru că Atlantida nu e decât o reprezentare a sinelui. Este cetatea interioară, fortificația absolută. Un Eden pierdut.

Și dincolo?

Dincolo am zărit umanoizi bizari, forme tot mai depărtate de omul de azi. Oameni de Neanderthal, făpturi cucerind peșterile și focul, apoi alte și alte făpturi, până când m-am regăsit, la malul mării, în ființa maimuței care a părăsit pădurile și savana pentru a deveni, o vreme, un animal amfibiu. Aici, în apă, și-a pierdut părul și a căpătat poziția verticală, o poziție incomodă, care aduce mari probleme fiziologice, dar mari avantaje sociale. Și tot aici o ramură s-a desprins și s-a adaptat tot mai bine condițiilor acvatice. Au devenit ilkay, oamenii mării. Sirenele de odinioară, pe care europenii le-au împuținat până la exterminare. Mai rezistă câteva pâlcuri undeva, prin Mările Sudului.

Printr-o ceață tot mai deasă, în urma maimutei-om, în- trevedeam alte maimuțe, lipsite serios de inteligență. Și apoi ființe diferite, lemurieni, mamifere mai întâi placen- tare, apoi marsupiale, verigi între mamifere și reptile. Apoi dinozauri, forme ciudate, batracieni și pești placodermi. Dar toate nu formau decât o primă mulțime; interferând cu ea, apăreau mulțimi nenumărate de ființe mai mult sau mai puțin raționale, variante născute pe diverse lumi.

179

INSULA PESCĂRUȘILOR Mircea Liviu Goga

Asta era. înțelegeam. Nu era vorba de

personalități multiple. Spiritul meu nu se divizase. Doar conștientizasem suma existențelor mele, în timp și în spațiu. Vieți trecute, făpturi cu care mă aflam în rezonanță pentru că plecam împreună din același centru luminos al roții vieții. Ele trăiau acolo, fiecare în segmentul său propriu de timp și de spațiu. Trăiau - și de aceea le puteam utiliza forța psihică. Dar pentru a o face până la capăt, mai trebuia ceva.

Șamanul intră-n transă pentru a găsi calea. Vrăjitorul, nu. El doar face un gest și obține rezultatul acțiunii sale. Asta pentru că are deja pregătite mental formulele care îl ajută să *indefinească realitatea.* Vrăjitorul e un bun programator și cunoaște limbajul mașinii universului. Poate să rezolve asta în stare trează, n-are nevoie de transă. Și o poate face instantaneu, sau aproape instantaneu. Asta înseamnă că a adunat forța psihică necesară pentru realizarea sincronicităților. Nu trebuie să mai aștepte.

Cum faci asta? Cum aduni totul în tine, forța tuturor ființelor care ai fost sau ai fi putut fi?

M-am învârtit o vreme printre imaginile lor. In felul acesta nu le puteam vedea pe toate. Puteam să le trăiesc, pe rând. Puteam să mă aflu în oricare și să trăiesc viața acelei făpturi observând-o tăcut, aflându-mă în spatele gesturilor ei și a ochilor ei.

Dar nu face asta cineva și cu mine? - m-a străfulgerat. Oare nu există în spatele meu un asemenea observator?

Eu sunt acel observator. Dar nu acel Pantazi care câștigă la loto sau se îmbată prin cârciumi cu prietenii. Acolo e altcineva, iar eu sunt, în realitate, acel *cineva,* și nu făp-

tura limitată în timp și spațiu numită Pantazi. Dintr-un anumit punct de vedere, Pantazi cel de toate zilele seamănă oricăreia dintre aceste umbre.

Nici măcar nu le pot vedea, deodată, pe toate. Ar trebui să mă aflu pe un loc înalt. Sau eu însumi să fiu mai înalt, să mă ridic, cumva, deasupra.

O imagine a erupt din subconștient. M-am identificat imediat cu ea și am început să cresc.

O altfel de ființă mă umplea și-mi dirija creșterea. Ființa aceea era aidoma unui nou-născut. Era nouă, proaspătă. Era tatăl meu și eu eram unul dintre fii. Mai bătrână decât mine, apăruse odată cu nașterea acestui univers. Sau poate existase chiar înaintea lui, într-o manifestare pe care, deocamdată, n-o pot înțelege. Se născuse atunci, cu eoni în urmă, dar era mult mai tânără decât mine. Umplea toate făpturile din care fusesem compus, toate viețile, toate rezonanțele vieților. Mă simțeam eliberat și am înțeles brusc de ce indienii consideră că momentul iluminării întrerupe lanțul reîncarnărilor. Pentru că iluminarea te face să fii tot drumul, cu toate făpturile lui. Din acel moment poți să devii orice; nu mai e nevoie să te naști sau să mori, căci te afli în centrul roții și nimic nu te mai poate atinge. Poți avea trup sau nu. Cui îi pasă?

Creșteam - și mi-am reamintit imaginea cosmonautului uriaș. Fusese întâmplător? Dar există aici ceva întâmplător? Universul se manifestă sincron, nu întâmplător. Amintirea imaginii acelui călător astral mi-a oferit modelul. Iată, sunt deja un astfel de cosmonaut. Pot zbura fără zbor, dar voi, toți cei care am fost odată sau aș putea să vă fiu, trebuie să mă ajutați.

Cândva, asemenea cosmonauți sosiți pe pământ erau adulați de mulțimile de oameni înfricoșați. Era o bună soluție de a capta forța psihică necesară zborului interstelar.

Iar ființa aceea din spatele ochilor și gesturilor mele se amestecase cu mine. Eram ea. M-am întors către mulțimea de umbre și am strigat: sunt cel treaz! Sunt zeul vostru!

Și poporul de umbre s-a aplecat în fața mea și m-a ales zeu. Am auzit un murmur care creștea dinspre zările pline cu făpturile din care mă simțeam compus. Mi-am amintit visul cu gara aceea strălucitoare. Același murmur urcase atunci în coloanele ei de piatră, dintr-o lume subterană și neștiută.

Și, deodată, trenul a venit.

Eram în acea cameră de hotel, dar nimic nu mă mai limita aici. Toată viața mea de până acum mi s-a părut încropită din mărunțișuri jalnice. Contau doar lucrurile care mă făcuseră să străbat acest drum. Poporul meu era, de-acum, împreună cu mine.

M-am gândit la Virgil și la partidul lui. Dorea bani ca să schimbe realitatea - o realitate pe care, de-acum, eu puteam s-o schimb cu un simplu gest. Erau oameni obiș- nuiți, ființe pe care undeva, în viitor, cineva le va aduna la fel cum am făcut eu cu umbrele mele. Acela care-1 va aduna pe Virgil cel de azi va fi tot Virgil, dar unul de mii de ori mai înțelept și a cărui ființă îl umple nu doar pe actualul Virgil, ci și suma ființelor din care acesta este compus fără să știe.

Mă puteam plimba printre diferite realități, prin timp și prin spațiu. Puteam să cunosc esența oricărui lucru și

s-o stăpânesc. Eram sigur că mă pot deja feri de Arthur și de organizația lui afurisită din care pretindea că face parte. Acum, cel mai bun lucru ar fi să plec. Poate acasă, poate într-o lume paralelă sau pe una din planetele unei stele de la capătul celălalt al Galaxiei. Dar nu voiam s-o fac oricum. Așa că, mai întâi, i-am strigat.

Au venit Virgil și Nuțu. Le-am făcut semn să se așeze.

— Am să vă dau banii - le-am spus. Dar mai trebuie să discutăm puțin. Trebuie să mă lămuresc.

Au fost de acord. Le-am povestit despre modul în care am ajuns să câștig la loto. Evident, fără partea cu hipnoza. Am făcut și precizarea că programul cu care lucrasem a fost deja șters din calculator - să nu se mai obosească să-l caute.

— Vedeți - am explicat - nu a câștiga e cel mai complicat lucru. Problema este cu ce te alegi în clipa în care reușești? O diplomă? O statuie? Viața e scurtă și ușor de pierdut. Băieți, voi vreți să schimbați lucrurile în bine și credeți că se poate. Vă las să încercați, dar veți avea o surpriză. Natura umană nu se schimbă. Și încă nu e destul de grav. Mai departe veți dori să impuneți tuturor un adevăr. Al vostru. Aceasta e problema.

Virgil mă asculta atent.

— Vom avea grijă - a spus el. Deci, știi o metodă de câștig?

— Am știut-o și am pierdut-o. Există multe metode, nu una singură. întrebarea este: ce vreți să câștigați? Gloria voastră și recunoștința mulțimilor? Lucrurile pe care le doriți nu se pot realiza.

— Știm bine ce e de făcut - a insistat Virgil.

— Și ce veți face cu dezidenții și deviaționiștii? Credeți că-i veți putea elimina? Cine sunteți voi, să hotărâți în numele altora ce e mai bine pentru ei? Vreți să le impuneți adevărul vostru și credeți că e un lucru bun. Așa cred toți. Așa credeau marxiștii și naziștii. Un bine pentru toată Germania. Un bine pentru toată Rusia. Și ce-a ieșit? Orice doctrină devine dogmă și în numele ei se vor tăia capete. Premisele voastre sunt valabile, dar nu concluziile.

— Ai tu o soluție?

— Nu. Nu sunt politician. Dar mi se pare că lucrul care le lipsește oamenilor acum e speranța. O promisiune de viitor.

— Ai zis că ne dai banii - m-a întrerupt Virgil. îți promit că ne vom gândi.

I-am scris un număr de cont. Nu chiar cel corect. Mă enervase.

— Dacă vrei o procură, trezește din somn un notar.

Nu mi-a venit să cred, dar a făcut-o. A dat un telefon cuiva, presupun că erau prieteni vechi.

— Vine în zece minute - a zis.

Afară era încă întuneric. Am așteptat tăcut sosirea notarului și am semnat procura.

— Acum plec - l-am avertizat pe Virgil. Ai tot ce-ți trebuie, dar gândește-te bine. Vino cu propuneri de pace. Cred că în țara asta nici n-ar trebui să existe partide. Toate posturile, inclusiv cel de președinte, să fie ocupate prin concurs.

— Și cine jurizează? a rânjit Virgil.

— Ce-ai spune de un computer?

— Nu m-aș bizui pe cinstea programatorilor - a

clătinat din cap Nuțu.

— Atunci înseamnă că nu crezi nici în cinstea ta. Se zice că nu-1 poți bănui pe altul decât de lucruri pe care ai fi tentat și tu să le faci în locul lui. Pot să plec?

— Ți-a zis-o - a râs Virgil, amuzat. Nu, nu poți să pleci - s-a întors el către mine. Trebuie să verificăm ce ne-ai dat.

— Și după asta pot să plec?

Virgil s-a așezat în fața mea.

— Nu, prietene. Nu poți.

— De ce?

— Pentru că te vei duce la poliție și le vei spune că te-am escrocat. Crede-mă, orice-ai vorbi, ne va dăuna.

— Aș putea să vă promit că nu vorbesc nimic. Facem un pact politic. Parcă ați promis ceva.

— Da, dar lucrurile s-au schimbat.

— Cum asa?

— Nu poți să ne fluturi pe la nas o metodă atât de interesantă de câștig și să pleci.

— Și atunci, când pot să plec?

— Când ne vei da metoda.

— N-o mai am.

— Aducem aici un calculator. Putem să aducem chiar calculatorul tău. Precis mai ții minte cum ai procedat.

— Și dacă refuz?

— Atunci n-ai să pleci.

Am stat o clipă și m-am gândit. Erau de-a dreptul idioți. Ar fi trebuit să se întrebe de ce le-am spus ceea ce le-am

spus. Ar fi priceput că i-am pus la încercare și că au picat la examen.

— Băieți, în această variantă de realitate, viitorul nu e de partea voastră!

Venise vremea să dispar. Și chiar s-o fac la propriu, pentru că asta o vor ține minte precis. N-ar fi exclus ca șocul să le vâre mințile-n cap. Probabil, multă vreme vor oscila între a crede că s-au întâlnit cu Satana sau cu Arhanghelul Mihail.

Am dispărut. De fapt, n-am plecat imediat, dar am devenit invizibil pentru ei. M-am distrat privindu-le fețele uluite. Și, ca să le duc uimirea la paroxism, am strigat din zona de invizibilitate:

— Nu uitați ce v-am spus. E mai bine să nu stricați lucrurile, e păcat, merg și-așa destul de prost!

Capitolul 8

Mă întrebam cum să procedez cu Arthur. Doream să-l întâlnesc nu atât ca să-mi iau revanșa, cât mai ales ca să știu exact ce poate și ce nu poate. Lucrurile trebuiau tranșate și din alte puncte de vedere. Acum înțelegeam că se jucase o vreme cu mine și mă testase. Simțise că reprezint pentru el un pericol? Oricum aș fi învârtit problema, nu puteam să-l înțeleg până la capăt.

Mi-am zis că o metodă bună ar fi să-l urmăresc și să-i ies în cale, aparent din întâmplare. N-aveam idee dacă Arthur credea sau nu în întâmplare. Eu nu credeam deloc. Poate că nici el, dar, așa cum am mai spus, nu toate consecințele *indefinirii realității* sunt previzibile. Alegem câteva elemente pe care dorim să le schimbăm, iar pe lângă ele universul mai schimbă și altele, astfel încât noua realitate să devină viabilă. Nu putem ține cont de toate, drept pentru care universul își asigură de unul singur o refor- matare coerentă. Și asta doar fiindcă teoria Everett se aplică pentru schimbări importante, care au sens; mărunțișurile se pierd incluse în una sau alta dintre realități.

Cum să vă explic mai bine? E ca și când ai avea un cântar care acționează la o greutate de minim zece grame.

Sub această cantitate, cu sau fără câteva grame puse pe taler, e totuna: cântarul nu se va mișca. Doar odată atins pragul de zece grame, cântarul va începe să cântărească. O sumă de evenimente cuantice mărunte nu schimbă starea universului. Indiferent că alegem să măsurăm viteza sau poziția unei particule, universul va fi același; în urma evenimentului măsurătorii, chiar dacă, în mod teoretic, universul se divide în mai multe viitoruri posibile, practic el va rămâne cum a fost. Schimbările intervin la evenimente importante și, mai ales, care au sens.

Căci fără sens nu există sincronicitate.

Mi-e greu să explic nu doar pentru că nu e vorba de lucruri comune. Mai e și altceva: toate astea trebuie făcute să treacă prin simțuri, nu doar prin rațiune. Și nu suntem deloc învățați să simțim așa.

Paradoxal, asta e cel mai greu. Cu toate că partea de creier responsabilă cu sentimentele e una dintre cele mai vechi; ne e comună nouă și animalelor. De fapt, poate tocmai de aceea; un raționament poate fi mai ușor de tăiat cu un alt raționament; dar cu ce sentiment poți desființa un altul?

Vorbim de iubire și ură ca despre sentimente antagonice, dar e fals. Una nu o exclude pe alta - cei care au iubit și au fost geloși înțeleg foarte bine ce vreau să spun. Nu dispunem de sentimente de tip nondragoste sau nonură. Iar lipsa lor nu reprezintă decât o absență, nu o parte negativă.

Mă gândeam la Mariana și trebuia neapărat să-l fac pe Arthur să-mi explice. Sigur, probabil fata trăia și se modificaseră doar anumite lucruri, cum ar fi numărul ei de te-

lefon sau faptul că niciodată nu venise la un chef cu Pirgu. Dar păstram o strângere de inimă.

Nepoata lui?

Și, dacă nu era așa, de ce o prezentase ca nepoată?

Am ajuns la facultate chiar când începuseră cursurile. A trebuit să aștept două ore să-l întâlnesc pe Arthur. Rămăsesem invizibil, totuși nu m-am apropiat de el la mai mult de cincizeci de metri. Mă temeam că mă va simți. De vreo două ori, trecând prin dreptul meu, l-am văzut ridicând capul și adulmecând aerul ca un ogar.

A plecat spre prânz din clădirea Universității și l-am urmat, de foarte departe. Nu era o urmărire în genul celor din filmele polițiste; nu mă feream, nu mă temeam că-l voi pierde. Aș fi putut, la fel de bine, să mă ridic în aer și să-l urmăresc aflându-mă la trei sute de metri deasupra lui. L-am văzut intrând într-o braserie și cumpărând ceva. Intr-un gang alăturat, am devenit vizibil și i-am ieșit în cale.

S-a oprit și m-a fixat cu privirea. Am făcut o mutră speriată și m-am prefăcut că vreau să mă ascund. Din doi pași a fost în fața mea.

— Noi doi ar trebui să discutăm, nu crezi? mi-a strecurat printre dinți.

Am părut că-mi recapăt cumpătul.

— Bine. De ce nu?

— Dar nu aici - a zis și a încercat să mă ia de mână. Am evitat atingerea în ultima clipă. Nu știu dacă dorea să mă ducă pe un teren care să-i convină lui, dar a renunțat.

— Bine, fie. Unde vrei să stăm?

I-am arătat intrarea într-un restaurant.

— Teren neutru. Dau eu primul rând.

L-am lăsat s-o ia înainte și l-am urmat îndeaproape. Restaurantul avea câteva separeuri prea puțin populate la acea oră.

— Deci, așa - a zis Arthur când ne-am așezat. Te-ai întors. Lucru mare, ce să zic! Sincer, nu m-aș fi așteptat.

— Asta o cred. Altfel nu m-ai fi trimis acolo.

— într-adevăr. Aș fi putut proceda altfel.

— M-ai fi omorât?

— Ești chiar atât de tâmpit? N-aș fi putut să te omor. Era inutil să te elimin dintr-o variantă a realității pe care o modificaseși deja.

— De ce nu?

— în primul rând, pentru că te puteai dovedi prețios pentru mine ulterior. Cel mai bun lucru era să te trimit într-un loc cunoscut, să știu, la nevoie, de unde să te iau.

— Salvat după cincisprezece ani, ca Robinson Crusoe? Sau poate mai mulți? Ai fi găsit un sălbatic bărbos care a uitat și cum îl cheamă.

— Robinson n-a devenit un sălbatic bărbos. Și nu te-aș fi lăsat acolo cincisprezece ani. Dar vorbeam de motivele pentru care nu te-am ucis. Mai e un motiv, unul mai important.

— Care?

— Faptul că nu te pot ucide. Pot să te rad din anumite variante ale realității, dar nu te pot anula în toate. Numărul realităților în care trăiești e enorm.

— Plus trecutul și viitorul - am plusat.

M-a privit atent.

— Da - a spus. Plus trecutul. Presupun că te referi la reîncarnări.

Am dat afirmativ din cap. A sosit chelnerul și am comandat cafele și un aperitiv. Arthur, văzându-mă că cer de mâncare, a râs mânzește.

— De ce râzi?

— Ai putea să nu mănânci nimic o mie de ani.

— Știu, dar mă binedispune. Deci, nu poți să mă omori.

— Nu. Ca să te omor cu adevărat ar trebui să-ți ucid centrul ființei. Presupun că știi despre ce vorbesc.

Am aprobat.

— Acolo nu se poate ajunge, face parte din cea mai intimă structură a universului. Materia nu poate exista fără observatori, conștiința-materie este o dualitate. *încă n-a murit nimic în univers.* N-ai citit despre gnoza de la Princeton?

— Nu, dar nu contează. Pot înțelege asta.

— Fiecare făptură vie - a continuat Arthur - e un centru de conștiință. Fără asemenea centre, universul nu-și poate susține structura, nu poate fi coerent. Există o mare inteligență difuză din care face parte tot ce există. E un câmp informatic, structura fină a lumii. Știi ce e un câmp mor- fic?

- Nu.

— Câmpurile morfice sunt acele câmpuri care trasează materiei modelele pe baza cărora aceasta se va structura. De pildă, asemenea câmpuri fac ADN-ul să poată construi un organism. In fotografiile Kirilian, câmpul bioe-

lectric al unei frunze depășește marginile frunzei pe direcția de creștere. Aceste câmpuri conțin informația de bază a oricărui tip de dezvoltare. Există și un câmp morfic al universului însuși, el creează legile de bază ale dezvoltării acestuia.

— Umblatul printre realități nu încalcă, cumva, ordinea pe care o desfășoară câmpul?

— Da, ești deștept. Sigur că o încalcă. Câmpul ordonează cauzal, în timp ce *indefinirea realității* e acauzală. Dar nu-ți face probleme; în orice realitate alternativă există câmpuri morfice similare; *indefinind realitatea,* părăsim doar câmpul morfic inițial.

— Ce e dincolo de acest câmp morfic? Mai profund ca el?

— Nu-i așa că ți-ar plăcea să știi? a zâmbit Arthur.

— Și Mariana?

M-a privit surprins.

— Deturnezi discuția fără preambul. Fie. Mariana. N-o vei găsi în această realitate alternativă.

— De ce? Doar ai spus că trăim în toate aceste realități.

— Da. Dar și murim în ele. Părinții ei au avut un accident cu mașina. Au murit - și nici copilul lor, care se afla pe bancheta din spate, n-a supraviețuit.

L-am privit siderat.

— Când a fost asta?

— In această variantă a realității, acum aproape treisprezece ani.

— Și ce propui?

— Poftim?

— O vreau. Ce propui?

— Nu am ce să-ți propun. Lucrurile care s-au petrecut *au fost.* N-ai ce face.

— Aș putea găsi o realitate în care ea trăiește.

— Ai putea *încerca* să găsești o asemenea realitate. In multe n-o vei găsi, va fi deja moartă. In altele se va căsători cu altcineva. In altele e handicapată și se mișcă într-un scaun cu rotile. In sfârșit, în altele va fi, pur și simplu, bărbat. Poți alege aceste variante sau alte mii. Pe care o preferi?

— Să te ia dracu'! Ce înseamnă că lucrurile *au fost?*

— înseamnă că n-ai cum să-ți schimbi istoria personală. Cel de-acum, de-aici, trebuie să meargă înainte. Și ar mai fi ceva: ești al meu, prietene. Al meu, în toate variantele, ți-o promit. Poți fugi doar pe drumurile pe care deja le știu și le știi. Nu cred că poți să faci mai mult, nu văd cum. Te voi găsi oriunde te-ai duce. Și, de altfel, unde ai putea să te duci?

— Vrei să pariem? am râs.

— Cum te-ai întors?

— Nu-i așa că ți-ar plăcea să știi? i-am retumat cuvintele.

— Ai contactat pe cineva din trecutul acelei realități?

— Aveam pe cine?

— Aveai. A existat acolo o civilizație.

>

— Oameni?

— Le poți spune și așa. O variantă a umanității.

— Și dacă ți-aș spune că n-am luat legătura cu nimeni?

— Nu te-aș crede.

— De ce?

— Pentru că n-aveai altă soluție. Erai singur.

Am cules delicat o măslină de pe farfuria cu aperitive.

— Și acum sunt singur - am declarat. L-am privit calm în timp ce mestecam pe îndelete măslina.

Apoi am dispărut.

Să ne jucăm de-a v-ați ascunselea. Vrei, Arthur?

Unde aș putea să mă duc? Universul e o hologramă; pot decupa din el orice doresc și adăuga la orice altceva. Bine, nici chiar așa, recunosc. Dar poate că trebuie să pătrund din nou în forul meu interior, acolo pot găsi o rezolvare. Un altfel de drum. Eu însumi și propria mea amintire. Mandala.

Mă aflu pe Insulă.

In fața mea, valuri verzui, abia mișcate de adierea caldă. Sub cerul albastru închis, aproape fără urmă de nor, oceanul se întinde până la orizont. Un orizont care nu există în mod real. O iluzie optică. încet, afli că toate lucrurile numite de om nu sunt altceva decât iluzii.

Plaja, galbenă ca galbenul lanului de floarea soarelui dintr-un tablou de Van Gogh. Un galben viu, pur și reconfortant. Stau pe scaunul rabatabil, iar în spate, la vreo două sute de metri, se află casa.

E casa în care m-am născut și am copilărit.

în realitatea voastră, casa nu mai există. A fost demolată demult, ca să facă loc unor blocuri anoste. Nici casa nu era cine știe ce. Două cămăruțe, o pivniță, o anexă și o

bucătărie. Plus o grămadă de amintiri - pentru voi, probabil, naive. Așa cum sunt toate amintirile prea personale.

Lângă casă, bunicul. Cioplește pe un butuc o coadă nouă pentru un târnăcop. In bucătărie, tușa Gherghina și bunica își fac de lucru, ca odinioară. Ca odată, demult, când trăiau. Nu-i miră peisajul insolit, plantele ecuatoriale, adierea ce poartă peste insulă mirosul sărat al oceanului. I-am făcut astfel încât să nu-i mire nimic din lucrurile pe care le văd acum, dar nu le-au cunoscut niciodată.

In spatele casei, terenul începe să urce. Dincolo de vârfurile pădurii se zărește un pisc multicolor. Doar trei sute de metri peste nivelul apei. Și, mai departe, dincolo de pisc, terenul coboară lin până la țărmul opus al insulei. Acolo de unde se întinde un noian de ape către orizontul de un albastru electric. Aparent un alt orizont, dar, de fapt, același. Un orizont rotund care înconjoară, din toate părțile, insula. O iluzie înconjurând iluzii.

Mă aflu pe Insulă.

E singurul petec de uscat pe această planetă. O insulă născută din dorințe scuzabile, din resturi de memorie, ...din credințe neconfirmate. Mă aflu aici pentru că insula decupată într-un spațiu nemărginit e adevărata mea casă. Nici măcar n-am căutat înțelesul fiecărui fir de nisip de pe plajă, dar e sigur că fiecare fir de nisip are un înțeles. Unele sosesc aici din prima copilărie, când mă jucam în grădină cu fetița vecinei. Altele s-au adunat din albia râului în care mergeam, vara, să ne scăldăm. In sfârșit, unele vin tocmai de pe litoralul Mării Negre. Poate sunt și că-

teva care-au ajuns aici din vreo plajă văzută la televizor sau pe afișele unor agenții de turism.

Tot astfel, pădurea din spatele casei, plină de specii incompatibile. Brazii munților, fagi, salcâmi - ce frumoasă era pădurea aceea de salcâmi înfloriți, cum mi-o aduc aminte! - cireși, mesteceni, cocotieri, arbori de cacao și abanos. Marea însăși e o sumă a tuturor mărilor pe care le-am văzut sau le-am visat. Miezul comun al acestora.

Către nord se-ntinde un promontoriu subțire, acoperit de stânci colțuroase. La capătul lui am plantat un chioșc. Seamănă cu chioșcul acela din parc în care, uneori, duminică, dă spectacol vreo fanfară provincială. Doar că e mult mai mic, căci aici nu dă spectacole nicio fanfară. Dar acolo, cu o lansetă bună, îți poți asigura o zi frumoasă de pescuit.

M-a strigat bunica. E ora mesei. Pentru acești bătrâni, masa e un ritual pe care nu e cinstit să-1 eviți: se supără și au senzația că nu-i prețuiești pentru ceea ce sunt și ce fac. M-am ridicat din scaunul pliant și m-am îndreptat către casă. Părinții mei, în istoria personală, încă trăiesc. N-avea niciun rost să-i aduc aici. Poate le voi face o vizită, cândva.

Felul întâi: mămăligă cu lapte. Am împins deoparte farfuria ciobită, din care nu mi-a plăcut niciodată să mănânc. Farfuria *aceea.*

— Da' ce-are, măi băiete, mănâncă ce-i înăuntru, că nu te pun să mănânci și farfuria!

Bunica și replica ei dintotdeauna.

Aici, pe insulă, vremea pare că trece încet. De fapt, ea nu trece niciodată: e un timp înghețat, un colț de memorie având aceleași proprietăți ca orice altă parte de memorie.

Felul doi: piure de cartofi și un copan de pui.

Atât.

Am mulțumit pentru masă.

— Un' te duci? m-a întrebat bunicul.

— La pescuit.

Odinioară pescuiam la râu. Tușa Gherghina părea, ca de obicei, îngrijorată.

— Vezi unde te bagi, dacă faci baie, să nu te-neci!

— O să am grijă.

Am luat de după ușa bucătăriei o undiță și lanseta. O recunoșteam, era prima lansetă pe care mi-o cumpărasem. Avea mânerul uzat, dar mulineta era bună. Chiar, pe unde-o mai fi? In istoria personală uitasem lanseta pe un lac din Dobrogea, rezemată de un copac. Probabil, cineva a găsit-o și s-a bucurat. Am pornit încet către promontoriu.

— Să vii când se-ntunecă - mi-a strigat din urmă bunicul.

Așa făcea mereu, de parcă ar fi avut vreun rost să încerc să pescuiesc pe întuneric.

Odată ajuns, am pus o bucățică de mămăligă în ac și am aruncat lanseta. Am așteptat, privind linia argintie a zării ce despărțea cerul albastru de verdele indefinit al mării.

Aveam să-l aștept aici pe Arthur. Intr-un târziu, își va da seama că nu am primit ajutoare exterioare. Va înțelege ce-am făcut. Se va minuna, dar cu atât mai mult mă va căuta. într-un fel, are dreptate: mă va găsi oriunde. Până la urmă, tot ne vom întâlni într-o variantă oarecare. Dar

această mandala o va descoperi greu, pentru că va trebui să-i vină ideea. întrebarea pe care mi-o puneam era, însă, ce va face când mă va găsi.

N-ar fi rău să mă pot apăra cumva. Un mod de-a *in- defini realitatea* altul decât cel folosit până acum.

Am tras din apă lanseta și am constatat că la capătul firului se afla o scrumbie măruntă. Am azvârlit-o înapoi în ocean. Totul mi se păru, brusc, o glumă nesărată. Dacă Arthur e băiat deștept, când va afla unde sunt nici măcar nu se va prezenta. Mă va lăsa aici, cufundat în propria lume, în propria mandală, până când mă voi sătura să trăiesc ca o legumă.

Sau, poate, ca un inițiat.

Mi-am adus aminte brusc de povestea căutătorului de bivoli, pe care mi-o spusese tot Pirgu. Era o poveste care aparține doctrinei Zen și-i plăcuse mult, așa că mi-a împărtășit-o. în realitate, povestea se desfășura într-o serie de desene însoțite de un text poetic, oarecum ca o bandă desenată. Păstorul de bivoli pornește, în primele imagini, să găsească bivolul rătăcit, care reprezintă natura sa interioară de Budha - altfel spus, șinele. îl găsește după multe căutări și peripeții și-l aduce acasă. în ultima imagine a seriei, păstorul apare înfățișat sub figura unui bătrân înțelept, cu un zâmbet cam nătâng pe față și ducând în mână un bol de cerșit. Poemul care însoțește de obicei seria de imagini spune, referitor la aceasta: „Iată-1 cum a uitat cu totul de zei, a uitat până și de propria-i iluminare. Merge simplu și cerșește în piața publică, dar pe unde trece el, înfloresc cireșii".

Mult mai târziu, Iisus folosise exemplul oii

rătăcite. Șinele pierdut pentru care lași deoparte toată turma lucrurilor din jurul tău.

Frumos. Dar nu suficient. M-am întors iar cu gândul la Arthur. Parcă s-ar fi creat o competiție între noi. Cine ajunge primul pe linia de sosire și, de fapt, unde se află acea linie?

Oare chiar trebuie să mă tem? A spus că nu poate să mă omoare. Dar asta nu înseamnă că nu poate răzui subtil varianta de realitate în care mă aflu, cu mine, cel de-acum, cu tot.

Faptul că nu mor de-a binelea m-ar putea consola până la viitoarea reîncarnare.

Am scos lanseta din apă, înfășurând meticulos firul pe tambur. Nu voiam să prind, de fapt, pește. îmi omoram timpul. M-am gândit că poate Arthur așteaptă să mă plictisesc și să ies din vizuină. Ce-ar fi să-i fac pe plac? S-ar putea să nu-mi găsească prea curând ascunzătoarea. Câteva apariții, ici-colo, prin realități, l-ar putea deruta.

Și adevărul era că mi-era dor de băieți. Am privit în sus, către cerul senin. Culoarea lui s-a schimbat încetișor, parcă regretând. în jurul meu s-au materializat străzi și case.

Pe unde-o umbla Pirgu?

M-am concentrat și l-am căutat cu mintea, așa cum nu știusem până acum că pot s-o fac. Ieșise de la cursuri. Am apărut în fața lui ca de după un colț.

— Hei, Panti!

— Salut.

— Unde dracu' ai dispărut alaltăieri?

— Te-am prevenit că apar și dispar. Ce face Pașa?

— E bine, ce să facă? L-am cuplat cu Dora, ehei, dragoste mare, ce știi tu? Ia ascultă, ți-ai găsit iubita, că tot veni vorba?

— Nu. Nu contează.

— Ce s-a mai întâmplat?

L-am tras către o terasă cu scaune roz și umbrelușe colorate.

— Hai să-ți povestesc.

Când am terminat, Pirgu m-a privit dintr-o parte.

— Le-ai dat banii ălora?

— Nu. N-avea rost, ți-am spus că nu erau serioși. Cel mai bine ar fi să-i împart în trei: o parte tu, o parte Pașadia și o parte s-o las părinților.

— Ai înnebunit. Mie? Ce să fac cu atâția bani?

— Nu spuneai că te pricepi și că vrei să-mi dai o listă-n- treagă de sfaturi despre cum să-i cheltuiesc? Folosește lista!

— Exageram. Dar, fie, dacă vrei neapărat să-mi dai banii, nu mă supăr deloc. Chiar dimpotrivă.

— Sună-1 pe Pașa, hai să ne vedem undeva și să mergem toți la bancă. Aveți conturi?

— Păi, cine naiba n-are azi în bancă măcar un cont? De pildă, Pașa primește bursa pe el. Eu mai învârtesc una, alta...

— Pașa, bursă?

— Ce, nu știai? E un student eminent, mai au puțin și-i ridică statuie.

— Bun. Sună-1. Eu iar nu știu pe unde mi-a rămas telefonul.

Așa a și făcut. între timp, am comandat două

băuturi răcoritoare. Pirgu a refuzat-o cu un gest și a cerut o bere.

— Ce vrei, *măi dragă,* beam și eu porcării de-astea când eram copil, dar acum am crescut.

Era cald, așa că am băut repede, am plătit și am plecat. Ne-am mai învârtit un pic pe Lipscani, uitându-ne la vitrine și discutând banalități. Până la urmă, Pirgu n-a mai răbdat.

— Parcă ziceai că-mi vei demonstra tâmpeniile pe care mi le spui. Dar să nu vii cu scamatorii ieftine, că fac scandal.

— Mai stai puțin. Uite-l pe Pașa - am arătat cu mâna.

Ne-am salutat.

— Hai la bancă.

— Ce? a căscat gura Pașadia.

— Hai cu noi - a intervenit și Pirgu. Nărodu' ăsta, cică, vrea să ne împiciorogheze.

— Cum adică? s-a minunat Pașadia.

— Hai, mă, că vezi tu!

Am luat-o înainte și nu le-am mai ascultat comentariile. In clădirea sucursalei băncii nu era prea multă lume. Am făcut ce simțeam că trebuie făcut: am virat fiecăruia în cont câte-o parte din sumă. O altă parte am trimis-o prin Western Union părinților. Le aflasem adresa din Pitești, o știa chiar Pirgu. I-am sunat de pe telefonul lui și m-am bucurat când l-am auzit pe tata. I-am spus că am câștigat o sumă mare de bani la loto și că i-am trimis-o.

— Nu e nicio farsă - am zis. Du-te cu buletinul și ia-ți banii.

Am închis telefonul și i l-am retumat lui Pirgu.

— Și-acum?

— Acum - i-am răspuns - s-ar putea să fiu nevoit să plec.

— Să pleci? Unde naiba vrei să te duci?

— Hai undeva, unde putem să discutăm.

I-am tras după mine afară din clădire. Când am ajuns pe trotuar, m-am oprit. In fața mea stătea Virgil.

— Nu fugi. N-ai unde - m-a prevenit. Ținea mâna în buzunar, în așa fel încât să pară că are acolo, ascunsă, o armă. în spatele nostru s-au oprit alți doi inși.

— Sunt tot dintre băieții tăi? l-am întrebat, arătând spre ei.

— Tu ce crezi?

— Cred că ești idiot și disperat. Altfel nu m-ai amenința în miezul zilei, în plină stradă.

— M-ai mintit. »

— Da - am zis. Era cazul.

în timp ce vorbeam, mi-am extins conștiința către Pirgu și Pașadia, până i-am înconjurat mental.

— De ce era cazul?

— Ți-am spus. Ce vreți voi, nu se poate.

— Ba da. O să mergi cu mine în bancă și o să ne virezi banii.

— Și dacă n-o fac, mă vei împușca?

— Crezi că nu? Ce-aș mai avea de pierdut?

— Libertatea. Iar partidul tău, fără un conducător feroce și super dotat ca tine, va rămâne de izbeliște.

— Merită să risc. Hai să mergem. Prietenii tăi n-au decât să se care de-aici. M-ai păcălit o dată, dar nu văd ce truc ai mai putea folosi aici.

— Ah, crezi că a fost un truc? Ei, dacă vrei neapărat, o să mergem.

Soarele a părut că se mișcă pe boltă. Lângă mine, Pașadia și Pirgu s-au învârtit în loc, speriați. Marea mângâia nisipul galben și cald.

— Ce-i asta?

— O realitate.

Explicația mea n-a părut să-i liniștească. Nu mă încumetasem să-i transport în *insula mea.* Ne aflam pe țărmul unei alte mări. Spuma valurilor crea bule uriașe, ca de săpun. Țărmul era pustiu și presărat cu stânci ascuțite. Nici soarele nu semăna cu cel al pământului, lumina sa avea o culoare deviată către albastru, ca a unui arc electric. O stea mai mare decât soarele Terrei, m-am gândit. Și mai fierbinte. Asta înseamnă că și planeta asta e mai tânără.

Vedeam puțină vegetație, plante pitice de un verde prăfuit creșteau dincolo de plajă, către continent. O faleză nu prea înaltă închidea, spre unul din punctele geografice, perspectiva.

— îmi pare rău dacă v-am speriat, băieți. Hai să mergem, găsim puțin mai încolo tot ce aveți nevoie - am arătat cu mâna în direcția opusă falezei.

Pe plajă ne aștepta o măsuță cu scaune aranjate sub o umbrelă asemănătoare cu cele pe care le văzusem cu o jumătate de ceas mai devreme pe terasă.

— Unde suntem? a întrebat Pirgu, așezându-se pe un scaun și privind în jur, fascinat.

— N-am idee - am răspuns. Oricum, foarte departe de pământ.

— N-ai idee? Nu știi unde suntem? Vrei să spui că nu ne mai putem întoarce? aproape că a strigat speriat Pașadia.

— Ba da, drumul către aici e trasat în subconștient. Dar stați puțin, să treacă ceasul rău. Pirgu, mi-ai cerut o dovadă. Aș fi vrut să-ți ofer una mai măruntă, îmi cer scuze. Ați văzut însă și voi că n-avea rost să rămânem acolo.

— Ah, deci la asta ai început să te pricepi în ultima vreme! i-au strălucit ochii lui Pirgu. Cum procedezi?

Am început să-i explic. N-a înțeles nimic.

— Bine, ești aici și acolo în același timp și tot drumul între cele două puncte. Dar *cum* faci asta?

— Nu pot să-ți arăt. Experiențele personale nu se pot transmite prin intermediul cuvintelor.

— Nu ești și telepat? Transmite-mi!

Nu eram telepat. Oricum, n-ar fi folosit la nimic.

— Am înțeles, lasă-l, Pirgule. E ca o inițiere - a oftat Pașadia. Ca să faci, trebuie să fii. Nimeni nu se poate iniția în locul tău, trebuie să treci singur prin asta.

— Dar poți să mă școlești - a insistat Pirgu. Promit că voi fi un elev ascultător și foarte zelos.

— Iar eu vă promit la amândoi că voi încerca. Dar o să dureze, nu e simplu deloc.

— Auzi la el, nu e simplu! a răbufnit Pașadia. Dacă ar fi simplu, ar face-o toți!

— Va veni ziua când o vor face toți.

— Cred - și-a dat cu părerea Pirgu - că mai e mult până când va veni ziua aia!

— De fapt, ziua aceea a sosit - i-am răspuns.

Timpul n-are importanță. Ziua aceea a venit și își așează deja amprenta peste realitate. Din clipa în care pe Terra au apărut ființe raționale, probabilitățile s-au modificat; realitatea nu mai e ce-ar fi fost în lipsa omului.

— Te referi la poluare, la schimbările de climă? a vrut să știe Pașadia.

— Nu. Mă refer la miezul ascuns al realității, la sincro- nicitate. Ca ființe raționale, avem în jurul nostru un câmp cognitiv care perturbă realitatea în mod constant. Noi schimbăm planeta pe care trăim prin simplul fapt că ne aflăm pe ea.

— Am înțeles - a oftat Pirgu. Totul este doar psihic și tehnică de manifestare a lui. Vrăjitorie, nu?

— Da, prietene - am surâs. Vrăjitorie. Materie și spirit, într-un amestec reunit ca la-nceputul lumii. Sau ca la sfârșit.

— Deci, așa sună viitorul - a concluzionat Pașadia. S-a sfârșit cu poveștile despre nave spațiale și bătălii cu civilizatii extraterestre.

»

— Ah - i-a replicat Pirgu - fii sigur că nimeni nu străbate Galaxia ca să se bată cu noi. La o adică, nu văd ce-am putea oferi altora. Petrol, cărbune, minereu? E o tâmpenie, la ce le-ar trebui? Din câte-am înțeles, pe Titan sunt oceane de petrol, iar minereuri...

— Ei sunt printre noi mereu, Pirgule - l-am avertizat. Probabil că *indefinesc,* puțin câte puțin, realitatea în favoarea noastră. Până în ziua în care îi vom ajunge din urmă și le vom semăna. Deocamdată, omul nu e altceva decât

un dăunător. Cel mai mare dăunător dintre toate animalele. Stricăm aproape tot ce atingem.

— Bun. Și acum, încotro? Păstrez promisiunea că ne vei fi învățător.

— Acum vă duc acasă. Dacă vreți, până plecăm putem bea o bere.

— Așa mai zic și eu - a oftat Pirgu. Mă simt ca-n va- canță-n Bermude!

— Când dracu' ai fost tu în Bermude? l-a înțepat Pașadia.

— O să fiu. Fii sigur, băiețel! După cum ai aflat, avem destui bani s-o facem și pe-asta. Prietenul ăsta al nostru nu e un egoist!

Am scos din nisip o găletușă de plastic. Conținea trei sticle de bere și ceva gheață pe fund.

— Oho, te-ai pregătit să ne primești! a râs Pașadia.

— M-am gândit ca locul în care mergem să fie primitor și din acest punct de vedere.

Am râs, am ciocnit și am băut. Apoi m-am ridicat și i-am trimis acasă.

— Du-te, mă - i-am zis lui Pirgu - și nu mai păcătui.

— Cu ce păcătuiesc, fraiere? m-a luat el în primire.

— Cu preacurvia, cu preacurvia! s-a băgat în vorbă Pașadia.

— Eu nu preacurvesc, băiețel, eu doar curvesc. Adică, nu exagerat. Fără „prea".

Cam asta a fost tot. I-am lăsat undeva, într-un gang, pe Calea Victoriei. Speram că nu deranjasem în foarte mare măsură realitatea. Mă mișcasem rapid și oarecum discret, probabilitățile nu săriseră din nou de pe fix.

începusem deja să învăț.

Seara, am mâncat la masa bunicilor. Era târziu. Bunicul a vrut să ne facă foc în curte. îi plăcea să facă asta, se așeza pe un scăunel și ne povestea istorii de demult. Acum, bunica nu l-a lăsat, i s-a părut că sunt obosit. N-am comentat, cu toate că nu aveam deloc de gând să dorm.

Priveam luna - o lună mare și frumoasă, așa cum o dorisem. Aș fi fumat o țigară. Apoi m-am gândit că n-avea rost. Deja trecuse o săptămână, în timp personal, de când nu mai fumasem. Poate venise momentul să nu mai depind de nimic, nici măcar de asta.

Ce va face Arthur? îmi ziceam că a simțit cum mă furișasem iar în realitatea *lui.* Nu modificasem prea multe, dar faptul că m-am aflat din nou acolo s-ar putea să-l incite. N-avea de unde să știe ce am de gând. M-am dus pe plajă și am rămas să privesc luna oglindindu-se în ocean. M-am gândit la tot felul de lucruri; la viitor, ca și la trecut. Mi-am trecut în revistă viața. Mă aflam la un capăt de drum, Arthur avusese dreptate. Mă schimbasem prea mult, nesfârșit de mult. Și era prea neobișnuit totul. Aș mai fi putut juca rolul unui student, aș mai putea să am o slujbă, un loc în societate? Și la ce mi-ar folosi?

Dar cum altfel aș putea să trăiesc? Era cazul să-mi descopăr o nouă menire, un nou mod de-a fi și de-a gândi. Din păcate, n-aveam nicio idee în legătură cu ce anume ar merita să fac mai departe.

Noaptea s-a sfârșit, întunericul se risipea. Veneau zorile. Lumina alburiu-albăstruie dezvelea treptat amănuntele plajei. M-am așezat cu fața către ocean și am privit

tăcut luminile care licăreau tot mai vii pe crestele valurilor. Târziu, foarte târziu, m-a trezit din reverie o voce cunoscută.

— Și acum încotro, pescăruș Johnatan Livingstone?

Capitolul 9

Nici măcar nu m-am întors. Am privit în continuare marea și cerul. Doream să vorbesc, dar nu prea știam ce să spun.

— Sunt foarte sigur că te bucuri. Sunt foarte sigur că m-ai așteptat cu nerăbdare.

M-am întors și l-am măsurat din cap până-n picioare. Am zâmbit dulce-acrișor.

— Da. Te-am așteptat.

Simțeam o indiferență ciudată față de tot ceea ce se întâmplase și față de oricare din lucrurile care s-ar mai fi putut întâmpla. Am privit iar către ocean.

— Ai ajuns la capăt - mi-a sintetizat sentimentele Arthur.

— Da - am răspuns încet, după un lung moment de tăcere.

— Și te plictisește de moarte ideea de-a încerca să rămâi ceea ce ai fost pe vremea când nu știai toate astea.

— Da. Da, e adevărat.

Arthur a tăcut o vreme.

— Așa vine noul. Ca o dimineață subțire de vară. Trecutul te nemulțumește. Un capitol s-a încheiat. Se naște

ceva și nu știi cum va arăta. E ca un răsărit, dar unul tulbure, când nu știi niciodată dinainte dacă răsare luna, soarele sau vreo stea. Sau nu va răsări nimic, niciodată - și vei trăi oscilând între speranță și dezamăgire.

— E soarele - am răspuns.

— Atunci, bucură-te și crede în el.

— Dac-aș putea! Dacă aș ști mai mult decât atât!

— încearcă doar să aștepți. Uneori, răbdarea are roade bogate.

Dialogul dintre noi se purta în replici tărăgănate, cu intervale lungi între fraze. Dimineața urca încet pe cerul devenit clar albastru. O minge de foc începuse să se arate pe dunga zării.

— N-am știut - a spus Arthur. N-am înțeles la timp. Nu-mi închipuiam că ai putea să încerci asta. Și, mai ales, nu puteam crede că ai reușit. Doar tu, cu tine însuți. Ești nebun. Puteai să rămâi o legumă; știi ce-ai riscat?

— Eram disperat. Ce mai conta?

— Aveai o șansă la un milion sau poate la un miliard.

— Fals.

M-a privit întrebător.

— Aveam - am continuat - o șansă și atât. Una din două. Probabilitățile n-au fundament. Contează doar sincronicitatea. Ca să poți calcula probabilități, trebuie să existe precedente. Dacă mi-ai spune: au încercat un milion de inși și a reușit unul, atunci da, șansa ar fi de unu la un milion. Și nici atunci n-ar fi corect, pentru că în cadrul următoarei iterații șansa mea - exclusiv a mea - rămâne cea de la-nceput. Reușesc sau nu reușesc, una din două.

— Ai dreptate - a aprobat Arthur. Istoria nu se repetă. Și fiecare episod care urmează poate fi numai alb sau negru.

— Nu. Nu se repetă. Omul se repetă - cel puțin așa a pretins, cândva, Pirgu.

— Avea dreptate - a oftat Arthur. Istoria doar pare să se repete. In realitate, omul e singurul care nu învață totdeauna din greșeli.

— Oftezi? m-am mirat.

— Există istorii personale pe firul cărora nu te poți întoarce. Uneori lăsăm în urmă lucruri prețioase. Dar nu merită să vorbim despre asta.

— De ce nu? am tresărit. Merită. Poate că e singurul lucru despre care ar trebui să vorbim acum.

— O, n-am nimic de ascuns - s-a grăbit să mă prevină. Și, din câte știu, nici tu. Dar nu ți-ar folosi la nimic să afli ce anume am lăsat eu în urmă. Experiențele personale nu pot fi transmise prin cuvinte, știi bine. Cuvintele sunt doar hărți ale lucrurilor și niciodată lucrurile în sine.

— Sunt la ora unui fel de bilanț - am mărturisit. Poate »
că n-ar fi rău să aleg ce-a fost alb și ce-a fost negru. M-ai putea ajuta.

Arthur n-a răspuns.

— Nu spui nimic? am insistat.

— Tu alegi.

— Ca să aleg, trebuie să-mi oferi ceva. O idee, un capăt al firului.

— De ce crezi că am motive s-o fac?

— Știi de ce. Dacă n-aș avea dreptate, n-ai fi aici.

— Bine. Ai dreptate. O să-ți dau un capăt de fir.

— Când?

— Curând. Cred că bunicul tău te caută.

In ușa căsuței se arătase bătrânul. Ne făcea semne. Am mers împreună cu Arthur către casă și am intrat.

— Ai musafiri? s-a mirat bunica. Bună dimineața.

»

— Bună dimineața - a răspuns politicos Arthur.

— Luați loc - a continuat bunica. Avem ouă cu jumări și niște lapte.

Ne-am așezat la masă. De data asta, farfuria ciobită lipsea. Fără prea multe fasoane, Arthur a început să mănânce. II urmăream cu coada ochiului.

— Ai putea să nu mănânci o mie de ani - i-am înapoiat replica pe care mi-o dăduse la ultima întâlnire.

Mi-a azvârlit o privire amuzată, dar n-a răspuns. La sfârșit am mulțumit pentru masă și ne-am ridicat. Bunica m-a luat deoparte.

— E prietenul tău?

— Da - am răspuns, ca să-i fac plăcere.

— Plecați undeva?

— Da, se poate să plecăm.

— Uite, luați s-aveți la voi.

Mi-a strecurat în mână două mere mari, roșii.

— Mulțumesc, bunico.

— Ia zi-i - m-a întrebat și bunicul - veniți până la prânz?

-Nu știu. încercăm.

— Să veniți, că pregătim masa. Tai eu o găină.

Am zâmbit. Bunicul și găinile lui. Mereu tăia o găină când i se părea că merită ceva sărbătorit. Dintre toți, găina respectivă sărbătorea, în mod sigur, cel mai puțin.

l-am salutat pe toți și am pornit cu Arthur către interiorul insulei. Undeva, aproape de înălțimea centrală a acesteia, era un loc de popas. Pe drum trăgeam cu coada ochiului către noul meu tovarăș, dar n-am rostit nimic până când, după vreo jumătate de oră, am ajuns la acel loc. O mică poiană și, într-o margine, o masă de piatră și două băncuțe. M-am așezat. Arthur s-a așezat și el.

— Bine - a zis. Vrei un capăt al firului. Dar firul nu poate să pornească de-aici. Trebuie să mergem mult mai departe.

— încotro?

— înapoi, în trecut. Va trebui să *vezi* ceva, altfel nu voi putea să-ți explic. Dă-mi mâna.

I-am întins mâna și el m-a prins de ea cu forță.

— Acum - l-am mai auzit rostind. Și peisajul din jurul meu a dispărut instantaneu.

„Când Marelui Zeu, zeului suprem, i-a plăcut de Pământ și a decis să-1 populeze, El a dat naștere, prin a sa respirație, la șapte Zei ai Genezei. Conducătorul acestui grup a fost *Daksha;* așa, cel puțin, povestește o veche legendă vedică. Daksha, după ce s-a uitat peste tot Pământul, a găsit cel mai frumos loc, unde munți mândri, acoperiți de zăpezi, dădeau naștere la dealuri blânde, văi și râuri argintii ce se uneau formând un uriaș ochi, un ochi de ape și unde geneza putea să înceapă. Pe această zonă, Daksha a populat-o în timpul nopții cu primii 10.000 de fii, fiii lui iubiți, aleșii lumii, care vor popula și stăpâni pământul. în timpul zilei, cei șapte zei primordiali ai

genezei au continuat să populeze Terra cu tot felul de animale, când Daksha și-a dat seama că a uitat cum să-i înmulțească pe ai săi fii, pe aleșii lumii. Așa că EL va crea femeia și, după multe încercări, va descoperi și secretul uitat"...

Era în amurg și stăteam pe un platou montan. Undeva, în stânga, se zăreau forme ciudate, ca niște uriașe ciuperci de piatră. Știam că indicau drumul către o cetate și că datau de mulți eoni, șlefuite meticulos de dălțile unui popor dispărut. Peste platou bătea un vânt rece și aspru. Un șir de oameni îmbrăcați în straie albe, purtând în mâini toiege lungi, cu capete desfăcute în stranii împletituri din lemn, formaseră un cerc; lumina apusului le descoperea chipurile împietrite, bărbile și pletele sure. In centrul cercului se afla un morman uriaș de crengi, iar peste ele, un pat de scânduri susținea trupul celui dus. îmbrăcat în aceleași straie albe, cu mâinile împreunate peste piept și încleștate pe toiag, zăcea încremenit și așteptând, parcă, plecarea unei corăbii care urma să-l poarte undeva, către cerul pe care începuseră să se arate primele stele. Unul dintre cei care formaseră cercul a făcut un semn. Din afara zonei mele de vizibilitate s-a înălțat un obiect ciu- »
dat, luminos.

Obiectul a trecut încet pe deasupra noastră. Cei ce formaseră acel cerc nu s-au clintit. Peste câteva clipe, din spatele stâncilor a sosit cineva purtând în mâini o torță aprinsă. Ca la un semn, cei de față s-au apropiat de mormanul de crengi peste care zăcea trupul mortului. Am

înțeles deodată: era un rug, un rug funerar. Cel care purta torța s-a apropiat și a împins-o sub mormanul de vreascuri, care a început să ardă imediat. Flăcările au prins să se înalțe, învăluind trupul de pe catafalc. Am auzit un murmur care creștea, semăna cu un vaiet lung, cu o rugăciune disperată. Flăcările azvârleau reflexe roșii peste platou și peste cei adunați acolo. Cineva a înaintat spre rug și a ridicat mâinile ca într-o invocație înaltă, apoi s-a întors către ceilalți.

— Fratele nostru a pornit către cetatea lui Saure. In această noapte îl va ajunge din urmă și va intra în împărăția sa luminoasă.

înțelegeam perfect ce spune, cu toate că limba utilizată ar fi trebuit să-mi fie total necunoscută.

Imediat, ceilalți au început să recite o litanie monotonă, un cântec simplu despre drumul către celălalt tărâm. S-au aprins torțe. Cântecul s-a înălțat o vreme către cerul tot mai plin de stele. Când a luat sfârșit, se înnegurase. Era frig, iar ceața care până atunci plutise în văi, a început să urce către platoul pe care ne aflam. Târziu, lăsând rugul să ardă, am pornit într-un șir lung, mergând agale, prin spatele marelui Sfinx, către cetate. Aceasta se afla mult mai jos și deja fusese cuprinsă de cețuri. Am coborât încet pe poteca știută, într-o procesiune solemnă. Vântul încetase să bată. Jos, cetatea ne aștepta primitoare. Avea ziduri groase și o bună parte din încăperi se afla în inima muntelui, formând o uriașă rețea subterană de coridoare și săli. Aici armele vrăjmașilor nu ne puteau ajunge. Am intrat pe porțile clădite din două uriașe plăci

de piatră lipsite de ornamente. In spatele nostru am auzit huruitul mecanismului de închidere. Am intrat pe culoarul principal și am ajuns curând într-o sală uriașă; aici așteptau mese întinse cu bucate și vin. Ne-am așezat la masă și cineva a rostit o incantație scurtă. Apoi am început, în liniște, să mâncăm. Masa n-a durat prea mult. Un sol a sosit pentru a-mi șopti că sunt chemat la comandant. M-am ridicat și l-am urmat.

Am străbătut un coridor tăiat în piatra muntelui. La capăt, intrarea în sala de purpură era străjuită de surse incandescente de lumină. O ușă s-a dat la o parte fără zgomot. în încăpere se aflau o masă lungă, două scaune confortabile și, de-a lungul peretelui din spate, zona de comandă. Pe afișajul central al acesteia se unduiau lumini colorate. Comandantul se afla așezat în fața ei. Când m-a simțit, s-a ridicat și s-a întors.

— Bine-ai venit, Gebert. Am aflat de victoria voastră.

— Am avut pierderi - m-am auzit spunând. Vimanele lui Rudra au distrus instalațiile de forță de pe Pion. Am pierdut patru frați și doar pe Aspet l-am putut recupera pentru o înmormântare rituală.

— Și dragonii lor?

O clipă, am rememorat ceea ce făcusem peste zi. Auzind că oamenii lui Rudra încearcă să străpungă linia estică, am pornit în munți cu alți patru frați; ne-am concentrat și, la malul unui tău, am deschis poarta către cea mai apropiată lume. Oglinda apei e un bun portal; am luat imediat în stăpânire dragonii care au străbătut pânza subțiată dintre realități. Strămunii găsiseră metoda de a

accesa universuri în care istoria avusese alt curs; dintre drumurile știute cândva, ne mai aminteam prea puține. Undeva, descoperisem un pământ pe care omul nu apăruse, populat de reptile semiinteligente, aidoma câinilor sau cailor. Dintre acele zburătoare ne alegeam armăsari de nădejde, care ne purtau prin văzduh și care puteau zbura aproape la fel de repede ca și vimanele lui Rudra, având avantajul unei mai mari mobilități, dar și dezavantajul că nu se puteau înălța prea mult în atmosfera rarefiată. Acești dragoni nu erau în mod special carnivori, dar puteau fi dirijați să devină destul de agresivi. Erau periculoși lăsați în libertate pe pământ. Comandantul ținea cu tot dinadinsul să nu scape niciunul. Când zburam, pe sub noi se derulau șirurile de soldați pedeștri reprezentând oamenii locului. Ei știau că luptăm pentru ei, chiar dacă nu era întru totul adevărat; le ceream să se înroleze și să lupte, la rândul lor. Dacă noi n-am fi existat, probabil că vimanele n-ar fi cruțat pe prea mulți dintre ei. Mi-am adus aminte de Harappa. Acolo fusesem înfrânți, ca și la Mohenjodaro și într-o altă duzină de locuri. Rudra avusese nemernicia de a lansa spre noi armele sale atomice. Evident, rezultatul se cunoaște: orașe vitrificate cu locuitorii lor cu tot, zone întinse ale planetei distruse, deșertificate, oameni uciși cu milioanele. Și dintre ai noștri pieriseră destui. Dar aici, în țara primilor strămoși, nu vom fi înfrânți. Nu trebuie să se întâmple asta.

— Dragonii? am răspuns după câteva clipe. Trei s-au întors și i-am retrimis în realitatea lor. Pe cel de-al patrulea nu l-am putut prinde. A zburat spre apus, către centrul continentului.

— Va trebui căutat - a insistat comandantul. Poate să producă pagube însemnate.

Comandantului îi păsa, se pare, de oamenii acestei planete. Unii ziceau chiar că un pic prea mult. Ne erau profund inferiori, cu o cultură rudimentară, manevrabili, dar adesea ineficienți. De obicei, jertfele lor pe câmpurile de luptă nu le prea luam în calcul. In conflicte aveau și ei un rol, chiar dacă limitat; rar reușeau să distrugă singuri o vimana. Pentru ei, noi reprezentam zeii. Nu eram nebuni să le punem în mâini arme *adevărate;* dar erau utili în confruntările cu armatele pedestre ale lui Rudra, formate și ele tot din băștinași.

— îl vom căuta chiar în această noapte. E marcat, așa că senzorii plasați pe orbită îl vor detecta ușor.

Aveam câțiva sateliți mărunți, plasați pe orbită, de care Rudra știa, cu certitudine. Tot așa cum și noi știam de sateliții lui. Ne spionam reciproc, dar asta nu ne folosea cine știe ce, întrucât și noi și el ne ecranam pozițiile. Până azi, luptele se duseseră pe un teren oarecum neutru. Din păcate, acest teritoriu neutru se lărgea necontenit. Vrăjmașii coborâseră pentru prima oară mult spre răsărit, dincolo de lanțul celor mai înalți munți ai pământului. Apoi ne atacaseră la poalele acestora și în văile lor înfloritoare. Se extinseseră apoi către noi, peste alte ținuturi, peste deșer- turi și câmpii roditoare, peste pădurile dinspre nordul mării pe malul căreia se întindea Țara Sfântă.

— Gebert, va trebui să te ocupi de găsirea dragonului. Nu-1 vei mai trimite în realitatea care l-a născut. îl oprim, o să-l călărească altcineva. în zori vom trimite întăriri în

sud, până la istmul care desparte cele două mări. Țara lui Daksha nu va fi cucerită.

— Daksha nu va fi cucerită - am încuviințat.

— Cheamă-i pe toți, avem nevoie de orice sfat care ne-ar putea ajuta. Readună-i în sala de purpură, voi veni și eu. Avem și acolo monitoare.

M-am înclinat și am ieșit. Peste o jumătate de ceas ne aflam toți la fața locului, iar comandantul a început:

— Prieteni, cunoașteți situația la fel ca și mine. Pentru prima dată, trupele lui Rudra au intrat pe teritoriul Țării Sfinte. Asta n-o putem tolera. In zori va trebui să atacăm acest punct.

Pe monitor apăru o hartă a sud-vestului continentului.

— Aici - a arătat comandantul. Ultimele informatii arată că e zona în care Rudra și-a adus nu doar pedestrașii, ci și o mare parte din armament. Pregătește o ofensivă de proporții, visând să ne distrugă cu totul.

— Conduce chiar el? s-a auzit vocea unui frate.

— Nu, n-avem chiar atâta noroc. Dar dacă va pierde câțiva generali, va trebui să se astâmpere o vreme.

— Face experiențe genetice, din câte am auzit - a spus altcineva. Dorește să amestece genele oamenilor cu cele ale Fiilor Cerului.

— Știu - a răspuns comandantul. Și poate va reuși. Dar nu de asta trebuie să ne temem. Asemenea experiențe cer timp, iar Rudra nu prea are timp. Acest loc nu-i prieste, aerul nu e respirabil pentru el. Cu noi e altceva. N-am sosit aici în nave spațiale.

— Nici el - a șoptit repede cineva.

— Admit - a răspuns comandantul. Nici el. Dar a trebuit să și le construiască, altfel n-ar fi trăit aici nici măcar câteva zile.

— Știți foarte bine ce dorește Rudra - a ridicat vocea un alt frate. Vrea moartea noastră. Ne luptăm cu poporul lui dintotdeauna, din ziua în care întunericul s-a despărțit de lumină. Pe toate lumile pe care ajungem, apar și reprezentanți ai neamului său blestemat.

— E inevitabil - a clătinat din cap comandantul. Sau poate că nu. Sunt și locuri unde semenii lui încă n-au ajuns. Pe de altă parte, știți foarte bine câte lumi am reușit să smulgem de sub stăpânirea lui. N-avem niciun motiv să credem că vom pierde aici.

— Nu sunt mai puternici ca noi! a exclamat cineva.

— Care e planul, comandante? am întrebat.

— Lovim această zonă de teren dintre cele două mări. Cu toate forțele și fără să folosim pedestrași. Nu-i putem transporta acolo în timp util.

— Din câte văd - a spus cineva - e o falie tectonică. Am putea forța puțin plăcile să se miște între ele. Un cutremur puternic, sosit pe neașteptate, ar putea să distrugă flota vimanelor și cel puțin o parte din armament.

— Asta e o idee. Da, nu mă gândisem - a aprobat comandantul. Noi, ceilalți, vom organiza un atac masiv cu ajutorul dragonilor. Montați iarăși între aripile lor armele și aruncătoarele de flăcări. Să aveți suficientă muniție. Trebuie să învingem.

— Vom învinge, Samas - a intervenit unul dintre cei șapte comandanți inferiori. Puțini obișnuiau să-i spună

pe nume comandantului. Totuși - a continuat - ar trebui ca și asupra celor șapte cetăți să continue veghea noastră.

Munții formau o coroană unică, înconjurând un podiș pe alocuri acoperit încă de lacuri mari, sărate, resturi ale unei mări care se retrăsese nu prea demult. Fuseseră întăriți prin construcția celor șapte cetăți. In afară de Baba- ria, cetatea în care ne aflam acum, și de Molina, în ținutul Mol, construită, ca și Babaria, mai degrabă subteran, în inima muntelui Pion, alte cinci cetăți fuseseră poziționate astfel încât să apere marele podiș central. Priviți de sus, acești munți semănau cu proiecția uneia dintre constelațiile care înconjurau polul. In centrul platoului, corespunzător nordului celest, se afla un altfel de pol; nu unul geografic, ci unul mai degrabă metafizic, un centru de energie pe care străbunul Daksha îl utilizase pentru a se putea proiecta aici din lumea sa de origine. A lui și a noastră. E drept că, între timp, acea lume din care plecasem devenise aproape un mit. Trecuseră șase generații de la sosirea lui Daksha și a tovarășilor săi, iar pentru noi, lumea din care veniseră strămoșii noștri căpătase aspecte fabuloase. Acum, prea puțini dintre noi s-ar mai fi întors acolo; căminul nostru era aici și ne simțisem binișor în el până la sosirea armatei conduse de Rudra.

Cât despre cetățile din munți, nu ajunsesem să le vizitez pe toate, dar, din cele pe care le cunoscusem, cel mai bine mă simțisem la Luana. Era iluminată zi și noapte de sus; trei raze laser se adunau deasupra cetății și, la intersecție, formau un glob arzător de plasmă.

In câmpiile care înconjurau inelul munților nu construisem aproape nimic, exceptând câteva centre speciale pen-

tru cei trimiși să exploateze bogățiile locului, precum și mici așezări pentru băștinașii ce munceau în folosul nostru.

— Fără îndoială că se va continua urmărirea spațiului aerian și terestru în jurul cetăților - a aprobat comandantul. Experții sunt invitați în sala de purpură, vor stabili amănuntele atacului. Ceilalți, odihniți-vă. înaintea venirii zorilor veți primi, fiecare, instrucțiunile cuvenite.

Ne-am împrăștiat, după ce ne-am înclinat cu toții în fața comandantului. Cineva m-a prins de braț.

— Vino. Trebuie să-ți arăt ceva.

L-am recunoscut pe Adamas, primul adjunct al comandantului. M-am luat după el pe coridoarele luminate cu lămpi fluorescente, până într-o cămăruță retrasă. Și aici se afla un centru de comandă, dar nu părea funcțional.

— E o rezervă - a răspuns Adamas privirii mele mirate. Dacă se petrece un accident. Vreau să-ți arăt un obiect deosebit.

A scos din sertarul unui dulăpior aflat lângă perete un fel de ciocan bizar, de metal. L-am privit atent. Se afla pe jumătate încastrat într-o bucată de stâncă.

— E mult de când acest ciocan a fost pierdut în creierii acestor munți. I-am estimat vechimea la aproape o sută de milioane de ani. Ani ai acestei planete, se-nțelege.

Am atins precaut obiectul.

— Cine l-a pierdut?

— Nu știm - a oftat comandantul. A fost găsit de băștinași într-o mină auriferă.

— Nu suntem primii sosiți - am murmurat.

— Da, au fost și alții. Pe-atunci nu existau aici ființe raționale. Fie au venit din stele, ca noi, fie dintr-o realitate

paralelă. O ramificație a universului similară celei din care aducem noi dragonii.

— Atunci, de ce n-au rămas? Ar fi trebuit să-i găsim aid.

— După o sută de milioane de ani? Glumești. Nici nu știm ce anume au devenit acești călători. Putem crede că au plecat. Dar poate-au rămas, așa cum spui.

— Morți?

— Morți sau vii. Dacă simt vii, au evoluat. Atât de mult, încât n-avem cum să-i mai recunoaștem. Doar mă-ntreb cărei căi i se supuneau: celei drepte sau celei stângi?

— Crezi că ar fi putut fi tovarăși de-ai lui Rudra?

— Ar fi putut fi și tovarăși cu noi. Ceea ce contează e ce-au lăsat în urmă. Dacă foloseau calea stângă, șansele noastre de-a câștiga mâine sunt destul de reduse.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că e posibil să fi lăsat în urma lor anumite repere care să-i ajute pe cei ca ei. Și nu neapărat repere fizice. Pot fi repere biologice, plantate în codurile genetice ale făpturilor planetei, inclusiv în cele ale actualilor băștinași. Sau repere energetice, structuri invizibile care se activează doar în cazul prezenței inamidlor noștri. Sau, cel mai grav, repere informaționale, concentrări în structura fină a acestei zone de univers care ar putea oferi inamicului în mod direct, mental, posibilități necunoscute de noi pentru a obține victoria.

— Ar fi cu adevărat grav - am privit eu în gol, oarecum speriat de consecințe. Chiar nu putem afla cine-au fost?

— Am format un grup operațional care se concentrează în căutarea răspunsului.

— Se duc acolo?

— Da. In noaptea asta.

Am stat puțin și m-am gândit.

— Și dacă nu e singura intervenție operată în trecutul acestei planete?

— Ce vrei să spui?

— Că poate au mai fost și alții, altădată. Sau de mii de ori.

— Atunci șansele ca mâine să întâlnim o problemă s-ar reduce considerabil. în fond, dacă această lume ar fi fost vizitată des, ar fi tot atâtea șanse ca vizitatorii să aparțină oricăreia din cele două căi.

Am început să râd. Adamas m-a privit cu uimire.

— Râd pentru că-mi imaginez expediții peste expediții, sosite când dintr-o parte, când din cealaltă, fiecare încercând să găsească un mod de-a anula efectele intervențiilor părții adverse.

— Nu e amuzant. Așa se face istoria. Până la urmă, iese totdeauna o corcitură, un amalgam.

— Bun. Totuși, dacă ar fi sosit aici cineva aidoma nouă, n-ar fi trebuit să încerce să rămână? Revin la întrebarea mea. Tu spui că ei ar putea să mai fie aici. Eu nu cred - s-ar observa, într-o măsură mai mare sau mai mică, intervenția lor. N-ar fi vorba doar de un simplu ciocan. Iar dacă au plecat, de ce au plecat și, mai ales, unde s-au dus?

Adamas a dat din umeri.

— Nu sunt om de știință, nu atâta cât mi-aș dori. Pentru mine, acum, singurul lucru important e să descopăr punctele slabe ale operațiunii pe care urmează s-o desfă-

șurăm. După ce vom reuși, avem tot timpul să ne punem alte întrebări. Mă îndoiesc că Rudra știe ceva

de chestia asta, dar cine poate garanta? Oricum, să fim cu ochii în patru. Am înțeles că ai ceva de făcut în noaptea asta.

— Am de găsit un dragon - am surâs.

— Poate că ar trebui lăsat, deocamdată, dar hai, fie. Așa vrea Samas, iar un ordin nu se comentează. încearcă, totuși, să faci treaba asta cât mai repede și să prinzi o bucățică de somn. Mâine va trebui să fii în formă.

Am aprobat, l-am salutat și am ieșit. M-am îndreptat către sala tactică, în care era monitorizată activitatea sateliților. Odată ajuns, am vizualizat teritoriul către care păruse să se îndrepte dragonul, dar niciun rezultat. Am lărgit aria căutărilor peste întregul continent. Tot nimic. Eram dezamăgit. Marca dragonului nu apărea nicăieri. Nu putea să se fi debarasat de ea; era vorba de un cip implantat sub pielea capului. Cipul își înceta activitatea doar la moartea animalului. Dar cine, dintre băștinași, ar fi reușit să ucidă un dragon? Puteau fi uciși, însă extrem de greu; aveau un singur punct vital, situat exact în spatele capului. Puteau fi loviți acolo sau li se putea tăia capul, pur și simplu, dar băștinașii n-ar fi reușit niciodată o asemenea performanță.

M-am dus la culcare, întorcând problema pe toate fețele. M-a trezit sunetul alarmei și mi-am dat seama că operațiunea urma să înceapă. Am alergat către hangarul în care îmi închisesem dragonul. Ne-am adunat în câteva minute pe vârful muntelui învecinat. înaintea noastră stătea Adamas.

— Rudra proclamă pretutindeni începerea erei Kali, a distrugerii și a focului pe care Fii Cerului l-au adus dintre stele. Astăzi va trebui să dovedim că era aceasta n-a sosit și nu va sosi niciodată. înainte!

O mie de dragoni spintecară aerul subțire și rece al zorilor. Zburam către sud-vest și, ca de obicei, m-am simțit cuprins de o bucurie fără egal, una pe care numai cei care au zburat vreodată cu sute de kilometri la oră pe aripile unui dragon, pot s-o simtă. Soarele a răsărit curând. Flota noastră înnegrise orizontul, se lăsa către țintă ca o umbră a morții. Nu, nu a morții: a răzbunării. Știam că din sateliții orbitali eram perfect vizibili pentru generalii lui Rudra. Dar nu mai avea nicio importanță. Tehnicienii noștri orientaseră toată noaptea curenții telurici. La momentul potrivit, un impuls va declanșa cutremurul devastator. Rudra nu se aștepta, probabil, la un atac atât de direct și deschis. Știam că, atunci când ne vom afla destul de aproape, va ordona vimanelor să se ridice în aer pentru contraatac. Probabil că deja se pregătea s-o facă, în clipa în care cutremurul a fost declanșat. Noi, cei din aer, n-am văzut nimic, dar am aflat ulterior toate amănuntele. Puntea de piatră care despărțea mica mare sărată de marea care se afla către sud și avea legătură cu oceanul a cedat. O falie uriașă s-a deschis acolo unde puțin mai înainte se aflaseră armatele lui Rudra, iar apele adevăratei mări au năvălit către bazinul micii mări sărate, formând o cascadă incredibilă. Marea sărată avea un nivel mult inferior nivelului oceanelor. Tehnicienii noștri nu doriseră asta, dar probabil că în subteran se acumulaseră energii uriașe. Nivelul

mării sărate urma să crească rapid și să inunde

țărmurile Țării Sfinte; satele mărunte ale băștinașilor vor fi scufundate, dar oamenii vor avea timp suficient să se salveze.

Am ajuns și noi curând deasupra locului dezastrului, întregul comandament vrăjmaș, cu tot ceea ce se aflase în el, fusese măturat de ape. Armata de băștinași adunată de Rudra se destrămase. Am tras în ei până când am înțeles că sunt incapabili de ripostă și ne-am oprit.

— Misiune îndeplinită - ne-a dat de știre Adamas. Stolul uriaș de dragorii a făcut o voltă și s-a întors către nord.

— Grăbiți-vă, avem probleme - ne-a îndemnat, deodată, Adamas.

Nu reușeam să înțelegem ce probleme am mai fi putut avea.

— E atacată Babaria! a sunat în căști vocea lui Adamas.

Nu ne venea să credem. înapoi, cu toată viteza! Am forțat la maxim dragonii, cărora nu prea le plăcea un asemenea tratament. Ne-a luat, totuși, mai mult de o oră întoarcerea. Mult prea mult. Am răsuflat ușurați, însă, aflând că Babaria nu căzuse. Vimanele atacaseră în roiuri compacte. Noi fiind plecați, apărătorii trebuiseră să răspundă atacului doar de la sol. Făcuseră minuni, nimic de zis: în văile și prin munții vecini ardeau zeci de vimane prăbușite. Dar porțile Babanei și zonele construite în afara muntelui fuseseră transformate în pietriș mărunt de către tirul inamic.

Sosirea noastră a întrerupt atacul, iar vimanele s-au împrăștiat. Le-am urmărit către răsărit, lovindu-le pe rând și împuținându-le. Rudra va trebui să-și reconstru-

iască flota - m-am gândit amuzat. Suferise o înfrângere urâtă. Totuși, mai era un amănunt de care mă căzneam să-mi aduc aminte. Am auzit în căști:

— Al cui e dragonul? Identifică-te!

Nu înțelegeam și, probabil, nici ceilalți.

— Identifică-te!

Am auzit vocea lui Adamas:

— Gebert, cred că e problema ta. Un dragon neidentificat se îndreaptă spre Luana. Ia doi-trei dintre frați și încercați să-1 capturați.

— Neidentificat?

— Fără cip. Du-te!

N-am ezitat. Cunoșteam drumul spre Luana și cu ochii închiși. îmi permiteam uneori câteva zile libere și mă opream acolo. Era o cetate turistică în primul rând - și un sanatoriu pentru cei epuizați sau bolnavi. Era condusă de o femeie frumoasă, pe care o cunoșteam prea bine, deoarece era femeia care-mi dăduse viață. Am cerut coordonatele celuilalt dragon și m-am bucurat aflând că sosea, oarecum, dinspre sud și că se apucase să ocolească un grup de munți; în general, dragonii liberi sau conduși de indivizi nu prea îndemânatici, ezită să zboare la mari înălțimi. Aerul se rarefiază, iar zborul le cere un consum sporit de oxigen. Aveam, însă, de gând să-l forțez pe cel pe care-1 călăream și să-l fac să treacă direct peste creste.

Mi-au trebuit doar câteva minute să ajung din urmă celălalt dragon. într-adevăr, îl călărea cineva. Nu avea haine albe, ca noi, ci negre ca smoala. Era un inamic. Mă apropiam mereu; de câteva ori l-am avut în bătaia armei,

dar n-am tras: din depărtare părea că se apropie vertiginos cetatea Luanei și mă temeam ca nu cumva, greșind ținta, să lovesc cetatea. Armele pregătite la sol tăceau și ele.

Acum știu că ar fi trebuit să risc.

— Trageți! am urlat în microfon. Adamas, ordonă Luanei să tragă!

Era târziu. Dragonul inamicului, în loc să se îndrepte către clădiri, s-a avântat în sus, către uriașul balon de plasmă strălucitoare.

Nu înțelegeam. De jos am auzit un uriaș vaier.

Balaurul și călărețul său au dispărut brusc în balonul de plasmă. Acesta a părut să se umfle, apoi a devenit, clipă de clipă, tot mai strălucitor. Am întors dragonul către munți și am strigat:

— Adamas! Evacuează Luana ACUM!

O lumină incredibilă, *mai luminoasă ca o mie de sori,* a izbucnit în spatele meu. Am simțit cum spinarea îmi ia foc, iar dragonul s-a năpustit înainte cu o viteză de care nu-l crezusem capabil, gata să mă arunce din șa. Am azvârlit în urmă folia reflectorizantă, dar vârtejul arzător a descompus-o. Am aruncat imediat și grila grafitică, pentru atenuarea radiațiilor. In ultima clipă, dragonul s-a repezit în picaj, prăbușindu-se într-o râpă, iar valul de foc a trecut pe deasupra noastră, semănând pretutindeni moarte. Urlând de durere, mi-am pierdut cunoștința.

Urlam încă și nu știam unde mă aflu. Am confundat soarele către care deschisesem în prima clipă ochii cu lumina acelei explozii atomice de demult. Am țâșnit în pi-

cioare tremurând. Mâna lui Arthur încă mă strângea de încheietura dreaptă. M-am smuls și m-am îndepărtat câțiva pași, răsuflând ca după un uriaș efort.

încet, mi-am revenit. Am rotit ochii și am întâlnit peisajul liniștitor și calm al *insulei mele.*

— Bea puțină apă - a spus Arthur, întinzându-mi un termos. Credeam că te-ai obișnuit cu neobișnuitul.

I-am luat termosul și m-am întrebat ce-ar zice dacă i-aș da un pumn. Totuși, n-am încercat să aflu. Am băut cu înghițituri enorme, gata să mă-nec. La sfârșit i-am dat înapoi termosul.

— Mulțumesc.

— Te simți bine?

— Mă simt bine. Ce-a fost asta?

— Pagini de istorie personală.

- A ta?

— Nu, a ta.

— Când s-a întâmplat asta?

— *Când și unde,* vrei să știi. Și în care anume dintre realități.

Am ridicat capul și l-am privit străpungător.

— Bine, bine - a râs. Mă grăbesc să te informez. Sunt, cred, vreo șase sau șapte mii de ani de-atunci, pe teritoriul României de azi. E momentul prăbușirii Bosforului și împrejurările în care s-a petrecut evenimentul.

— Și cetățile acelea? Chiar au existat?

— Da, chiar. în următoarele mii de ani, Babaria din munții Bucegi a devenit un centru inițiatic. Treptat, o bună parte din înțelesul vechii cunoașteri s-a pierdut. Pe la în-

ceputul erei noastre, conducătorul urmașilor celor inițiați era numit *so lomonius,* cel luminos sau iluminat. Ulterior, inițiații s-au numit solomonari, nume fără legătură cu înțeleptul rege Solomon al Iudeii. Cetatea Luanei, sau ce-a mai rămas din ea, a fost redescoperită recent și e un loc cu adevărat misterios pentru oamenii vremii tale. Acum, poate vrei să știi și în care anume dintre realități s-au petrecut aceste evenimente.

M-am așezat, constatând mirat că explicațiile mă liniștiseră.

— In foarte multe - a explicat Arthur, tacticos. Cum să-ți spun? Privește evoluția Universului de la Big Bang încoace ca pe un copac. O vreme, după explozie, numărul de evenimente a fost minim. Tine minte, vorbesc de evenimentele semnificative; celelalte se cufundă în neant, n-au importanță, nu creează realități paralele.

— Există un prag...

— Da - a zis grăbit Arthur. O toleranță. Nu orice eveniment cuantic desparte universul în variante. E nevoie de cantități importante și de existența semnificației. Pe măsură ce universul crește, apar astfel de evenimente și universul se bifurcă. Numărul realităților paralele devine tot mai mare. Un eveniment produs către începutul Universului va crea reverberații și se va regăsi în toate evenimentele ulterioare. Cu cât e mai îndepărtat de noi în timp este, din această cauză, și mai indefinit. In mod practic, nu e nici mai greu și nici mai ușor să te întorci în timp acum o sută sau un milion de ani. Totuși, dacă vrei să te întorci în timp acum un milion de ani, s-ar putea să

nu găsești chiar ceea ce cauți, deoarece, de la un anumit moment, trecutul devine aproape la fel de imprecis ca și viitorul. Pieirea dinozaurilor și-a pus pecetea pe mult mai multe realități posibile decât, să zicem, primul pas al omului pe Lună. Și, desigur, vei găsi mult mai ușor o realitate în care omul n-a ajuns pe Lună, decât una în care pământul e populat de urmașii dinozaurilor.

— Totuși - am obiectat - am văzut cum dragonii treceau aici dintr-un univers paralel. Deja mi-aduc aminte și cum se face.

— Există scurtături - a admis Arthur. Căi care, odată utilizate, se lărgesc, iar numărul de sincronicități între realități îndepărtate devine suficient de mare pentru a permite o trecere facilă. Dar sunt căi primejdioase, apare un fenomen de rezonanță care poate apropia până la contopire două asemenea realități. De pildă, momente de trecere nedirijată din acea realitate în realitatea pe care obișnuim s-o numim *a noastră,* au loc și azi datorită acțiunii de atunci a urmașilor lui Daksha și a solomonarilor.

L-am privit neîncrezător.

— N-ai auzit de monstrul din Loch Ness, de uriașii șerpi de mare și de alte reptile care n-au ce căuta aici?

— Ah! Deci...

— Vin din acea realitate paralelă din care străbunii oamenilor de azi aduceau aici dragonii pe care-i călăreau.

— Și nu se poate închide această poartă?

— E închisă. Dar între lumi au apărut sincronicități care au o periodicitate greu de înțeles. Un fel de undă care se atenuează treptat. Mai demult, asemenea apariții

erau și mai dese. Oamenii au realizat legături cu diferite asemenea universuri alternative. Fără să știe la ce pot să se aștepte. Există, crede-mă, un pericol mare când accesezi o realitate foarte îndepărtată. Acolo trăiesc alte ființe și, ai mare grijă, un set diferit de microorganisme. Poate că animalele sau ființele raționale de acolo nu te vor ucide, dar un germene străin o va face oricând.

— Ai spus că nimeni nu poate muri.

— Am spus că nu-ți poate ucide nimeni esența. Dar în acest moment, tu ești încarnarea ta majoră.

— Păi, - am replicat - din câte știu, încarnările majore înseamnă altceva.

— Poate pentru metafizicieni. Pentru mine încarnarea majoră e aceea în care am efectuat *trezirea.*

— Poate am trăit și acum o sută de ani.

— Tu știi mai bine - a râs Arthur. Acea încarnare ți s-a părut prețioasă când ai trăit-o. Acum e doar o amintire. Poate că te vei naște din nou peste altă sută de ani, presupunând că, între timp, ți se-ntâmplă să mori. Aceea va fi pentru tine la fel de prețioasă când o vei trăi. Deocamdată, nici ea nu este decât o umbră, o posibilitate. Dar încarnarea majoră e una singură. Toate aceste vieți de care-ți aduci aminte sau le presimți, se leagă prin sincronicități. Dacă vrei un exemplu, ia un pian. Toate clapele sunt legate între ele prin structura pianului, dar când cânți o melodie simplă, atingi o singură clapă. A, știu, vrei să spui că poți folosi mai multe degete. Da, dar pentru asta trebuie să iei lecții de pian. Cam așa e și cu viețile anterioare: în ele rezonează ceea ce ești acum. Dacă vrei mai

mult, să trăiești, de pildă, mai multe vieți simultan sau să sari de la una la alta, trebuie să iei lecții.

— De la tine?

— De la mine și alții ca mine, pescăruș Johnatan Livingstone! Dar vom vorbi altădată despre asta. Deocamdată aș vrea să mai vezi ceva.

— Altceva? am mârâit.

— Altceva. Te simți obosit, vrei o pauză?

— Aș zice că nu.

— Atunci dă-mi mâna.

I-am dat-o. Mi-a strâns-o puternic.

Și realitatea s-a schimbat.

Vânturi subțiri aduceau mirosul zăpezii proaspete. Continentul zăcea aidoma unei cărți necitite sub o copertă groasă de gheață. Indiferent ce-ar fi fost cândva scris acolo, totul fusese ferecat de gerul nemilos. Dar aici, în mijlocul oceanului care se va numi cândva Atlantic, se putea trăi destul de bine. O bună parte din apa planetei fiind transformată în gheață, nivelul oceanelor scăzuse considerabil. Un curent cald se rotea mângâind coastele sudice ale insulei uriașe. Acel curent care peste foarte puțină vreme se va îndrepta, eliberat, către nord, schimbând clima continentelor. Mă aflam pe o corabie și corabia ducea spre Africa. Lăsasem în urmă țărmul insulei uriașe și roditoare. Lângă mine se afla Verstud, preotul trimis în noua misiune. Am ordonat să fie eliberate parâmele, iar cele trei pânze ale vasului s-au umflat de vânt. Depășisem granița curentului cald și vântul adia acum dinspre nord-est, dinspre teritoriile înghețate.

— Vom ajunge în cel mult cinci zile, dacă zeii vor

ține cu noi - am rostit către preot.

— Nu mă-ndoiesc că ești un căpitan care-și cunoaște meseria - a râs Verstud. Dar de data asta un om al mării n-ar fi de-ajuns.

Preotul a făcut un semn discret.

Am plecat capul și am răspuns semnului, în chip de acceptare a oricărei porunci.

— Așa e bine - a suspinat el. Știu acum că mi s-a dat ce-am cerut pentru această călătorie. Ți s-a spus care e scopul nostru?

— Nu, Părinte.

— Nici nu era nevoie, atâta timp cât ne aflam pe uscat. Dar acum va trebui să-l cunoști, pentru că, dacă nu-l vei ști, îmi vei judeca ordinele greșit. Și asta înseamnă că nu vei ști să le-ndeplinești așa cum trebuie, până la capăt.

Am plecat din nou capul, dar n-am răspuns nimic.

— Îți place să taci și asta-i foarte bine. Vino diseară la cârmă și poate-am să-ți destăinui câte ceva din căile cerului.

— Voia ta, Părinte.

— Așa să fie.

Apoi m-a părăsit și s-a așezat la umbră, sub punte. L-am urmărit pe furiș cum a scos dintr-o traistă, brodată cu semne numai de el știute, un teanc de plăcuțe de scris. Apoi a început să scrijelească pe una dintre ele ceva și, după câteva minute, părea deja atât de cufundat în munca lui, că am considerat de prisos să-l mai spionez. Navigam după soare, aproximând direcția în funcție de cât mi se

părea a fi ora. Noaptea, stelele erau sfătuitorii noștri de taină. De obicei, transportam cu nava mea grâne; nu existase o cabină, oamenii dormeau pe unde puteau. Dar la ordinul superiorului meu construisem una, în care urma să doarmă preotul. Mă aflam supus total acestuia; era preot al Zeului Soare, Aria, și nimeni n-ar fi îndrăznit să-i conteste superioritatea. Știa să facă lucruri pe care nu le-ar fi putut face niciun om de rând.

înregimentat fiind eu însumi în Liga Zeului Soare, păstram această taină până și față de frații mei. Nimeni nu avea dreptul să trădeze secretele Ligii și nimeni nu avea dreptul să știe că sunt unul dintre membrii ei. Ne recunoșteam pe baza unor semne care, pentru neinițiați, păreau simple gesturi prietenești. Eram chemați să facem anumite munci sau servicii de neînțeles, pentru care nu ni se ofereau explicații și nici nu aveam voie să le cerem. Ca membru al Ligii nu trebuia să fiu prea curios. înaintau în grad doar cei care se dovedeau conștiincioși, tăcuți și mereu folositori. în Ligă nu prea întâlneai marinari; erau considerați prea bețivani și prea gură spartă. In plus, multor proprietari de bărci sau corăbii le plăcea să creadă că pe mare ei sunt adevărații stăpâni.

Eu mă dovedisem altfel și de aceea mă aflam azi doar cu două trepte mai jos decât cea mai însemnată funcție care se putea căpăta în interiorul Ligii. Când maestrul meu va părăsi Liga - și asta nu se putea decât fie mort, fie acceptat în tagma preoțească - îi voi lua, probabil, locul. O știa și el și de aceea îmi veghea cu dragoste calea și mă ajuta să trec peste orice ar fi putut fi interpretat ca greșeală sau delăsare.

Țineam, într-adevăr, mult la maestrul meu, iar sentimentele erau împărtășite, căci și el mă iubea. Căpătase în mine o încredere desăvârșită și poate chiar de aceea mă zorise să accept această misiune care urma să mă țină destulă vreme departe de țărmurile Țării Atzlan. Mi-a spus: „dacă pleci, când te vei întoarce vei face parte dintre mai marii Ligii. De data asta nu-ți cer să mă asculți orbește - poți să refuzi această misiune. Nu vei păți nimic. Dar vei rămâne toată viața ceea ce ești acum."

Desigur că nu puteam să refuz, aș fi fost considerat nebun. Și nici măcar nu *eram* nebun, cu siguranță. Când am spus „da", superiorul meu s-a înseninat.

— Vei fi plătit regește cu aur din visteria Ligii. Pleci aproape sărac, dar te vei întoarce bogat și respectat.

L-am crezut, pentru că maestrul nu m-a mințit niciodată - la ce-ar fi făcut-o, de altfel? Nu mi-a spus nimic despre misiune; doar că urma să fac un transport de preț către țărmul Africii, până către estul Țării Hapi. îi înțelesesem discreția - ordinele în Ligă nu sunt explicate niciodată. Motivul este, desigur, limbuția pe care o prilejuiește băutura, dar și faptul că aveam destui dușmani, iar la nevoie și tortura se pricepe să dezlege limba. De aceea aveam consemn să ascundem faptul că aparțineam Ligii, iar eu, unul, păstrasem consemnul cu toată cinstea cuvenită. N-aveam dreptul să spunem nimănui nimic, nici chiar regelui.

Ținutul către care urma să mă îndrept era deosebit de fertil. Fluvii lungi se vărsau în marea aflată în nordul acesteia și care o despărțea de continentul înghețat. Pă-

durile alternau cu savane pline de antilope și lei. Dar cu deosebire trebuia să oprim abia la estuarul în care se vărsa Marele Hapi, cel care nu se năștea în păduri sau savane, ci își avea izvoarele departe, către sud, în mijlocul unor munți despre care auzisem doar legende. Zona nu era intens populată, iar băștinașii aproape că semănau maimuțelor în modul de trai: aveau, totuși, arcuri și sulițe și ocheau al naibii de bine. Despre toate acestea auzisem de la diverși proprietari de nave care făceau acolo comerț cu grâne, piei sau fildeș. Eu, unul, navigasem mai mult pe lângă țărmuri, dar mersesem de câteva ori către apus, către acele frumoase insule pe care soldații și negustătorii Țării Atzlan construiseră avanposturi și care deschideau calea către celălalt continent.

Acum urmăream zborul pescărușilor; privind în urmă, am constatat că din Tara Atzlan nu se mai zărea decât un norișor subțire format de fumul care se ridica adesea din miezul pământului prin coșurile vulcanice. Eram înconjurați cu totul de ape și doar dibăcia mea avea, aici, cu adevărat importanță. Am plecat însă capul și m-am smerit în fața zeilor căci, până la urmă, ei hotărau ce-i de făcut cu viețile noastre.

Au trecut în zbor ceasurile amiezii, iar amurgul a sosit; la lăsarea serii, vântul aproape că a încetat să bată. Am dat ordin să se strângă pânzele, pentru ca vreo furtună să nu ne surprindă nepregătiți peste noapte, am trimis oamenii să mănânce și m-am dus să-l înlocuiesc pe cârmaci. La puțină vreme după asta, a apărut preotul. S-a așezat lângă mine, privind stelele.

— Le cunoști - a arătat spre cer - pentru că ești marinar. Dacă nu le-ai cunoaște, n-ai putea să navighezi nicăieri, așa este?

Am încuviințat. »

— Le știi la fel ca și mine, și totuși neștiute rămân căile stelelor.

De data asta am tăcut, căci nu mă întrebase nimic. Am așteptat o vreme și abia într-un târziu preotul a reluat:

— Mulți zei au coborât pe pământ de-a lungul vremurilor; alții vor veni când noi nu vom fi decât pulbere. Toți ne-au adus porunci și legi și ne-au descoperit nouă, muritorilor, câte o firimitură din cunoașterea și înțelepciunea lor. Nimeni nu ne-a dat totul; dar, de mii de ani, preoții adună răbdători și tăcuți această cunoaștere străveche lăsată de zei. Poate, cândva, odată, cunoașterea noastră o va ajunge din urmă pe-a lor și le vom putea sta înainte ca egali.

Am fost gata să tresar, căci ceea ce spunea preotul sima a blasfemie, dar nu aveam căderea să judec, ci doar să ascult. în jurul nostru se putea zări destul de bine, căci apa oceanului are, aidoma diamantului, puterea să păstreze o vreme ceva din lumina zilei. Preotul mă vedea, îmi pândea reacțiile, de aceea nu m-am clintit și am tăcut în continuare. Mulțumit, se pare, acesta a revenit.

— Poate că nu vom reuși niciodată; poate că omul nu e din aceeași plămadă cu zeii, dar în același timp a sosit clipa să ne punem întrebări, căci am adunat deja multă înțelepciune străveche. Am adunat-o de la popoare aflate la răsărit și la apus de Țara Atzlan; dar și singuri am des-

coperit multe. Iată acest cer: ai crede că se învârtește în jurul pământului, dar știi deja că nu e așa, și că lumea noastră este aceea care se învârtește.

Da, aflasem asta, dar am continuat să păstrez tăcere.

— Pământul se învârtește și se înclină periodic față de soare; de aceea există vară și iarnă. Știi și asta.

— Da - am spus, în cele din urmă.

— Dar ceea ce nu știi e că Pământul, după ce se învârtește un an în jurul soarelui, nu mai păstrează aceeași înclinare a axei, așa cum fusese cu un an înainte; ea rămâne în urmă cu o câtime, iar an de an câtimea se adună. In două mii de ani, întârzierea face ca soarele care azi, în prima lună a verii, să răsară într-un anume loc, să nu mai răsară acolo, ci cu o zodie întreagă în urmă. El va ajunge să răsară din nou unde răsare azi abia peste douăzeci și patru de mii de ani.

II priveam uimit; îl credeam, cu toate că nu-mi puteam închipui cine reușise să calculeze asta.

— Vezi, acești ani în care ne aflăm sunt chiar anii în care Soarele trece în Zodia Leului. înțelepții și prezicătorii spun că la schimbarea casei, Zeul Soare îi încearcă pe pământeni, ca să le măsoare credința. Ne rugăm să fim iertați de încercările Zeului, dar nu putem să nu fim cu luare- aminte la semnele vremurilor.

Iar am tăcut.

— Nu mă-ntrebi nimic, de parcă n-ai vrea să știi nimic, deși sunt convins că ești nerăbdător să afli mai multe - a vorbit, ușor dojenitor, preotul.

— Știu că o să-mi spui tot ce trebuie să știu - am rostit.

— Da, o să-ți spun. Te pricepi să te stăpânești. Vorbeam de semnele vremurilor și de viziunile profeților. Toți oamenii cred că timpul nu înseamnă decât trecut, prezent și viitor, dar nu-i deloc așa. înțelepții noștri spun că are șase direcții și că în fiecare dintre ele se germinează viitorul nostru. Prezicătorii au privit în toate direcțiile timpului.

A urmat un moment de tăcere. Priveam spre orizont, către ultima umbră a amurgului învăpăiat.

— Va veni o vreme a tenebrelor. Profeții prezic catastrofe cum n-au mai fost. Pământul se-ncălzește. Am trimis oameni peste tot, către continentele vecine; undeva, în nord-vest, vremea tot mai caldă a topit ghețurile din interiorul acelui ținut. S-a format o mare uriașă; prea slab e zăgazul de gheață care o susține să nu se reverse-n ocean...

— Și dacă se revarsă?

— Va fi rău. Oceanul va crește, iar valuri uriașe vor mătura țărmurile noastre. Pământul se va clătina, căci elibe- rarea acelui noian de ape va rupe echilibrul planetei. E ca și când ai adăuga o greutate unui titirez; rotația lui va trebui să descopere un echilibru nou.

-Și?

— Nu știm ce se va alege de Țara Atzlan. Nu știm ce se va alege de Pământ. Viață va fi și după această catastrofă care ne paște, dar cine știe câți vor scăpa? Câte țărmuri nu vor fi înecate, câți munți se vor prăbuși?

— Putem face ceva?

Aproape că am putut să-i văd, în întuneric, ochii privin- du-mă cu intensitate.

— Putem face lucrul pe care-1 facem acum. Și despre el va trebui să-ți vorbesc.

Am așteptat liniștit. După o oarecare vreme, căutân- du-și cu greutate cuvintele, preotul a zis:

— înțelepții noștri au spus că puține vor fi locurile cruțate. Unul dintre ele e Africa. Pe acest pământ, de multă vreme nu s-a întâmplat vreun lucru care să amenințe viața. Mergem în estul Țării Hapi, lângă fluviul care-i poartă numele. Acolo vom ridica un monument închinat zodiei în care intrăm.

— Ce fel de monument?

Cuvintele îmi sosiseră pe buze fără să mă gândesc.

— Ai să vezi. Nu e chiar totul socotit dinainte. Trebuie să îngropăm sub acel monument cărțile sfinte, cărți care să conțină toată cunoașterea noastră. Scribii au realizat zeci de copii. Le vom duce aici, dar nu doar aici, ci și pe alte continente. Le vom îngropa așa încât doar noi, cei din Atzlan, vom ști unde sunt îngropate. Cândva, aceia care vor scăpa de catastrofa care ne amenință, vor regăsi știința întreagă și nu vor trebui să ia totul de la capăt.

M-am ridicat și am privit către stele. Marea era liniștită; cerul senin. Niciodată n-aș fi crezut în asemenea prevestiri; dar cuvintele fuseseră rostite de unul din preoții Zeului Soare.

M-am întors către el.

— Și Țara Atzlan?

— E în mijlocul mării, înțeleg la ce te referi. Va fi măturată de ape, dar poate că vom supraviețui. Cel puțin unii dintre noi. Mai am de făcut niște calcule, trebuie să văd...

— Când se va întâmpla asta?

— Oricând. Cu siguranță nu vor trece mai mult de câțiva ani. Gheața care ține-n loc marea din centrul continentului dinspre apus se subțiază de la an la an. In continentul estic, lucrurile nu stau așa de rău, datorită faptului că există destui munți - și puține sunt locurile în care gheața topită formează lacuri foarte mari.

— Familia mea... - am îngânat.

— De familia ta se ocupă Liga, n-ai de ce să te temi. Nu vor duce lipsă de nimic și, înaintea catastrofei, vor fi avertizați să plece din port și să urce în munți. Nu de ei trebuie să te îngrijești.

— Ce trebuie să fac, părinte?

— Ne duci în acel estuar în care se varsă Hapi. Apoi rămâi să dirijezi construcția împreună cu meșterii. Poate va trebui să cărăm materiale în lungul fluviului și corabia ta ne va fi de folos.

Am plecat capul.

— Așa să fie.

în noaptea aceea am dormit pe punte, printre oamenii mei. Am adormit târziu, gândindu-mă la cele spuse de preot. Acesta se retrăsese în cabină. Cred că și el a adormit târziu; îl auzeam din când în când foindu-se. Nu-și aprinsese în cabină nicio lumină și mă îndoiam că putea să citească sau să scrie în întuneric.

Ziua următoare a trecut fără să se petreacă vreun eveniment deosebit. Spre seară am trecut de porțile de piatră care străjuiau trecerea dinspre ocean către marea ce despărțea Africa de continentul nordic. In depărtare, puteam

zări, spre nord, vârfurile munților înzăpeziți aruncând reflexe vii. Drumul nostru urma țărmul african, iar munții pe care îi vedeam la sud nu aveau zăpezi. Erau înverziți până aproape de vârfuri. Am făcut popas, peste noapte, la oarecare distanță de țărm, de teama unui atac din partea băștinașilor. Dar nu ne-a deranjat nimic și am pornit mai departe în zori. Am ajuns, curând, la gura unui fluviu care-și aduna apele din savanele și pădurile sudului. Acolo ne-am aprovizionat cu apă proaspătă. Pe țărm așteptau băștinași care ne credeau negustori și s-au grăbit să ne arate fildeș și piei. Au fost dezamăgiți când le-am explicat că nu făceam negoț.

Am ieșit din nou în larg și am navigat o vreme de-a lungul coastei, dar, către seară, vântul a căzut cu totul, așa că am strâns pânzele și am scos vâslele, ca să duc corabia în larg. Oamenii mei au lopătat cu nădejde. Târziu, am aruncat ancora și i-am lăsat pe toți să se odihnească. Preotul nu mi-a mai vorbit - probabil considera că-mi spusese tot ce trebuia să știu. Noaptea s-a arătat liniștită, chiar dacă, uneori, dinspre țărm ajungeau până la noi răgetele fiarelor sălbatice. Abia în zori cârmaciul m-a trezit ca să-mi arate, lângă cârmă, o sirenă micuță care, simțindu-se observată, s-a depărtat cu repeziciune.

Aceste sirene seamănă mult cu oamenii, doar că au picioarele unite și formează un fel de coadă, asemănătoare celei de pește. Fața lor e omenească, dar gura e puțin ciudată. Mulți pescari le ucid pentru carnea lor, dar mie nu mi-a plăcut niciodată să fac una ca asta - prea seamănă cu oamenii. Se zice că pot vorbi, iar pe una din ele, prinsă

vie, un cunoscut de-al meu a învățat-o să cânte

câteva cântece. Au o voce foarte frumoasă.

Am continuat să mergem pe lângă coastă și am parcurs o bună bucată de drum până la căderea serii. Speram ca în ziua următoare să ne atingem ținta, dar n-au vrut zeii. Pe la mijlocul nopții s-a pornit o furtună puternică. Valurile ei ne-au purtat către nord, după cum aveam să constat a doua zi, când s-a potolit. Am întâlnit ținutul înfloritor al unei insule mari, după cum s-a dovedit mai târziu, când am reușit s-o ocolim. Un șarpe de mare ne-a tăiat drumul și am interpretat aceasta drept un mesaj sosit din partea lui Erm, zeul norocului. Intr-adevăr, norocul nu ne-a părăsit: spre seară am regăsit țărmul Africii și, după ce am înnoptat destul de departe de țărm, am pornit iar către ținta călătoriei noastre. Nici în acea zi n-am atins estuarul în care se varsă fluviul Hapi; am poposit iarăși în larg și am vegheat, căci puteam fi ajunși, de pe țărm, de bărci ale vreunui trib războinic. Acești oameni, care-și aveau așezămintele aproape de valea fluviului, erau puternici și cutezători. Trăiau din vânătoare și pescuit, dar creșteau și animale pentru a se hrăni cu carnea acestora când vânatul nu era îndestulător. Unii dintre ei își pileau dinții și nu se dădeau în lături nici măcar de la carnea de om, pe care o considerau chiar o delicatesă.

Am așteptat, așadar, dimineața și am pornit la drum. Vântul ne era cu totul prielnic, așa că am înaintat cu toate pânzele ridicate, tăind valurile mărunte. Soarele ardea puternic și se făcuse amiază când am intrat în estuar.

Acest estuar e destul de larg la nord, încât, aflându-te pe un mal, să nu poți zări malul celălalt. La marginea lui

apar smârcuri acoperite cu papură obișnuită, iarbă de baltă, papirus și, din loc în loc, flori mari de lotus. Către sud, adâncimea lui scade, datorită aluviunilor aduse de fluviu și tare mă tem că într-o zi întregul estuar se va umple de nisip și mâl, pentru a se transforma într-o deltă. Dar, oricât mâl ar aduce, fluviul tot va rămâne navigabil, căci e unul dintre cele mai mari. O dată pe an, apele lui se revarsă și inundă întreaga vale. Noi nu nimerisem în acea perioadă, așa că n-aveam griji. Mărimea fluviului îl face să curgă liniștit în albia lui lată, drept pentru care, când am intrat pe el nici n-a fost nevoie să folosim vâslele.

Am înaintat până spre seară cât am putut de mult, iar pe timpul nopții am hotărât să acostăm. Nu mai aveam apă, iar merindele proaspete se cam terminaseră, așa că ne-am bucurat când am găsit pe maluri pomi frumoși, plini de fructe coapte. Noaptea am asigurat paza cu câte doi oameni pe schimb, căci mă temeam de vreun atac - dar nimeni nu ne-a deranjat somnul.

A doua zi, abia pe la amiază am găsit locul pe care-l dorea preotul. Am mers pe țărm, iar acesta a binecuvântat pământul în numele Zeului Soare. Știam că nu peste mult timp, prezența noastră aici se va dezvălui triburilor din împrejurimi, așa că am ridicat o tabără, cerându-le oamenilor să construiască un val de pământ în jurul nostru. Locul era minunat, savana se întindea până departe, către marginea unei jungle verzi care marca orizontul. Nici seara și nici peste noapte nu ne-a deranjat nimic, dar a doua zi au sosit solii celui mai apropiat trib. Am aflat, astfel, că ne aflam pe pământurile wahirilor; solii au pri-

mit daruri mărunte, mărgele colorate și alte asemenea podoabe pe care ei le prețuiau mult, nefiind în stare să le fabrice. Am convenit să ne trimită muncitori, căci - le-am explicat - acolo aveam de gând să ridicăm un monument impunător dedicat zeului acestor pământuri. Aflasem că băștinașii se închinau leului, cel mai puternic animal care trăia aici. Solii au fost mulțumiți de daruri, au promis că vor trimite oameni chiar a doua zi și s-au despărțit de noi după multe plecăciuni și dovezi de prietenie.

Datoria mea nu era să cred în prietenia lor; ba dimpotrivă, o prudență care, până la urmă s-a dovedit providențială, m-a îndemnat ca în noaptea aceea și în toate nopțile care au urmat să dublez paza.

Preotul a venit lângă mine târziu, după ce oamenii mâncaseră și se pregăteau să se culce. Voia să știe motivul pentru care hotărâsem dublarea pazei. I l-am spus și mi-a dat dreptate.

— Să nu crezi - mi-a zis - că i-am mințit spunându-le că vom ridica un monument în cinstea zeului lor.

M-am mirat.

— Nu înțeleg, părinte. Mă așteptam ca monumentul să fie închinat Zeului Soare.

Verstud a zâmbit viclean.

— Doar ți-am spus că soarele va trece curând în casa Leului. Proștii ăștia vor crede că a construi un monument în chip de leu trebuie să fie o ofrandă adusă de noi zeului lor. Cu asta lovim două nuiele dintr-o săgeată: mai întâi, că ne vor lăsa să construim liniștiți ceea ce avem de construit, iar în al doilea rând, ne vor și ajuta s-o facem. Din

ziua în care va începe construcția leului uriaș, nu mai trebuie să ne temem de atacuri din partea lor.

— Aș vrea să știu, părinte, dacă îmi este îngăduit, de ce construim aici acest semn al vremurilor și n-am făcut-o în Țara Atzlan?

— îngădui întrebarea ta. înțelepții au calculat că aici se găsește punctul de echilibru între mările și uscaturile lumii. Dacă totul se va prăbuși, ar trebui ca acest punct să rămână nemișcat și să sufere cel mai puțin.

Am înclinat capul.

— Ești înțelept, părinte. Dar eu îmi voi face datoria și voi păstra pază dublă până la sfârșit.

— Prudența nu e niciodată prostească - a râs Verstud. Fă tot ce crezi că trebuie făcut.

întunericul a sosit și a adus sunete neobișnuite pe mare: foșnetul ierbii savanei, clătinată de vântul călduț, răgetele depărtate ale leilor, zgomote ale altor sălbăticiuni, toate purtate de vânt pe sub stelele nopții. I-am avertizat pe toți să-și înconjoare culcușurile cu funii din păr de cal, care îndepărtează șerpii, și să fie cu luare aminte la scorpioni. Unii s-au mirat că un marinar se pricepe la asemenea lucruri, dar eu aplecasem adesea urechea la poveștile celor care călătoriseră încoace și aveam o bună ținere de minte.

Dimineața ne-am trezit cu vreo cincizeci de negri vân- joși, gata să se apuce de treabă. Am convenit în ce fel vor fi plătiți; n-aveam cum să-i hrănim, așa că ne-am înțeles ca zece dintre ei să vâneze mereu, în schimburi, peste zi, și să asigure hrană întregii echipe. Am mai aflat, cu prilejul acestor negocieri, că nu există nicio carieră de piatră

prin apropiere, dar că ar fi una la distanța de o zi de mers în amonte, pe fluviu. Le-am explicat că aveam nevoie de blocuri de piatră tăiate egal și aduse până aici. Corabia mea nu era suficientă pentru asta, dar unul dintre negri, care părea șeful lor, a spus că se pot aduce ușor blocuri mari de piatră pe plute încropite din snopi de tulpini de papirus.

Nu mai rămânea decât să începem munca; am luat douăzeci dintre băștinași, precum și câțiva din oamenii mei, și am pornit să urcăm de-a lungul fluviului. într-adevăr, către seară am găsit acel mal înalt din apropierea carierei. Un loc bun de tăiat stânca s-a dovedit a se afla la distanță scurtă de mal. Am oprit acolo și am înnoptat fără incidente. A doua zi, negrii au pornit în sus și-n jos pe maluri, să caute papirus. îl aduceau în snopi și-l legau zdravăn, apoi uneau snopii între ei, folosind pentru legături liane sau chiar alte tulpini de papirus. Nu era greu, dar toate astea cereau timp. Nu-mi venea să cred că o asemenea plută putea să transporte un bloc de piatră, dar negrii m-au asigurat că da și, în cele din urmă, s-a dovedit că avuseseră dreptate.

Ne-a luat trei zile ca să construim șase asemenea plute; în ritmul acesta ne-ar fi trebuit ani nenumărati ca să aducem pietrele necesare pe proaspătul nostru șantier. Culmea e că tăiatul pietrelor din carieră și adusul lor pe plute a durat mai puțin decât confecționarea plutelor. Ne-a luat încă o zi întoarcerea, iar la sosire am rămas cu gura căscată constatând schimbările care se petrecuseră acolo.

Verstud, cum am aflat când am coborât pe mal, înțelesese dificultățile pe care le vom întâmpina. Așa că plecase

cu câțiva oameni la tribul Wahirilor. Prezentându-se ca un puternic vrăjitor, cu câteva scamatorii i-a

convins pe membrii tribului că era de datoria tuturor negrilor care se închinau Zeului Leu să ajute la îndeplinirea planului nostru. Au fost trimise grabnic solii către triburile vecine și, într-un fel sau altul, amenințându-i pe toți cu pedepse din partea propriului lor zeu, a reușit să adune destul de repede aproape două mii de oameni.

Dar aceștia trebuiau stăpâniți și îndrumați, așa că venirea mea a fost întâmpinată cu bucurie, mai cu seamă că le adusesem tuturor vești bune despre cariera de piatră. Se puteau tăia blocuri suficient de mari și se puteau transporta cu plutele pe fluviu.

Au urmat zile, săptămâni și luni de muncă încordată. In fața leului uriaș, Verstud a cerut săparea unor încăperi subterane, în care urma să se poată coborî cu mare greutate, căci pretutindeni erau aranjate capcane mortale. Acolo a adus, într-o noapte, cu ajutorul marinarilor mei, când negrii se odihneau, lăzi mari, despre al căror conținut n-a dorit să mă informeze. Poate suluri de papirus sau tăbliță scrise care conțineau cunoașterea cea tainică de care-mi vorbise cândva. Nu știu, n-am aflat niciodată, căci mi-a fost peste mână să-ntreb.

A trecut aproape un an și meșteri pietrari au cioplit chipul marelui Leu. Construcția era impunătoare și mă simțeam mândru privind-o. Și Verstud era mulțumit de lucrare.

— Voi închina curând Zeului Soare lucrarea noastră și poate se va dovedi milostiv.

250

— Deci - am întrebat - tot mai crezi că se va petrece o catastrofă?

— Prietene, - a răspuns Verstud - eu sunt pregătit.

Dar nu știa că primejdia pe care o aștepta ne va

ajunge chiar atât de curând. Căci în ajunul pregătirilor pentru oficierea slujbei către Zeu, pământul întreg a început să se clatine. A fost primul semn, dar curând au sosit și altele.

In ziua aleasă, ne-am adunat în faptul dimineții și ne-am închinat Soarelui. Marele preot a rostit un imn arzător dedicat împăratului Zilei, Stăpânul Luminii și Prigonitor al Tenebrelor. Am împodobit leul cu ghirlande de flori aduse de negri din întreaga junglă. Negrii au dansat și au cântat cântecele lor până către amiază; desigur că ar fi făcut-o până seara târziu, dacă nu s-ar fi petrecut întâmplările pe care vi le voi povesti.

întâi s-a pornit vântul dinspre nord, un vânt atât de puternic încât a răsturnat corturile lucrătorilor și ne-a devastat tabăra. Soarele a părut să se oprească pe cer, apoi a luat-o îndărăt cu repeziciune. Un cutremur înfricoșător ne-a făcut să ne prăbușim grămadă și un huruit cum n-a mai auzit nicio ureche omenească s-a ridicat din toate părțile. în zare am văzut un nor care venea către noi cu repeziciune și curând a întunecat fața Marelui Zeu. Unul dintre oamenii mei a ajuns lângă mine urlând:

— Negrii! Negrii!

Aceștia păreau supărați pe noi, căci ne arătau și vociferau. Verstud a strigat, acoperind vacarmul:

— Strângeți-vă în tabără!

— Ce se întâmplă? am strigat și eu către preot.

Verstud a ajuns lângă mine.

— Trebuie să fim împreună. Catastrofa a început. Zăgazul s-a rupt și, scoarța pământului se clatină. Pământul se va legăna până-și va găsi echilibrul cel nou.

Priveam toți în jur, speriați. Tremurul pământului nu înceta, iar întunericul se făcea tot mai adânc.

— Ce facem? a strigat cineva.

— Stăm uniți și cu armele pregătite. Nu avem unde să fugim, totul depinde doar de voința zeilor - le-am spus.

Vedeam negrii grupându-se și amenințându-ne.

— Ce doresc? a vrut să știe Verstud.

— Ei cred că am adus o ofensă zeului lor - am zis, as- cultându-le strigătele. Că zeul s-a mâniat.

Deodată, grupul cel mai apropiat de negri a ridicat sulițele și a încordat arcurile. Ai noștri au ridicat și ei armele.

— Stați! Le-am strigat.

Norul de cenușă a părut să se lase peste noi, căutând să ne sufoce.

— Nu trageți, nu-i întărâtați!

Dar și dintr-o parte și din cealaltă porniseră deja câteva săgeți. A urmat un moment de buimăceală, ca și când și unii și ceilalți ar fi încercat să-și dea seama ce-au făcut.

— Opriți-vă! am urlat din nou.

Dar negrii au aruncat sulițele spre noi. Mai ales una a pornit vijelios apropiindu-se cu repeziciune. Am deschis gura, înțelegând pe cine va lovi, dar când vocea mea s-a auzit, era deja târziu. Verstud căzuse în genunchi. Am alergat să-1 sprijin și el m-a prins de braț.

— Ți-aș spune să fugi, dacă ai avea unde. Roagă-te zeului...

Apoi s-a prăbușit.

— La corabie! am urlat. Eram marinari - cei mai mulți dintre noi - și ne simțeam mult mai bine pe puntea unui vas decât pe pământ.

Era o idee destul de nebunească pentru a reuși. între noi și locul în care acostasem se întindeau câteva sute de metri; negrii mișunau furioși peste tot, dar calea către mal rămăsese oarecum liberă. Legănarea pământului mișcase albia fluviului, iar negrii se depărtaseră de apă.

Am țâșnit înainte, iar tovarășii mei m-au urmat. Alergam disperați, pe măsură ce întunericul devenea deja tot mai adânc. Săgețile și sulițele băștinașilor, mânuite cu dibăcie, ce-i drept, au ucis doi sau trei dintre ai noștri. Un nou cutremur ne-a trântit încă o dată la pământ, dar ne-am ridicat repede și am alergat mai departe.

— Veniți! am strigat. Descoperisem una dintre săniile cu care trăgeam blocurile de piatră de pe plute pe uscat și, de acolo, până lângă șantierul Marelui Leu. Puteam să ne cățărăm în ea și s-o manevrăm, având avantajul că structura ei ne putea apăra oarecum de săgeți și sulițe.

Oamenii mei au înțeles imediat; am sărit în sanie și am eliberat frânghiile. Am tras de ele cu putere și, cu sprijinul pantei, sania a prins să alunece spre fluviu.

Eram destul de aproape. Alt cutremur ne-a trântit pe podeaua săniei, dar i-a trântit și pe cei ce ne urmăreau și, în timp ce ei au trebuit să se oprească, sania a continuat să alunece, mărind distanța dintre noi.

Aveam viteză mare, așa că, în loc să ne oprim la marginea apei, am ajuns în fluviu. De obicei, în zonă mișunau

crocodilii, dar în acel moment nu părea să se arate nici- unul prin preajmă.

Se făcea tot mai întuneric; pământul tremura mereu. Fulgerele începuseră să brăzdeze cerul. Am sărit în două pirogi de-ale negrilor și am lopătat cu nădejde spre vas. Eram animați de speranță și am ajuns pe bord teferi, atâția câți mai rămăsesem. Am ridicat ancora și trăgeam de cârmă să întorc corabia către vărsarea fluviului, când un tovarăș mi-a prins mâinile. Avea o figură îngrozită și privea peste umărul meu.

Și m-am întors.

Un val uriaș de apă se revărsa dinspre estuar. Avea înălțimea unei case cu trei etaje și mătura totul în cale. Cerul întunecat își reflecta pe culmea valului sclipirile fulgerelor livide. II vedeam cum sosește și rămăsesem încremenit, hipnotizat. Apoi m-am smuls din starea de prostație și am urlat:

— întoarceți corabia! *

...Poate dacă îl vom primi în proră...

Am întors cu greutate corabia; între timp, valul ajunsese îngrozitor de aproape. Nu puteam să facem nimic: îl priveam cum crește, cum se înalță invadând cerul și pământul.

în cele din urmă, ne-a izbit...

Am deschis ochii și m-am întors să-1 privesc pe Arthur. De data asta, șocul a trecut repede.

— Mda - am zis, răsuflând adânc. Interesantă poveste.

— M-am gândit că trebuie să fi trăit și pe-atunci, a zis.

Povestea Atlantidei nu e tocmai un mit. Și asta în foarte multe realități.

— Sunt și altele în care catastrofa nu s-a întâmplat, presupun.

— Presupui bine, e firesc.

— Toate amănuntele trăite au fost, deci, corecte?

— Oarecum. Ți-am spus: cu cât momentul e mai îndepărtat în timp, cu atât impactul acestuia se propagă în mai multe realități care izvorăsc din.el. Asta îl face din ce în ce mai imprecis, din punctul nostru de vedere. Dar ceea ce nu mai putem descoperi acolo într-un mod care să ne satisfacă, completează creierul. Astfel, realitatea momentului nu e întreruptă.

— E straniu. Am asistat la construirea Sfinxului.

— Da? Să-mi povestești.

— Nu știi cum a fost?

— Nu - a surâs. In perioada aceea mă aflam în alt loc.

— Sahara nu exista. Era totul verde - am adăugat.

— De ce te miri? Până pe vremea Imperiului Roman, nordul Africii era intens cultivat cu grâu. Mai mult de trei pătrimi din acest grâu mergea la Roma și hrănea locuitorii întregului imperiu. De altfel, e unul dintre motivele pentru care nordul Africii a ajuns deșert. Un dezastru ecologic de proporții. Al doilea motiv au fost leii.

— Cum, leii? m-am mirat.

— In vremea imperiului, mii de fiare sălbatice, mai ales prădători mari, lei, leoparzi și urși, au fost aduși la Roma ca să se ucidă reciproc în arenă, de dragul spectatorilor romani însetati de violentă. Trebuie să tii cont că, adesea,

vânătorii, pentru a prinde un leu viu, trebuiau să ucidă alți doi-trei. Treptat, întreaga populație de lei, gheparzi și leoparzi din savanele nordului Africii a fost decimată, în aceste condiții, ierbivorele au prosperat o vreme, în- mulțindu-se peste normal și au ras, pur și simplu, toată vegetația. Dacă aceasta nu are timp să se refacă, moare. Culturile intensive de grâu au sărăcit pământul, iar iarba a dispărut cu totul. De aceea, de două mii de ani, deșertul, odată născut, înaintează și ocupă zone din ce în ce mai mari.

— Nu se poate face nimic?

— Nimic, deocamdată. O realitate nu se poate repara, din punct de vedere tehnic. Ceea ce poți face e să mergi departe, în timp, să schimbi lucrurile acolo, la început, și să faci tot ce trebuie ca numărul de variante în care lucrurile ajung să se schimbe să devină dominant. Asta va face ca, datorită sincronicității, și în realitățile în care lucrurile nu s-au schimbat, să intervină factori ajutători care să atenueze treptat evenimentul neplăcut și să-l readucă sub control.

— Deci, există influențe între diferitele realități și în acest sens... - am murmurat.

— N-au cum să nu fie.

Am privit în jurul meu la insula pe care mi-o creasem. — Și *asta* schimbă alte realități? am întrebat.

— Și asta, dar într-o foarte mică măsură. E o lume-colaj, nu construită de la zero din praf interstelar. Elementele ei sunt sincrone cu evenimente care aparțin istoriei tale personale. Asta nu schimbă prea multe.

— Unde ne aflăm, de fapt? Locul ăsta există?

— Da. Totdeauna există. In general, totdeauna există în univers un loc care seamănă cu ceea ce vrei - și îl găsești deoarece îl dorești, rezonezi cu el.

— Și acum?

— Acum te mai duc într-un loc - a râs Arthur. Te duc ca să-ți pot explica mai multe despre rolul meu în această poveste.

De data asta nu mai m-a apucat de mână, iar transferul s-a efectuat instantaneu și la fel de insesizabil.

Era seară și mergeam încet pe un drum de țară. Eram îmbrăcat în straie umile, iar pe umăr duceam o traistă cu ceva merinde. Singura mea armă era o bâtă. In jurul meu se întindea o pădure stufoasă, prin care soarele croia cu greutate bănuți aurii de lumină.

Am mers astfel până când, într-un luminiș, am zărit o șandrama nenorocită, cu pereți ridicați din trunchiuri de copac și cu acoperișul de șiță. La intrare am observat un par bătut în pământ, probabil pentru priponit caii. Un grajd și alte două acareturi se zăreau rezemate de coșme- lia principală. Am presupus că era vorba de cămări, dar mai târziu urma să aflu că una din ele era camera în care locuia proprietarul. Corpul principal avea și o mică verandă.

M-am apropiat și am constatat că din interior se auzeau voci. Doi-trei câini lătrau fără întrerupere undeva, probabil legați. Am împins ușa și am intrat. încăperea era destul de mare și era mobilată cu mese, scaune, un dulap plin cu oale și mai multe rafturi. La una dintre mese am zărit

trei persoane care se cinsteau din cănile de lut pe care le aveau așezate dinainte. Am înțeles imediat că intrasem într-un han.

Hangiul a apărut imediat. Un individ rotofei și îndesat, cumplit de murdar și îmbrăcat într-o tunică scorțoasă de cânepă.

— Ei? m-a întrebat.

— Vin și ceva de mâncare - am zis.

Preferam să-mi păstrez proviziile din traistă pentru altădată, când nu voi mai avea norocul de-a întâlni un han.

Hangiul a făcut din degete un semn înțeles pretutindeni. Drept răspuns, i-am azvârlit o monedă, pe care a prins-o cu dexteritate.

— Oho! a zis, privind-o. Ești bogat, băiete! Șezi undeva și-ți aduc ce-ai cerut chiar acum.

Vorbea un fel de engleză care avea prea puține legături cu engleza pe care o învățasem la școală, dar m-am surprins că înțelegeam și puteam vorbi perfect în limba aceea. M-am așezat și am așteptat până ce hangiul mi-a adus o oală de vin. Oala nu era curată, duhnea a osânză și am presupus că fusese folosită la multe până a ajunge să fie, în sfârșit, umplută cu vin. N-am făcut nazuri, am tras câteva înghițituri cu nădejde. Vinul era destul de bun și mai ales rece; am presupus că hangiul avea chiar și o pivniță, lucru rar în vremurile acelea.

Știam că am destui bani la mine ca să mi se pară că sunt, într-adevăr, bogat. Eram, ocazional, negustor și reușisem, în sud, o afacere ceva mai serioasă decât mărunțișurile obișnuite.

Eram, spuneam, negustor, dar în același timp știam să fiu, la nevoie, orice altceva. Hangiul mi-a

adus mâncarea, un fel de terci cu câteva bucăți de carne așezate aiurea deasupra. Am constatat că cei trei, de la masa de alături, mă priveau din când în când și șușoteau. M-am întors către ei.

— Domnilor, dacă doriți să vorbiți despre mine, de ce nu poftiți alături, să închinăm împreună o ulcică de vin? Aș putea să vă spun mult mai multe.

Surprinși și oarecum jenați, cei trei s-au foit puțin, apoi unul dintre ei a binevoit să răspundă:

— Ne întrebam cine ești, călătorule; hainele tale de in, chiar ponosite, nu seamănă cu hainele noastre de cânepă.

— Hainele mele - am râs - au fost căpătate prin grația fostului meu stăpân, sir Percival, binecuvântat fie-i numele. L-am slujit cu cinste preț de trei ani, dar s-a nimerit să plece într-o călătorie în care nu puteam să-l urmez; de atunci, după cum poate-au auzit domniile voastre, nimeni nu mai știe nimic de stăpânul meu.

— Ah! a exclamat altul. A fi cavaler e deja o virtute; odată ajuns așa ceva, toate celelalte vin de la sine! Poate că sir Percival a găsit lucrul pe care și l-a dorit cu atâta ardoare și de aceea nu s-a mai întors.

— Slujitorule - a zis cel de-al treilea mesean - aș zice c-ar fi mai bine să vii tu la masa noastră, căci noi suntem trei, iar tu unul singur.

— Ei, frățioare - am replicat - oare crezi că nu sunt în stare să plătesc băutura voastră la masa mea? Fiți siguri că dacă n-aș putea s-o fac aici, n-aș putea s-o fac nici acolo!

— Ei, greșești, greșești vorbind astfel. Nu am dorit să-ți jignim sentimentele subțiri pe care vădești că le ai. Am răspuns doar invitației tale cu o invitație la fel de aleasă. Și, dacă stai să te gândești, nu-i mai ușor să se ridice un singur om decât trei deodată? Socotește, dară, și fă după cum îți poftește inima, dar eu zic că e păcat să te lipsești de plăcerea de-a ne sta alături, numai dintr-o ambiție deșartă!

— Bine - am admis. Se poate spune că rostiți cuvintele cu destulă dreptate și bunăvoință. Vin la acea masă, cu toate că locul meu de-acum mi se pare foarte plăcut. Aș zice că fac chiar un sacrificiu ridicându-mă în folosul vostru.

— Iți garantez, prietene, că nu-ți va fi osteneala degeaba, căci, după ce ne vei cinsti și noi te vom cinsti, la rându-ne.

Auzind așa, m-am ridicat de la masa mea și m-am dus la a lor.

— Eu sunt Gwen și mi se zice Gwen din Mlaștină, căci m-am născut în Yorkshire, lângă mlaștinile de care poate că ați auzit. Am făcut o sumă bunicică, după plecarea stăpânului meu, din negustorie, dar m-am îndeletnicit și cu multe altele.

— Iar noi am fost oștenii regelui Arthur, pomenit fie-i numele, cel mai viteaz și mai bun dintre regi. Eu sunt Tim, el e Shen, iar el William. Au trecut aproape trei ani de- atunci, căci după cum bine știi, a fost ucis la Camlaan împreună cu mulți dintre slujitorii săi. Acum, din regat se pare că se va alege praful, căci nimeni n-a mai încercat să adune alți cavaleri în jurul Mesei Rotunde, iar Mordred, fiul lui Arthur din prima sa căsnicie, a fost ucis și el, chiar de mâna tatălui său.

— Unii zic că n-ar fi murit - am zis. Unii cred că s-

a ascuns și că rana de-atunci nu l-ar fi ucis.

— Am auzit zvonuri - a dat din cap cel numit William. Se zicea că zâna Viviana, aceea care l-a adormit până și pe Merlin, l-ar fi adus în palatul ei și i-ar fi oblojit rănile.

— Ah, fără doar și poate că zânele te pot vindeca, tot astfel cum te pot și ucide - a zis Tim. Un văr de-al meu a fost răpit de zâne, sus, lângă Sherwood. A fost ținut pe tărâmul lor mai multe luni, iar când s-a întors devenise de-a dreptul idiot.

— Așa este - am spus. Vremile astea sunt parcă făcute doar din primejdii de tot felul. Pădurile sunt pline de duhuri, iar drumurile pline de tâlhari. Floarea cavalerilor a ajuns în Galia; cuvântul dreptate se spune doar în șoaptă. Tara a rămas a nimănui.

Toți au aprobat gânditori. Parcă profitând de acest moment, hangiul ne-a adus oalele cu vin. I-am pus pe masă două monede.

— Eh, - a spus Shen - monede romane. Au început să se găsească tot mai greu.

— încă mai circulă în sud și în zona de coastă.

Tim a intervenit:

— Le aduc adesea și călugării care ajung aici de pe continent. Arthur n-a bătut monedă și nici tatăl său, regele Pendragon, vrednic urmaș al Romei. Dar trebuie să recunoaștem că, mai ales după bătălia de la Mount Badon, a fost pace, chiar dacă nu și bunăstare.

— Saxonilor le-ajung acum ținuturile lor și nu mai râvnesc la altele - am râs.

— Hei, nu fii sigur. Moartea regelui le-a deschis drumul spre sud și mă mir că încă nu s-au hotărât să pornească încoace.

— Eu cred - s-a băgat William - că încă n-au aflat de moartea regelui.

— Fii liniștit - l-a contrazis Shen. Știrile umblă repede prin pădurile noastre. Drumurile nu mai sunt cum erau odată, dar un călăreț nu trebuie să țină cu deosebire drumul cunoscut. Au făcut destule poteci tâlharii care ies tot mai îndrăzneți în luminișuri, să prade pe puținii trecători ce se mai încumetă să mai călătorească prin Britania.

— Intr-adevăr, nu-s prea mulți acești trecători, așa că nici tâlharii nu au cine știe ce câștig. Călugării sunt săraci, țăranii la fel, iar negustorii nu poartă cu ei mare lucru.

— Nici eu nu port cu mine mare lucru - am râs - așa că, decât să-mi lepăd viața în mâinile vreunor lotri, prefer să le dau de la bun început tot ce am.

— Nu ești prea viteaz - mi-a vorbit, ușor dojenitor, Shen - cu toate că spui că l-ai servit pe sir Percival însuși.

— L-am servit, dar n-am fost scutier, ci doar băiat la toate. Meseria armelor nu mi-e străină, dar nici nu m-aș lăuda că aș fi foarte priceput. După cum vedeți, n-am sabie. Uneori, chiar arătarea ei întărâtă vrăjmașul, cum bine știți.

— Aici ai dreptate - a zis William. Noi însă am fost soldați și ar fi o rușine să nu ne batem, mai ales dacă am avea pentru ce sau cine. Din nefericire, nimeni n-a mai ridicat sabia căzută din mâinile lui Arthur; Merlin a dispărut, Camelot-ul e aproape ruină.

— Cât despre sabie - a rostit tărăgănat Tim - se zice că se află la Avalon, îngropată lângă trupul regelui.

— Unii spun altceva - am murmurat.

— Da, auzisem multe, unii zic că a azvârlit-o zâna Viviana în lac și că e așteptat acela care o va smulge smârcurilor, precum a smuls-o Arthur din stânca fermecată.

— Iar alții pretind - a zis Shen - că Merlin, înainte de a fi adormit de Viviana, a apucat s-o trimită în Wales și s-ar afla în posesia unor călugări care o păzesc zi și noapte.

— De ce n-ar fi, totuși, la Avalon? s-a opus Tim. Regele și Guinevere, soția lui cea mai dragă, se află acolo. Și tot acolo ar fi și Sfântul Graal, despre care multă lume spune că ar fi fost adus în Britania de Iosif de Arimathia. Arthur păstrase un loc la Masa Rotundă pentru aducătorul Graa- lului și așa se face că Iosif a ajuns să ocupe locul gol rămas în jurul Mesei Rotunde, cu toate că n-a fost cavaler, ci un simplu prelat.

— Nu putem ști - am intervenit, împăciuitor. Și n-are rost să ne certăm pentru niște zvonuri.

— Așa e, dar nu mai e doar un zvon că Herbert, nepotul Ygrainei, s-a întors la Tintagel cu urechea tăiată a regelui și că o folosește ca talisman magic. Toată lumea spune că urechea aceea are putere să lege rănile făcute în lupte.

— Eu cred - și-a dat cu părerea Shen - că Herbert uneltește să ocupe tronul la Camelot. Strânge oaste și, deși pretinde că face asta de teama saxonilor, s-ar putea ca alta să fie dorința lui.

— Fără sabia regelui și fără Masa Rotundă nu mai există niciun Camelot, iar regatul ar putea fi condus de oriunde - a replicat William.

— Asta cam așa e - am zis, în timp ce hangiul aducea din nou vin. Ei, hangiule, aș putea să rămân aici peste noapte?

— Fără doar și poate, domnul meu, doar de-asta sunt făcute hanurile!

A rămâne peste noapte într-un astfel de han presupunea să-l ajut pe hangiu să strângă-ntr-un colț mesele și să aștearnă pe jos două-trei rogojini. Urma să dorm pe ele, acoperit cu o pătură din păr de capră și cu traista sub cap.

Dar nu-mi făceam probleme: știam că nu erau prea multe locuri de popas mai bune în Britania.

Afară se înserase de-a binelea. Hangiul a aprins un opaiț și, la lumina chioară, am constatat că tovarășii mei de dialog erau beți de-a binelea. Probabil se aflau la han mai demult și băuseră destul și înainte de a ne întâlni. William picotea, gata să cadă sub masă și nici ceilalți nu arătau prea bine.

— Pe tine - m-a luat de umăr Shen - te vom apăra noi de hoți. Am fost soldați și tâlharii ne știu de frică.

Se clătina și, fiind ținut strâns de umăr, eram obligat să mă clatin odată cu el, gata să ne răstumăm.

I-am desprins cu greutate, dar prietenește, mâna.

— Așa să fie și mulțumesc pentru ajutorul pe care mi-1 oferiți cu atâta mărinimie...

L-am ajutat pe hangiu să-mpingă mesele și să aducă rogojini, căci tovarășii mei nu mai erau în stare s-o facă. I-am trântit pe rogojini și i-am auzit imediat sforăind.

— Halal ajutor am avea de la acești soldățoi - a rânjit hangiul.

— A fost vreodată hanul atacat? l-am întrebat.

— De două ori. Prima dată trăia tata și el m-a învățat să stau potolit, să le dau ce vor, altfel e de rău. Eram tânăr și mă-nfierbântam repede, dar n-am ieșit din porunca lui și bine-am făcut.

— Mi-e de mirare, hangiule, că stai singur aici, în sihlă. Nu te-ai însurat?

— Ba da - s-a înnegurat el. M-am însurat. De-aici mi s-a și tras a doua belea. Trecea mereu unu' pe-aici, spunea că face negoț. Intr-o vreme a venit chiar foarte des. Muierea mea l-a văzut și se pare că i-a picat cu tronc. Eu nu am bănuit nimic, că se fereau. Ticălosul a și dormit câteva nopți aici și cred că atunci s-a înțeles cu nevastă-mea. Ce s-o mai lungesc, era căpetenia unor lotri. Aveam ceva bani strânși, dar niciodată un străin n-ar fi reușit să-i găsească.

— Aha, te-a vândut muierea - am priceput eu.

Hangiul a aprobat cu tristețe.

— Intr-o zi - a continuat el - m-am trezit pe înserat cu vreo zece găligani. M-au prins, m-au legat și au început să-mi care pumni și picioare ca să le spun unde aveam banii. Nevastă-mea le-a spus, fiindcă, vezi doamne, nu mai suporta să mă vadă bătut. Până la urmă au luat banii, iar când să plece, muierea a strigat după ei s-o ia și pe ea. Când a făcut asta, am priceput totul.

— Și a plecat cu ei?

— Atunci, da; am auzit însă că după două zile au pără- sit-o undeva, în pădure. S-a dus în sat la mă-sa, că la mine n-a mai avut curaj.

— N-ai pedepsit-o?

— Sunt creștin, domnule, iar călugărul care trăiește lângă sat m-a rugat s-o iert, ca să pot intra în împărăția cerurilor. Oricum, n-aș fi avut ce anume să-i fac. Poate s-o omor, dar atunci ar fi trebuit să las totul și să plec în altă parte, unde să nu mă știe nimeni.

— Bună treabă. Ai avut ghinion, asta e. Copii ai?

— Slavă domnului, n-am apucat să facem. Domnule, pari om bun, așa că am să-ți mai aduc o ulcică de vin și poți să nu mi-o mai plătești și pe asta.

Pe când hangiul s-a dus după ulcică, iar eu rumegam în minte cele auzite de-a lungul serii, ușa de la intrare a scârțâit și a intrat un bărbat îmbrăcat cu o pelerină de culoare închisă. A venit direct la masa la care stăteam și s-a așezat lângă mine. A făcut în așa fel încât să-i văd fața la lumina opaițului și am tresărit. O amintire neguroasă pâlpâia undeva, la marginea conștiinței.

— Te știu de undeva - am îngânat.

— Amintește-ți - a șoptit. Amintește-ți de unde mă știi. Nu din vremurile astea și nici din cele care au fost... *Amintește-ți viitorul...*

încercam să-mi feresc ochii, dar nu reușeam. Privirea lui enigmatică răscolea în mine imagini curioase, despre o lume incredibilă. Și, deodată, un nume mi-a răsărit pe buze.

— Arthur!

A zâmbit bucuros.

— M-ai recunoscut și asta-i foarte bine. începi să înveți, prietene. începi să fii *treaz.*

— Sunt treaz - am rostit mecanic.

— Nu în acest sens treaz - a clătinat din cap. Cel care umblă printre vieți trebuie să rămână el însuși, să-și conserve amintirile care aparțin încarnării majore. Altfel, te pierzi în epoca asta sau în alta sau în vreo lume paralelă, uiți de tine, ți se pare că ești personajul pe care-1 trăiești...

Ascultându-1, am simțit deodată că are dreptate: eu nu sunt Gwen din Mlaștină sau, mai bine spus, sunt acela și, în același timp, altcineva.

— Până acum te-ai întors în alte existențe și le-ai retrăit intrând complet în iluzia persoanei de-atunci. E cazul să înveți să rămâi același, indiferent de epoca sau varianta realității. Ai încarnări consecutive, linii sincrone în toate direcțiile, în timp, în spațiu și în realitățile alternative. In acea încarnare majoră, cea în care are loc adevărata trezire, te numești...

— Pantazi! i-am tăiat vorba, rememorându-mi fulgerător identitatea inițială.

— Da. Și să nu uiți: nici Pantazi nu e decât o mască a ființei tale profunde. Până acum ai fost capabil să-ți recuperezi doar suita de măști trăite de-a lungul existențelor. Dar e nevoie, când le trăiești, să rămâi în același timp treaz. Atunci o să poți trăi oricâte vieți dorești, pe rând sau chiar mai multe deodată. Ți-am povestit, e ca și când ai cânta la pian. Poți cânta cu un deget sau cu toate zece; pianistul e același, doar nivelul de pregătire se schimbă...

— încep să înțeleg - am rostit gânditor. Dar ziceai că nu te poți întoarce decât în trupuri în care ai existat în mod real...

— Așa este.

— Atunci, tu ce cauți aici? ' »

Hangiul s-a întors cu ulcica de vin și a privit uimit la noul sosit.

— Nu te speria, hangiule - i-a vorbit blând Arthur. M-a prins noaptea pe drum și am ajuns în dreptul hanului tău. Adăpostește-mă și te voi plăti regește.

— Rămâneți, domnule, rămâneți - și-a revenit hangiul.

I-am luat ulcica din mână și i-am spus:

— Mai adu-ne vin.

— Vă cunoașteți? m-a privit omul, deodată bănuitor.

— E un vechi prieten care l-a slujit cândva pe sir Lancelot, dar l-a părăsit când a aflat de dragostea lui nelegiuită pentru regină. A fost plecat din Britania multă vreme și speram acum că-mi va da ceva vești despre sir Percival, fostul meu stăpân.

— Fără îndoială, sunteți cavaler, domnule - s-a înclinat hangiul către Arthur.

— Intr-adevăr, hangiule. Afară, calul meu așteaptă să fie adăpat și hrănit.

— îndată, îndată!

— Mai întâi vin, hangiule! l-am atenționat.

Hangiul s-a repezit după vin cu o sprinteneală pe care n-o dovedise până acum în fața celorlalți clienți.

— Minți cu dexteritate - a început să râdă Arthur.

— Păi, nu ești cavaler? am mustăcit. De ce n-ai fi putut să-1 slujești pe Lancelot?

— Adevărul e că par cavaler - a acceptat Arthur. Cămașa asta de zale și sabia spun câte ceva despre asta.

— Deci, revin: ce cauți aici?

— Tu poți fi aici pentru că odată, demult, ai fost Gwen din Mlaștină. Sunt aici dintr-un motiv similar.

— Presupun că n-ai fost și tu Gwen din Mlaștină.

— Nu face pe prostul - s-a strâmbat Arthur.

Hangiul a revenit, aducându-ne o oală uriașă de vin. A așezat-o pe masă și a potrivit lângă ea două căni noi, smălțuite.

— Poftă bună, domnilor. Dacă domnul cavaler dorește să mănânce câte ceva...

— Nu, mulțumesc, prietene. Mergi și ai grijă de cal.

Hangiul a făcut o plecăciune și a dispărut pe ușa din față.

— Simpatic flăcău - a zâmbit Arthur. Va veni o zi în care și el va fi treaz și va rememora această secvență. Poate nu chiar așa cum o trăim noi acum.

— Nu ca noi?

— Ți-am mai spus, informația se împrăștie de-a lungul ramurilor realităților alternative. De pildă, tu acum poți discuta cu mine, cu toate că Gwen cel din Mlaștină nu m-a întâlnit niciodată cât a trăit.

— Asta nu creează realități paralele?

— Nu, pentru că toată această informație se va pierde. Adevăratul Gwen se va trezi dimineață convins că s-a îmbătat stând de vorbă cu hangiul și că s-a culcat. De fapt, asta se și întâmplă acum, mintea ta umple de una singură un gol de informație care s-a disipat.

— Și nici hangiul nu-și va aminti?

— Nu știu. Dar asta nu va crea sincronicități nedorite, atâta timp cât faptul nu devine semnificativ.

— Da, pragul de toleranță. Și ești sigur că nu va fi semnificativ?

— Nimeni nu poate fi perfect sigur. E necesară și puțină intuiție. Totul e să nu fiu recunoscut, s-ar

crea o legendă nedorită.

— Aș fi curios să știu cine ai fost aici. Presupun că un personaj important.

— Presupui corect.

Hangiul s-a întors să ne asigure că totul e în regulă cu calul.

— Mulțumesc, bunule hangiu - a spus Arthur. Poți să te culci, noi mai avem de depănat amintiri. Dar fiindcă suntem osteniți și nu va mai dura mult până când ne va răzbi somnul, adu-ne pături și ce mai crezi de cuviință.

Omul s-a înclinat și iar a dispărut.

— Te cheamă tot Arthur și aici? am întrebat cu voce reținută. Ești regele? Dar regele a...

— A murit de trei ani, știu. N-ar avea importanță, în multe realități paralele trăiește încă și aș fi putut alege să te întâlnesc oriunde. în orice caz, nu sunt regele.

S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Să nu căști gura de uimire, cred că hangiul ne spionează. Sunt Merlin.

Am tresărit.

— Vrăjitorul? am șoptit repede.

— Da, dar poate ar fi mai bine acum să-mi aleg alt nume. Brett îti convine?

— Da, Brett. Și... hm, zâna ta?

— Viviana? Vrăjile ei constau mai degrabă în nuri - a rânjit Arthur. Dar zău că asta nu te privește.

Am aprobat.

— Totuși, poți fi recunoscut - l-am avertizat.

— Nu înțelegi. Eu îl trăiesc pe... hm, Brett și de aceea mă pot afla aici în această noapte. Mâine, după ce plecăm, Brett se va afla din nou la... înțelegi și tu. Dar eu, cel din spatele tuturor măștilor, te voi

însoți în alt loc. In altă realitate.

— Deci, plecăm? încotro?

— Ai să vezi. Fără limite, pescăruș Johnatan Livingston...

— Tu ai scris-o?

— Nu, un prieten bun. E *treaz,* la fel ca noi. Poate am să ți-1 prezint odată. Deocamdată, hai să dormim puțin.

Am acceptat ideea, mai ales că vinul din oala cea mare se dovedise mai tare decât cel pe care-1 băusem cu cei trei foști soldați. Ne-am învelit în pături, iar Arthur a mai mormăit:

— Nu m-am împăcat niciodată cu purecii și cu păduchii...

Nici eu nu mă omoram după ei, dar n-am spus nimic și am adormit aproape imediat.

A doua zi în zori, Arthur m-a trezit.

— Hai - a zis. E vremea să mergem.

L-am privit o clipă buimac, apoi mi-am amintit tot. Am sărit în picioare.

— Sssst! mi-a șoptit. Să nu-i deranjăm pe cei trei viteji.

Am ieșit din han și am constatat că și hangiul se trezise. Aducea apă pentru calul lui Arthur.

— Mulțumim, hangiule - i-a zis Arthur, azvârlindu-i o monedă de aur.

Acesta a căscat ochii văzând moneda. Presupun că nu mai văzuse multe la viata lui. N-a întrebat nimic, a făcut

doar o grămadă de plecăciuni și ne-a urmărit cu privirea în timp ce ne îndepărtam - eu pe jos, iar Arthur călare, purtându-și totuși calul la pas, ca să nu mă obosească prea mult. Curând ne aflam în pădure, pe vechiul drum roman.

— Ei, prietene - mi-a zis Arthur - e deja vremea s-o ștergem englezește, cât nu ne vede nimeni.

A fost, ca de obicei, instantaneu.

Capitolul 10

Realitatea în care ne aventurasem era neguroasă. O pâclă bizară începeșa vederea. Ne aflam pe un dâmb, la poalele unor munți pe care abia-i puteam zări. Ningea și era foarte frig.

— Hai să alegem niște haine potrivite - a zis Arthur și ne-am trezit amândoi îmbrăcați în niște costume groase și ciudate.

— Sunt costume cu termoreglare. In trei minute o să te miri cât de bine te vei simți.

— Unde suntem?

— In 1962, criza rachetelor aduse de ruși în Cuba s-a adâncit. Hrușciov n-a acceptat să le retragă. A urmat inevitabilul, iar noi ne aflăm la vreo patruzeci de ani după eveniment.

— Război atomic?

- Mda.

— Nu se putea preveni?

— In majoritatea realităților, problema s-a rezolvat cu succes. Aceasta e o realitate minoră. Din păcate, realitățile astea minore interferează sincronic cu cele dominante și le influențează prost. N-am avut încotro, a trebuit ca răz-

boiul rece să persiste aproape oriunde s-a reușit evitarea catastrofei.

— N-ați avut încotro? De fapt, poate ar fi vremea să-mi explici cine ești și din ce organizație secretă faci parte.

— Nu e niciun secret. Fac parte din organizația celor care *s-au trezit.* Comunicăm între noi, colaborăm printre realitățile alternative ca și în timp sau spațiu. încercăm să corectăm lucrurile cât putem, utilizând ingenios sincro- nicitățile și încercăm să minimalizăm influența celorlalți.

— Care, ceilalți?

— Toți ceilalți. Găgăuți, inconștienți, stupizi, avari, indiferenți, intoleranți. Etcetera, etcetera. Pe de-o parte.

— Și pe de altă parte?

— Despre o altă parte vom vorbi mai târziu. Undeva, aici, se află un buncăr antiatomic, trebuie să-1 găsim.

Mergeam deja, iar fulgii de zăpadă păreau cenușii într-o lume moartă și plină de cenușă.

— Iarnă atomică - am zis. Și radiațiile?

— Nu-ți face griji. Te-am scos din adăpost pentru că nu mai ai multe zile de trăit.

— Eu *trăiesc* aici?

— Nu poți merge deocamdată decât în acele realități paralele în care exiști, într-un fel sau altul. Deocamdată.

— Și ce sunt aici?

— Un mutant. Te-ai născut mult după catastrofă, iar țara ta n-a fost lovită direct. Totuși, radiațiile te-au făcut să te naști mutant, cu organele date peste cap și câteva însușiri atavice. Gene în mod normal blocate și care s-au reactivat. De pildă, ai coadă - și chiar una binișor dezvoltată.

M-am pipăit prudent și mâna mea a întâlnit...

O, Doamne!

- Și tu?

— Și eu trăiesc aici. M-am născut chiar înaintea catastrofei. Acum deja mă doboară un cancer.

— Da, perfect. Și unde mergem?

— Ți-am spus, căutăm buncărul.

— De ce?

— Ai să vezi acolo.

Am tăcut și am continuat să merg lângă Arthur. După circa o jumătate de ceas, am ajuns lângă o stâncă înaltă.

— Privește - mi-a arătat Arthur.

Lângă stâncă se zărea o nișă întunecată. Am înaintat și am descoperit intrarea turnată din beton.

— N-ar trebui să aibă porți? m-am mirat.

— A avut. Cei dinăuntru n-au rezistat prea mult și au ieșit.

-Și?

— Și atât. Au mai supraviețuit câteva zile.

— Unde suntem?

— Undeva în fostele State Unite ale Americii.

— Și ce naiba căutăm aici?

— Ai răbdare.

Am intrat în buncăr. Arthur a aprins o lanternă. Un culoar lung cu pereți groși de beton cotea întâi la dreapta, apoi la stânga. O ușă metalică zăcea într-o rână. Dincolo, o cameră mare cu paturi, mobilă și diferite echipamente. Arthur a mers la unul din birouri și a început să cotrobăie prin sertare.

— Ce căutăm?

— O scrisoare. A, iat-o.

Arthur a ridicat-o și a privit-o mulțumit.

— Ce fel de scrisoare?

— In plină criză, președintele Kennedy și Hrusciov au primit apeluri din partea secretarului general al ONU să se abțină de la acțiuni necugetate. Hrușciov încerca să forțeze mâna americanilor pentru a obține concesii, nu dorea să pornească un război nuclear. Navele trimise de Hrusciov către Cuba s-au întors din drum sau au schimbat cursul, cu excepția petrolierului „București", care a forțat blocada pe care o impuseseră americanii. Distrugerea petrolierului ar fi fost considerată de Moscova intolerabilă, mai ales că nava nu transporta decât petrol și nu tehnică militară, iar războiul ar fi început. In realitățile majoritare, Marina SUA s-a abținut datorită unui ordin sosit la timp. In realitățile minoritare, ordinul n-a mai ajuns la vreme și americanii au deschis focul. Pentru ca ordinul să fie dat, Kennedy ar fi trebuit să primească la timp o scrisoare. Asta. E trimisă de ambasadorul Uniunii Sovietice și conține niște propuneri concrete de pace. în acest fel, președintele american ar fi înțeles mai bine situația și ce doreau de fapt rușii.

— Și ce trebuie să facem noi?

— S-o trimitem la timp unde trebuie. Variantele în care ’ pornește un război atomic se diminuează. Sincronicitățile dintre realități vor întări variantele pozitive, cele în care războiul atomic n-a existat. Acționând suficient de intens și diversificat, realitățile alternative în care există un război se reduc la extrem.

— Dar nu dispar.

— Nu, asta nu. Dar va fi mai puțină suferință în Univers. Acum, hai să ieșim de-aici.

Pe lângă lanterna lui Arthur, lumina zilei părea orbitoare. Apoi s-a auzit un zgomot metalic și o mitralieră a răpăit scurt. Am căzut în genunchi. Arthur m-a tras în spatele unui morman de zăpadă. Mi-am dus mâna la piept și am ridicat-o plină de sânge.

— Arthur!

— Văd, ești lovit. Nu te mișca.

— Mă poți scoate de-aici?

— Te scot. Așteaptă puțin.

Poate o secundă sau două a dispărut din raza privirii mele.

— Ce faci?

— Ceea ce trebuia făcut. Am dus scrisoarea la destinație. Acum putem pleca.

— Nu cred că pot să mă ridic.

— Noi plecăm, iar trupurile noastre rămân aici să moară.

— Cine a tras?

— Nu știu. Sincer, nu mă așteptam să mai existe cineva prin preajma acestui loc. Rușii n-aveau cine știe ce armament atomic la vremea respectivă, dar ce-au avut a fost suficient. Cât despre americani, aceștia au curățat totul, până la Vladivostok.

Simțeam cum mor. t

— Mergem? l-am rugat.

- Hai.

S-a făcut întuneric și ceva m-a atins. Aș fi vrut să vorbesc, dar n-aveam cum. Eram în spațiul cosmic, undeva,

între stele. Lângă mine se afla cineva, dar nu puteam să-l văd. Simțeam, însă, că nu sunt singur. Am plutit acolo o vreme, nu știu cât anume.

Și iarăși s-a schimbat totul. Pluteam în jurul unui soare asemănător cu soarele nostru. Pe lângă mine treceau fulgerător bulgări uriași de rocă. Am privit multă vreme spațiul și trecerea acelor asteroizi. In cele din urmă a apărut unul foarte mare, care a părut că se rostogolește spre mine, dar nu m-a atins și s-a depărtat maiestuos. Am simțit că nici aici nu sunt singur.

încă o dată m-am regăsit în mica poieniță de pe insula mea. Soarele asfințea. Arthur stătea lângă mine și-mi pândea reacțiile.

- Ei?

— De ce?

— Ce vrei să-ntrebi?

— Lumea devastată de război era o variantă. Dar de ce am mers acolo? Lucrul pe care l-ai făcut putea fi făcut și altfel. Cunoșteai conținutul scrisorii, puteai s-o expediez! mergând direct în ziua respectivă.

— Am procedat și așa.

- Când?

— Altădată. Gestul a fost făcut de nenumărate ori, de fiecare dată vindecând încă o părticică din rana istoriei. Fie ea și doar alternativă.

— Dumnezeule! Și nu te-ai plictisit?

— N-am făcut-o eu de fiecare dată. Intervin și alții, pe rând.

— Și la sfârșit?

— Care sfârșit?

— M-ai trimis printre stele.

— De fapt, eram în propriul, nostru sistem solar.

M-am mirat.

— La ce bun? Voiai să-mi arăți cum s-au format planetele?

— Nu, prietene. Pentru că viziunile n-au reprezentat rezultatul unei deplasări în timp. Nu ne-am întors cu miliarde de ani în urmă. Ne-am aflat în prezent, dar în două foarte depărtate realități alternative. In prima stăteam în întuneric, pentru că în locul unde trebuia să fie soarele nu era nimic. In acea realitate soarele nu există, nu s-a format niciodată. Al doilea popas l-am făcut într-o realitate în care soarele există, dar pământul este cel care nu s-a format niciodată. Pe orbita lui se află doar un cârd de as- teroizi, cum sunt cei dintre Marte și Jupiter.

M-am gândit puțin.

— Asta înseamnă ceva. Eu n-aveam acolo corp, dar trăiam.

— Ah, ai înțeles. Da, de-asta am mers acolo. Am vrut să văd cum te descurci. Intr-adevăr, putem merge și în realități în care n-avem niciun fel de corp fizic. Dar acolo nu putem interveni, suntem simpli observatori.

— Dar dacă am nimeri o realitate în care nu există oameni? Am împrumuta un corp de animal?

— Dacă mergi în trecutul îndepărtat, da. Dacă animalul respectiv face parte din lungul lanț dintre tine și prima celulă care s-a născut pe Pământ. Adică, dacă ai trăit cândva acel trup, indiferent în care dintre realități.

— Și dacă mă deplasez nu doar în timp și în realități alternative, ci și în spațiu? Dacă vreau să plec în Andromeda?

— Fără limite, ți-am zis. în timpul tău poți pleca oriunde cu trup cu tot, știi asta. Drept dovadă, această insulă pe care eul tău a găsit-o în cine știe ce galaxie nenorocită și a transformat-o deja într-o lume paralelă. în trecut trăiești prin trupurile pe care le-ai trăit deja. în realitățile alternative, fie îți găsești un trup sincronic - o variantă - fie, dacă nu există, vei fi nevoit să plutești sub formă de sâmbure conștient. Vei fi simplu observator.

— Mi se pare prea puțin.

— Nu crezi că e cam devreme să te declari nemulțumit? , Ai la dispoziție un spațiu imens, un timp aproape infinit și o cantitate aproape nelimitată de lumi paralele. Ți se pare puțin?

— Da, pentru că nu contează decât esența, izvorul acela viu din centrul roții. Restul sunt adăugări și scăderi; pură plictiseală. Te poate distra să retrăiești o viață cum ai vedea un film sau să participi la modificarea realităților alternative ca și când ai juca un joc pe calculator. Dar totul e prea puțin, cu excepția acelui izvor. Aș vrea să fiu el.

Arthur zâmbea.

— *Te-ai trezit.* Și ești acel izvor, așa cum și eu sunt izvorul meu viu. Iar izvoarele tuturor ființelor sunt, de fapt, unul singur.

— Și animalele?

— Și ele. Vor fi oameni odată. Merită respect și ajutor din partea omului, nu ceea ce primesc de obicei.

- Da...

Mi-am adus aminte deodată de bunicul meu și de o *anumită* găină, una promisă.

— Pot să propun ceva?

— Poți.

— Să mâncăm. Bunica ne așteaptă cu masa.

— N-aș dori s-o dezamăgesc pe bunica ta - a zâmbit cu îngăduință Arthur. De altfel, se întunecă. Asta nu contează, desigur, putem sări direct la ziua de mâine, dacă vrei.

— Parcă nu - am zis.

— Nici eu. Un moment de relaxare e binevenit.

Am coborât dealul și ne-am apropiat de căsuță. Ne-a ieșit înainte bunicul, care ne-a cântărit circumspect.

— Pe unde-ati tot umblat? Haideți înăuntru, v-o fi foame.

— Chiar ne e - am răspuns.

Puteam să *cred* că am mâncat și aș fi fost sătul, dar asta era cu totul altceva. Masa bunicilor era un altar, iar festinul se desfășura ca un ritual religios. Parcă încercau, bunica și bunicul, să ne transmită nouă, copiilor, o taină de preț sau să ne inițieze în cine știe ce mistere.

Ne-am așezat și în fața mea a răsărit iar farfuria ciobită, în mod ciudat, de data asta n-am simtit nevoia s-o înde- părtez. Am mâncat liniștit și gânditor supa de găină. Nici Arthur nu se arăta prea vorbăreț. In cele din urmă, am mulțumit pentru masă și ne-am ridicat.

— Voi, culcați-vă - i-am spus bunicului. Noi mai stăm puțin.

Am ieșit pe țărm. înțelesesem multe în ultima vreme, dar încă mai erau unele lucruri de lămurit. Luna răsărise peste ape, iar peisajul mi se părea feeric. Briza bătea ușor și purta parfumul parcă sărat, parcă amărui al oceanului. M-am întors spre Arthur.

— Poți să-mi spui ceva?

A încuviințat.

— Spune-mi de unde vii. Când a avut loc încarnarea ta majoră, cea în care te-ai *trezit?*

Arthur a dat din umeri.

— E mai greu. A fost în viitorul tău, cu vreo sută de ani, dar într-o realitate paralelă cu a ta.

— Seamănă cu a mea, cât de cât? Adică, viitorul realității mele seamănă cu cel din care vii?

— Și da și nu. Nu știu. Din perspectiva ta, viitorul are multe cărări.

— Deci, nu te poți plimba prin el.

— Ba da, ramură cu ramură. Insă nu poți ști de pe-acum care va fi cea aleasă. în acest moment, ele sunt alese toate deodată, iar variante ale tale vor trăi variante posibile ale acelui viitor.

— Practic, nu putem ști exact ce va fi mâine.

— Nu, dar putem face ca lucrurile să se întâmple așa cum vrem. Ai uitat de mica ta experiență cu tragerea loto?

— A, nu, sigur. Dar stau și mă-ntreb ce anume pierd fâțâindu-mă printre realități. Și ce anume câștig.

— Pierzi? Câștigi? Tu, doar tu?

— Nu e vorba de egoism, crede-mă. Doar că nu găsesc un mobil pentru a continua s-o fac.

Arthur m-a privit gânditor.

— Poți să pleci de tot, oriunde dorești și să nu te mai întorci. Poți să te păstrezi în centrul ființei tale, așa cum face yoghinul care găsește calea desăvârșirii sinelui. Fiind o experiență personală, nu poate fi descrisă; așa că practicantul yoga a considerat calea aceasta ca aparținându-i doar lui. Nu se va mai reîncarna, cu toate că se mai acceptă uneori aceasta, în numele unei misiuni importante.

Arthur s-a oprit preț de o clipă.

— Sau - a continuat - poți să te întorci, să redevii un animăluț social și să-i slujești pe alții mai presus decât pe tine însuți. Sau să le fii profesor. Până la urmă, va trebui să te hotărăști.

— Nu pot să mă hotărăsc până nu mă cufund complet în acel centru al conștiinței mele, în axul roții existențelor.

— Și de ce n-o faci?

— N-am prea avut timp de asta, doar știi.

— Fals, prietene pescăruș. Ai fi avut, dacă ai fi dorit s-o faci. Dar ți-a fost frică.

— Frică? am exclamat.

— Ce altceva? Gândește-te. încă mai târăști după tine vechile deprinderi și te temi să le arunci deoparte. încă simți nevoia să ai mâini și picioare și te-a speriat clipa în care te-ai trezit că ai coadă! încă vrei să adulmeci, să atingi, să privești. Ca să-1 găsești pe acela, trebuie să renunți la toate; să dai deoparte toate simțurile care, oricum, te păcălesc, să renunți la trupul tău și la imaginea pe care ți-o făcuseși despre el. Cu cât vei renunța la mai multe, cu atât

te vei apropia de el. Abia când până și ideea de gând va muri în tine, îl vei cunoaște și încă vei sta la îndoială dacă nu cumva ti-a mai rămas ceva în minte la care să renunți.

— Și apoi? Văd că știi destule despre subiect - l-am întărâtat.

— Da, știu. Și știi și tu. Intr-o seară vorbeai ceva cu Pirgu. Despre faptul că universul și mintea sunt totuna, îți aduci aminte? Tot ce vezi cu ochii pare să se afle *acolo- afară;* dar, în realitate, acolo-afară nu există decât pachete de unde staționare care descriu obiectele așa-zis materiale din jurul nostru. O hologramă. Formele reale sunt undeva la capătul lucrurilor, pe marginea frontului de undă a acestei uriașe găuri negre numite Univers. Suntem o liotă de biți adunați la marginea lumii, iar ceea ce vedem e proiecția, iluzia, maya. Și tot acolo se află adevăratul observator din noi înșine, cel pe care-l cauți. Acolo - și totuși, pretutindeni. Conștiința e nonlocală.

— Și atunci, ce-ar trebui să fac?

— Tot ce vrei.

Era prea întuneric să-i zăresc privirea. Vântul părea să se-ntețească, iar oceanul se agita ușor.

— Trebuie, deci, să merg la capătul lumii. Nu pot alege până nu aflu tot.

Un lung moment de tăcere, apoi Arthur a rostit șovăitor:

— Fă-o. Te voi veghea aici până când te vei întoarce. Dacă vei dori să te întorci.

— Acolo - am arătat.

Se zăreau pe plajă scaunele pliante. M-am dus către ele, iar Arthur m-a urmat. M-am așezat cu fața către luna ce părea că plutește lin peste apele oceanului întunecat.

— Hipnoza nu ajunge - m-a prevenit Arthur.

— Știu - am spus. Voi merge mai departe.

Și am pornit.

Imaginile s-au șters încet din fața mea, pe măsură ce intram în transă. Aveam, mai întâi, nevoie de o hipnoză adâncă, profundă; apoi trebuia să încerc să trec granița mult dincolo de ceea ce făceam când *indefineam realitatea.* Pentru toate aveam nevoie de o reprezentare mentală a căutărilor mele. Un drum - am înțeles imediat. Un drum inițiatic. Și trebuia să uit pe acest drum tot ceea ce sunt, să ajung la capătul lui aidoma unui copil proaspăt născut.

„E casa tatălui tău. Iar tatăl tău e cu mult mai tânăr ca tine. Tatăl tău abia s-a născut"...

Neclintire. Gânduri care își încetinesc mișcarea până când conștiința devine vie, trează, pulsând de una singură, indiferentă la existența unui trup sau a unui spațiu în care evoluează trupul. E foarte greu de explicat acest mod de-a te experimenta pe tine însuți. In cele din urmă, gândurile mor și iluzia lumii se prăbușește. E ca și când ai merge printr-un râu către izvor. Vedeți, acum vorbesc, compar; acolo trebuie doar să simți.

Mă trezeam că zbor, că nu am niciun fel de greutate. „Mintea nu are masă". Era ca și când ceva ar fi curs cu o viteză de neînchipuit pe lângă mine. Trebuia să uit cu totul ce sunt, cine sunt. Să mi se pară că mă nasc iar și iar, că sunt nou și pur cu fiecare secundă.

Dar aici nu treceau secunde, pentru că timpul nu exista. Mi se părea că alerg, dar nu ajungeam nicăieri, pentru că nu exista nici spațiu. Din păcate, suntem obișnuiți prea

mult cu reprezentările; trebuia să renunț la ele. Mă străduiam să nu văd, să nu aud, să nu simt; gândurile deja rămăseseră undeva, în urmă.

încet, pierdeam legătura cu mine. în același timp, deveneam, curios lucru, uimitor de lucid, îngrozitor de viu. Treptat, am înțeles că senzațiile de timp și de spațiu de care mă mai agățam mă încurcau și am reușit, cu dificultate, ce-i drept, să le uit.

Am rămas fixat, dar nu într-un loc anume. Eram, pur și simplu, și nimic nu m-a limitat. Trăiam, dar nu de-a lungul unui timp. Ceea ce simțeam nu era secvențialitatea cu care se desfășoară orice proces. Mă aflam simultan la începutul lucrurilor și la sfârșitul lor, precum și pe toate drumurile urmate de lucruri.

Puteam fi orice; tot ce mă-nconjura făcea parte, de fapt, din mine însumi. O țesătură subțire, invizibilă, un fel de dragoste care nu era dragoste, ci identitate, cu toate mă învăluiau; nu exista nimic în afară și nimic lăuntric, căci totul era un singur lucru, o minte uriașă, în care se petrecea ideea de a fi.

Și știam totul, așa cum niciodată n-aș fi putut cunoaște ca simplu om. Eram doar un tremur subtil, o vibrație înghețată și, în același timp, de o incandescență inimaginabilă.

Conștiința mea era liberă, dar nu gândea și nici nu făcea asocieri. Doar *era,* urmărea drumuri și legături aparținând ordinii implicite, acelui limbaj bizar de programare pe baza căruia existau toate realitățile. Exact cum îmi spuneam odată: în spatele fiecărui gest al personajului unui

joc video se află roiurile de biți ce reprezintă adevărata față a jocului. Aparent, mai multe personaje interacțio- nează între ele sau cu decorul, dar adevărul e reprezentat de ceea ce a făcut programatorul în spatele acelor mișcări.

Acum eram eu însumi în spatele cortinei și învățam, încet, un nou limbaj.

Mă priveam fără să mă privesc; eram fără să mi se pară că sunt. Nu simțeam nimic, dar fiecare atom devenise un organ de simț. M-am trezit împărțit în ființe fără număr; eram calea tuturor și, totuși, calea nimănui.

Eram ca o flacără neagră pe ape negre.

Trăiam în însăși rețeaua fotonică; zburdam printre constantele Universului, cream păduri de forme, miezuri de stele și noțiuni de galaxii.

Intr-o margine de unghie (dar nu mai știam ce înseamnă asta) găseam făpturi nenumite, iubiri dulci ale materiei cu sine, evoluții pașnice sau agresive către nicăieri pe care le trăiam dăruindu-mă-n toate.

O existență nebântuită de griji, aburi ai norocului, paradoxuri, șanse, mișcare în nemișcare supremă.

Nu exista nimic care ar fi putut să mă adauge sau să mă scadă, nu lipseam din nimic. Eram *programul,* baza ordinii implicite. Și dincolo, o altă ordine, mai înaltă, își făcea loc subtil, arătându-mi vedenii. Apoi alta și alta.

Totuși, nu vedeam nimic; doar trăiam lucrurile acestea cu naivitatea unui fir de iarbă proaspăt născut din sămânță. Doar trăiam - și mi se părea destul că pot fi orice, că pot fi în toate și în afara totului. Era o trăire înflăcărată și dezamăgitoare; un tărâm aseptic, ca o tablă de șah pre-

sărată cu praful unui viitor neștiut și cu frunzele moarte ale anilor care nu s-au petrecut niciodată. Aveam constelații în loc de picioare și materie întunecată în loc de mâini; trăiam ca un atom în mijlocul unui cristal rece care-mi înmulțea chipul în felii de lumină.

Mă aflam - și nu mă aflam.

Mereu alt cer - și sub el sau ele, o pleiadă de semnificații și destine.

Din mine lipsea noțiunea eului; realitățile se desenau pixel cu pixel și le parcurgeam instantaneu ascunzân- du-mă în cel fără glas, fără ochi, fără imaginație.

Eram lipsit de mine însumi și chipul meu cel neînchipuit căpăta culoarea extazului.

încet, învățam. Colo puteam lega un fir, dincolo, altul. *încet* nu e termenul potrivit; eram dincolo de timp și trăiam sincronic. Existau legături începătoșate, de o complexitate feroce, pe care nu speram să le pot descurca. Lucruri care încă mă depășeau, până când am înțeles că aici nu mă poate depăși nimic; sunt egal cu oricare altă inteligență, cu oricare alt observator, pentru că eu sunt toate inteligențele și toți observatorii.

Lucrurile trăiau în leagănul propriei lor nașteri. Și toate lucrurile erau mereu noi, proaspete; abia se născuseră și se năștea mereu și eu le acceptam veșnica naștere precum îmi acceptasem propria veșnică naștere.

Eram tatăl meu cel iubit, înfăptuirea dintâi.

Nunteam cu șinele.

Bucurie? Nu. Nici tristețe. Sentimentele și gândurile rămăseseră ascunse în imaginea holografică a realităților. Aici eram eu însumi realitatea.

Apoi trecea alt cer; și pe cerul încă și mai înalt descopeream munți de esențe, grădini lucide, lipsite de margini, fluvii fără cusur.

Poate lumea ideală la care visa odinioară Platon.

Orice făptură e pretutindeni. Orice lacrimă sau speranță e pretutindeni. Nimic nu e localizat, nimic nu aparține unuia singur. Doar acea dragoste sau simpatie care leagă fundamental *programul.*

Oameni, animale, plante, atomi. Suntem *aceiași.* Făpturi bătrâne, spirite vechi împrăștiate în lungul galaxiilor. Ființe tenace, cuceritoare. Arabescuri. Fractali. Proiecții holografice, idoli sticloși.

Cineva a tras de un fir nevăzut. Aici, în spațiul vitrificat, într-o vreme ale cărei aripi secaseră, firul subtil readucea memoria și, prin acesta, un dor care părea bizar.

Nimic nu se succeda, totul se întâmpla deodată sau nu se întâmpla deloc; puteai să alegi.

Sau nu puteai.

Sau n-avea importanță.

Dar exista un fir, o direcție care pornea din mine și înconjura ca un ghem o multitudine de realități.

Acum. Aici. Pe țărmul oceanului *meu.*

Și mai era ceva, o altă ordine implicită, mai înaltă, pe care am simțit brusc că o pot îmbrăca și susține.

— Te-am așteptat.

Era vocea lui. Se ținuse de cuvânt.

M-am ridicat din scaunul pliant și am făcut doi pași. Oceanul nu mai era ocean și nici insula nu mai era insulă. Și nici măcar Arthur nu mai era Arthur. Se făcuse ziuă.

— Cât a trecut?

— Trei zile și trei nopți. Bunicii tăi erau îngrijorați. M-am temut că va trebui să te veghez până la capătul timpului, dar n-ar fi contat.

II priveam rece.

— Prezint chiar atâta importanță pentru tine?

— Știu de unde vii și-ți înțeleg reacția. O să-ți treacă.

— Ai fost acolo?

- Da.

— Deci, ai știut.

— Că te vei întoarce? Nu. Dar ți-am spus la a doua noastră întâlnire: *„Dacă vrei, poți să nu te mai întorci. Tu vei alege".* Cei mai mulți nu se mai întorc.

Am privit nisipul.

— E tentant să nu te întorci. Știai că vom ajunge aici?

Nu mi-a răspuns. Dar s-a apropiat încetișor de mine și m-a privit lung.

— Ce vezi? l-am întrebat.

— De ce te-ai întors? De ce dracu' te-ai întors? mi-a șuierat.

L-am studiat siderat, apoi am înțeles adevăratul sens al întrebării.

— Pentru că *sunt* - am spus. E oare prea târziu pentru asta?

A fost rândul lui să mă privească uimit, apoi a înțeles.

— Fiul rătăcitor trebuie sărbătorit întotdeauna. Dar poate un vițel gras să recompenseze sacrificiul întoarcerii?

— Vițelul gras e doar o confirmare. Fiul rătăcitor e al tatălui rătăcitor.

A zâmbit.

— Cu cine stau de vorbă acum?

— Nu cu mine - l-am prevenit.

A răsuflat adânc.

— Presupun că ai de întrebat un lucru. Sau mai multe.

— Da - am răspuns. Mi-ai zis că trebuie să vă luptați cu tot felul de patimi ca să vindecați realitățile nocive. Și mi-ai mai spus că mai există ceva.

A păstrat tăcere.

— Nu mai e nevoie să-mi spui. Toate realitățile sunt gânduri lungi ale universului. Printre ele apar gânduri rele.

— Da - a confirmat. Uneori reușim să depășim o criză, ca la sfârșit să constatăm că o realitate abia ajunsă majoritară redevine minoritară. Nu știm de ce. Nimeni nu știe. Dincolo de acea ordine implicită pe care am învățat s-o manevrăm există alta sau altele. Treptele de organizare par să se succeadă la nesfârșit.

— Nu există o realitate ultimă - am sintetizat. Apar alte programe care programează următoarele programe.

— Exact. Și nu putem merge mai departe. Ar fi ca și când ni s-ar cere să ieșim din Univers pentru a putea să-i înțelegem alcătuirea.

— Ești sigur că nu se poate ieși?

— Calitatea de observator face parte din structura fină a organizării Universului. Nu poți cere unuia din gândurile tale să te părăsească, să se desprindă de conștiință și să ți-o privească dinafară. Nu putem face asta. Nimeni nu poate. E o rețea cristalină care te oprește, rețeaua fotonică.

Nu se poate ieși dintr-o gaură neagră, nu putem ieși din Univers.

M-am gândit.

— Conștiința n-are masă. In mod ciudat, nici undele gravitaționale, expresii ale masei, n-au masă. Altfel n-ar putea ieși din gaura neagră, iar dacă n-ar ieși, aceasta n-ar mai atrage nimic.

Arthur m-a privit atent.

— Asta înseamnă ceva. Dar ce-nseamnă?

— Nu știu. O să mă gândesc, promit.

— Și eu.

— Deci, oamenii au, într-adevăr, strămoși extratereștri?

— Ar trebui să poți răspunde singur la asta. Dar, dacă vrei... da, au. Și mai au strămoși sosiți din realități alternative. Genetic, suntem amestecați cu făpturile basmelor noastre. Iar tu ai dorit acum să-ți confirm ceea ce deja știai, ca expresie a dorinței de-a regăsi dialogul, de-a reveni în mijlocul unor simțuri care odată te mulțumeau...

Am râs.

— Ai făcut psihologie după metoda Pirgu? Chiar, oare ce-o mai face?

— în care dintre realități? »

Am dat din umeri.

— Una fericită, în orice caz.

— Construiește-o și va fi a ta.

— Nu mă simt mulțumit de idee.

— Atunci - s-a întors, grav, Arthur către mine - poate că nici această insulă nu te mai poate mulțumi.

Am căzut pe gânduri.

— Cred - am rostit, nesigur - că nu mai are rost să rămân aici. Și mai cred că dorești să propui ceva.

— De ce crezi asta?

— Pentru că altfel nu m-ai fi așteptat trei zile și trei nopți. Chiar dacă timpul n-are importanță pentru unii ca noi.

— Da. Doresc să-ți propun ceva. N-o să-ți placă.

Ticălosul! Nu meritam să-mi spună asta de la început.

— Luminează-mă - am oftat.

S-a aplecat, a luat un băț și a scris ceva pe suprafața nisipului. Am privit, căutând să înțeleg.

— Ce naiba e asta? Ce vrei să spui?

— Că te-ai întors. Și că, în acest caz, trebuie să ne ajuți. Și să te ajuți și pe tine, pescăruș Johnatan Livingstone. Ești *făcut* pentru asta. Nu ești deloc nepăsător, precum afirmi.

— Nu e încarnarea mea...

— Nu. Dar avem nevoie s-o trăiești tu. Ești pornit împotriva personajului. Spui că lumea se poate schimba, dar nu se poate face mai bună. Eu te-am dus în câteva locuri pentru ca să-ți arăt că se poate - și cum se face asta. Există câteva realități alternative în care personajul a murit înainte de-a se întoarce spre a-și urma menirea. Aș prefera să nu-ți arăt secolele și mileniile care au urmat fără el...

— Și ce să fac?

— Să-i preiei trupul într-o astfel de realitate alternativă și să-i îmbunătățești mesajul. Cu cât vor fi mai multe realități modificate în bine, cu atâta realitățile minoritare ne- sănătoase vor trebui să tacă.

— De ce eu?

— Pentru că te-ai arătat mai abil ca toți cei pe care-i mai știu întorși de pe frontul de expansiune. Pentru că găsești soluții bizare acolo unde nimeni nu găsește soluții și, culmea, îți mai și ies! Când am aflat *cum* te-ai întors din locul în care te trimisesem, te-am invidiat, omule! Credeam, inițial, că încercările mele de a te izola au eșuat pentru că ai găsit vreo scurtătură spre trecut. Ți-am spus, existase cândva acolo o civilizație. Apoi... dar, la naiba, nu mai contează. Te-am ales pentru că ești alesul. Tu precis vei găsi o cale de-a schimba un mănunchi întreg de realități paralele!

— Ah, deci asta vrei... un mănunchi întreg!

— Se numește eficiență - a rânjit Arthur.

— Și apoi? Va trebui să-mi asum întregul destin?

— Găsește o cale. îmbunătățește mesajul *și fă ceva mai bun, dacă te pricepi!*

în mine, un fel de ambiție neașteptată începea să-ncol- țească. Da. De ce nu? Ideea este...

— Pot muri acolo.

— Nu. Sau da, poți muri *acolo.* îți pasă?

— Cumva, nu știu. Ce să zic? Oricum, am să plec puțin mai înainte de a se întâmpla.

— Știi că nu poți muri cu adevărat.

— Da, dar cuvântul „mort" tot îmi produce un mic frison. Bine. Foarte bine. Accept provocarea ta.

— O să ai câteva zile să-ți poți face un plan și să-ți reamintești ce știi în privința... lui.

— Bine. La naiba, o fac. Să-i...

„Dăm drumul" - am adăugat, dar deja aceste cuvinte le spuneam deșertului și unui soare nemilos. M-am ridicat de jos cu limba uscată, însetat și flămând. Capul îmi zvâcnea îngrozitor. Mi-am privit urmele pașilor. Venisem dinspre sud și nu puteam spune prea multe despre ce făcusem acolo.

Capitolul 11

Am mers toată ziua. Setea și foamea mi-au dispărut, nu era nicio problemă să rezolv asta; era însă teribil de cald, iar tălpile, în sandalele uzate, fierbeau. Mi-am adus aminte că existau oameni care puteau păși peste foc fără să se ardă, dar nu cunoșteam metoda și n-aveam chef să intru în transă și s-o caut. Nisipul nu era totuși chiar atât de fierbinte încât să mă trezesc cu arsuri. Am mers astfel câteva ore până când, în depărtare, am zărit ceva ce părea a fi albia unui râu. Când m-am apropiat, am observat un grup destul de mare de oameni aflați pe malul apei, dar și în apă.

„In zilele acelea, a venit Ioan Botezătorul și propovăduia în pustia Iudeii" - mi-am amintit. Trebuia să ajung acolo, căci cuvântul lui Ioan era prețuit și doar el îmi putea valida calitatea. Problema era cum voi face să-l conving. Trebuia să-l hipnotizez și pe el? Am mers în lungul râului până când m-am apropiat suficient cât să văd bine ce se întâmpla. Intr-adevăr, un flăcău zdravăn stătea îngenuncheat în râu, în timp ce un individ înalt, cu plete, barbă și mustață, lua apă în mâini și-i uda părul.

Asta nu pica rău pe o asemenea arșiță.

Ceilalți m-au zărit venind, dar nu mi-au dat atenție. Bărbatul pletos purta o centură lată și era îmbrăcat într-o tunică făcută din blana unui animal; se afla așezat cu spatele la mine și abia când am ajuns la câțiva metri de el a hotărât să se întoarcă.

Terminase cu botezul flăcăului; acesta își mărturisise păcatele și se căia pentru ele. Pletosul tocmai voia să treacă la următorul candidat, când m-a zărit și a strigat bucuros:

- Tu! Tu!

Mi-a făcut semn să m-apropii. Când am stat față-n față cu el, a vorbit tare, să se facă auzit și de ceilalți:

— Oare nu v-am spus tuturor acestea? Eu, unul, vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine și acesta vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc! Iată că a sosit vremea să se împlinească cele scrise în cărțile sfinte!

Ceilalți s-au holbat când la mine, când la Botezător, mai întâi pe tăcute, apoi au început să murmure și să-și dea coate. Ioan m-a privit pătrunzător și a continuat:

— Tu! Vii la mine spre a te boteza, când eu am trebuință de a fi botezat de tine?

— Fă ceea ce trebuie făcut - i-am răspuns.

— Vino, atunci! Căci nu trebuie să dezleg de păcate pe cel fără păcat în fața Domnului Dumnezeu! Ci să se-mpli- nească scrisa, că ai primit botez din partea înainte-mergă- torului tău!

Am intrat în râu, iar Ioan nu m-a lăsat să îngenunchez. S-a aplecat și a luat apă în mâini, apoi mi-a tumat-o în creștet. Când făcea asta, privirile noastre s-au întâlnit. Cu

greu mi-am stăpânit un zâmbet: în spatele trăsăturilor Botezătorului l-am recunoscut pe Arthur.

— Nu știam că te ocupi și de sufletele păcătoșilor - i-am șușotit.

— Fac ce pot - a murmurat, abia cât să-l pot auzi. Fac ce trebuie. Cineva important e nevoie să te recunoască, să-ți facă aici intrarea. Altfel, cui i-ar păsa de tine?

— Haina ta de blană e aleasă greșit. E jaguar, iar jaguarii trăiesc doar în America de Sud.

— In această variantă istorică există și aici...

A luat iar apă și, pe când mi-o turna în cap, m-a întrebat tot în șoaptă:

— De când n-ai mai făcut un duș?

I-am simțit rânjetul în spatele amestecului dintre mustăți și barbă.

— Cam era timpul - am răspuns. Ar fi bună o umbrelă de soare...

A rotit ochii spre ceilalți și a strigat:

— Fii mântuit și mântuie la rândul tău! Aleasă zi e aceasta și binecuvântată de Domnul!

In acea clipă, un porumbel a sosit din cerul incandescent și m-am trezit cu el așezat pe cap.

— Iată duhul lui Dumnezeu peste fiul său iubit! a jubilat Botezătorul.

Oamenii, uimiți, s-au înghesuit să mă vadă mai bine. Porumbelul, speriat probabil de mișcările lor, și-a luat zborul și s-a pierdut în înalt.

— Faceți loc! a strigat loan. Faceți loc, iată mielul lui Dumnezeu!

Apoi s-a aplecat și a luat a treia oară apă în pumni. A ridicat-o și i-a dat drumul peste capul meu.

— Cred că porumbelul ți-a lăsat în păr o mică amintire - a chicotit încet, să-l aud doar eu.

— Or să-ți taie capul - i-am șoptit răutăcios.

— Nu-ți face griji, mi s-a mai întâmplat - a dat el încet din umeri. Orice meserie are riscuri.

— Cum se termină ceremonia? Trebuie să-ti sărut mâna?

— Nu, doar îndepărtează-te. Vin la tine când termin cu toți.

L-am salutat plecând ușor capul și m-am dus pe mal. Ceilalți continuau să mă privească și să-și dea coate. Am păstrat o atitudine demnă, așa cum se cuvenea; curând, numărul celor care mă priveau ca pe un exemplar bun de expus la zoo s-a redus simțitor. Am rămas o vreme așezat; cei ce plecau se grăbeau, probabil, să povestească în oraș ce văzuseră.

Dar unde era orașul?

De-aici nu se vedea nimic. Ne aflam în apropiere de Nazareth, însă până la el aveai o groază de mers. La Ioan soseau atât oameni din orașele Iudeii, cât și din satele aflate în împrejurimi. Țara era condusă de fiul lui Irod, Arhelau, căruia nu prea-i convenea popularitatea lui Ioan, după cum aveam să aflu curând.

Am rămas când stând, când plimbându-mă fără rost, până spre seară. La apusul soarelui, Ioan a încheiat ultimul botez și s-a așezat obosit lângă mine.

— Prietene, am pregătit tot în ceea ce te privește. Iți promisesem câteva zile în care să te poți pune la punct cu

amănuntele. Situația politică din zonă nu e de invidiat. Arhelau mă urăște pentru că am fost cam prea slobod la gură în privința căsătoriei lui cu femeia lui frate-su.

— In Biblie scrie că Irod e cel care a luat de nevastă femeia lui Filip - am remarcat.

— întoarcerea ta din Egipt s-a petrecut, după cum bine vezi, după moartea lui Irod, o spun și evangheliile. Nu contează asta, o să mai găsești și alte inadvertențe. Această variantă a realității e, și așa, ușor diferită față de aceea pe care o știi. Repet: nu contează.

A privit în zare, preocupat.

— Nu toate lucrurile sunt cum ar trebui. Nu poți să prevezi toate consecințele când *indefinești realitatea.* Dar, din punctul meu de vedere, am făcut tot ce-am putut.

— De când ești aici? l-am întrebat.

— De vreo șase luni. E timpul minim în care mă puteam face remarcat și apreciat. Șase luni în care i-am tot botezat și i-am amenințat că vei sosi. Acum vestea umblă din gură-n gură și asta cred că va declanșa oarecum prematur o serie întreagă de evenimente.

— în ce sens?

— în sensul că va trebui să te grăbești să pleci de-aici. Du-te în Nazareth, o să-ți arăt imediat o hartă. Lângă Marea Galileii vei da de un sat de pescari. Să-i cauți pe...

— Petru și Andrei. Știu.

— Vezi că-1 cheamă Simon, nu Petru. Petru va fi porecla pe care trebuie să i-o dai tu. Am vorbit din vreme cu ei, te așteaptă. Tot acolo-i vei găsi și pe alții gata să te urmeze. Pornește mâine, la răsărit, înainte de a se aduna mulțimea.

— De ce atâta grabă?

— Pentru că... hm, lucrurile se precipită. Mai spre seară au venit doi farisei din oraș. Suntem prieteni, dar sunt și ei supuși ai regelui, ca tot muritorul de pe-aici. Au venit, totuși, să mă prevină. Cineva îl va anunța pe Arhelau de venirea ta; a fost nehotărât în privința mea, temându-se de o răscoală, dar chestia asta îl va obliga să facă ceva. Probabil, mâine va trimite o trupă să ne aresteze. Doi dintr-o lovitură, înțelegi?

— Și ce-o să faci?

— Nimic - a surâs Ioan (sau Arhur, dacă vreți). Pe mine oricum urmează să mă cazeze la beci. Dar tu trebuie să pleci cât mai repede, altfel va trebui să apelăm la puterile noastre speciale ca să scapi și e cam devreme să facem asta. Deci, ia-o în jos pe Iordan, du-te la ai tăi. Du-te-n Nazareth. Ai să-i afli repede, sunt destul de cunoscuți.

— O să-i recunosc?

— Fii sigur. Sunt avataruri ale părinților din istoria ta personală. Mai ai și trei frați și vreo două surori, nu mai știu. Nu te-ncrede decât în cel mai mare, în Iacob. A trecut pe-aici și l-am botezat, sprijină cauza noastră.

— L-am cunoscut vreodată?

— Nu, dar și pe el îl vei recunoaște ușor. E singurul dintre ei cu privirea inteligentă.

— Și apoi?

— Apoi caută-i pe Simon și Andrei. Și lasă-te dus de val. Fii totuși secretos, prudent în tot ce faci, altfel e posibil ca aventura ta să se încheie mai devreme decât e necesar. Iisus a fost el însuși astfel. Cerea tăcere tuturor, nu

făcea minuni în public, chiar dacă Biblia spune altceva. Ai citit evangheliile gnostice? Stai să ți le aduc, până-n Galileea o să ai timp să le răsfoiești.

— Să le distrug la sfârșit?

— Treaba ta. Sunt traduse-n engleză, iar limba asta se va naște abia peste vreo mie de ani. Dar distruge-le, nu se știe niciodată...

A dispărut de lângă mine câteva minute. Când a revenit, purta pe umăr o desagă din piele de capră.

— Desaga asta va fi a ta. Ai aici harta, memoreaz-o în două-trei zile și distruge-o. Fă la fel și cu evangheliile apocrife. Uite evanghelia lui Toma, cea a lui Iuda, a Măriei Magdalena și alte câteva. La sfârșit arde-le, mi-am amintit că deșertul are prostul obicei de-a conserva orice petec de hârtie timp de sute sau mii de ani.

— Unde le-ai ținut?

— îngropate sub un bolovan. Folosește desaga ca pernă, noaptea vom dormi sub cerul liber.

— De ce sub cerul liber?

— Pentru că nu există nicăieri un acoperiș.

— Trebuia să-ți încropești ceva.

— Și apoi să propăvăduiesc indiferența față de orice bun lumesc? Cine mă mai credea?

— Un cort nu era cine știe ce bun.

— Un cort înseamnă în ochii oamenilor de aici un adăpost, adică grija față de tine și de ziua de mâine și, pe deasupra, un lucru care te îngrădește. Oricum, clima e caldă, nu prea merită să stai în cort.

— Știam că în deșert e frig noaptea.

— Am câteva pături lăsate de prietenii pe care mi i-am făcut aici. Dar n-a fost niciodată foarte frig.

S-a dus și mi-a adus două pături.

— Vrei ceva de mâncare? Am o pulpă de berbec.

— Doamne, nu. Spuneai că și animalele...

— Că vor fi ca noi. Da. Dar berbecul ăsta nu a fost tăiat pentru mine. Venirea mea aici n-a ucis ceva în mod special.

— E periculos să se-ntâmple asta?

— Depinde.

— Am văzut un film. Unii se întorc în Jurasic, calcă pe un fluture și istoria se schimbă.

— Greu de crezut. Sau foarte posibil. Depinde de *semnificație.* Ți-am spus, cu cât mergem mai înapoi, cu atât trecutul se dovedește mai imprecis. Dar un fapt semnificativ poate genera redundanțe nedorite. Acum te las să dormi, trebuie să te scoli devreme.

M-am băgat între pături, l-am crezut pe cuvânt și am închis ochii.

Dimineață m-am trezit, într-adevăr, devreme. M-am spălat puțin în Iordan; râul nu era poluat, avea o apă limpede și rece, care mi-a plăcut când am gustat-o. Pe mal mă aștepta Arthur.

— Deci, e cazul să pleci. Urmărește harta, citește evangheliile, îmbunătățește mesajul. In maxim două zile ajungi în Nazareth, dacă te grăbești puțin. Nu-ți face griji de mine.

— Eu am intrat în joc recomandat de tine - am zis. Pe tine cine te-a recomandat?

— Esenienii. Sunt oameni serioși, m-au înțeles îndată. Când au văzut că încep să practic ceea ce le-am spus, m-au ajutat necondiționat.

— De ce nu le ceri să te-ajute și acum?

— N-ar folosi la nimic. Până la ei sunt multe zile de mers. Iar dacă fug, va însemna că misiunea mea a eșuat. Hai, șterge-o. Ai o groază de lucruri de făcut.

Am aprobat gânditor, l-am mai privit o dată și i-am întors spatele. Pe vârful unui deal am privit în urmă și l-am zărit pe malul Iordanului. Mi-a făcut cu mâna. Undeva, în stânga, am văzut o trupă de călăreți care se apropiau repede. Am oftat, m-am întors și am pornit grăbit mai departe.

Toată ziua mergeam urmărind harta. Am trecut prin două sate, dar n-am cerut nimănui nimic. Seara citeam evangheliile, fie ele canonice sau apocrife. In ciuda deosebirilor, cumva, toate semănau, deși fiecare exprima un mod propriu de-a vedea lucrurile; cele canonice aveau dezavantajul că încercau să fie unitare în mod artificial. Evident, Iisus nu era un dogmatic. Spunea: „caută și vei găsi, cercetează și află, bate și ți se va deschide". Le cerea ucenicilor: „Nu scrieți legi dincolo de cele ce v-au fost arătate și nu dați o lege asemenea unui legiuitor, căci veți fi limitați de aceasta".

Presupun că știa că va fi răstălmăcit.

Era împotriva postului, a tăierii împrejur și a altor asemenea fleacuri. încerca să-i facă pe apostoli să vadă. Și nu prea reușea. Pisicile obișnuite cu dungile orizontale refuzau să le vadă pe cele verticale. A dorit să nu se scrie nimic, pentru că știa că orice carte despre un loc, oricât de minunat, devine o hartă a locului, dar niciodată locul în sine. Le-a cerut apostolilor să *trăiască* învățămintele lui.

Știa că în numele lui „se vor sădi, în chip rușinos, arbori neroditori". Constatam, treptat, că acest Iisus, cumva, îmi semăna. Avea idei asemănătoare cu ale mele. Își știa ucenicii stupizi. în „Evanghelia după Iuda", acești ucenicii au venit la el să-i vorbească de o viziune: văzuseră o masă la care stăteau doisprezece inși; în față, o mulțime de oi fuseseră aduse pentru sacrificiu, iar cei doisprezece le sacrificau pe rând, pe toate în numele lui Iisus.

Acesta le-a spus: voi sunteți cei doisprezece, „iar turma care e adusă pentru sacrificiu, cea pe care ați putut-o vedea, este mulțimea de oameni pe care-i rătăciți".

Incredibil. Știa că învățăturile lui nu vor rodi așa cum dorește, că nimeni nu-1 va înțelege. Am luat Evanghelia după Toma și am citit: „M-am ridicat în mijlocul oamenilor și m-am arătat lor în came și oase, dar i-am găsit pe toți beți. N-am aflat printre ei pe niciunul însetat. Sufletul meu a suferit pentru fiii omului, pentru că ei sunt orbi în inimile lor și nu văd că goi au venit pe lume și tot goi vor trebui să plece. Dar cândva se vor trezi din amețeală și gândurile lor se vor schimba."

Era singur. Doar el și Ioan Botezătorul. Toți ceilalți trăiau dormind, doar ei se știau veghetori. Am deschis iar Evanghelia după Toma și am citit: „De la Adam până la Ioan Botezătorul, dintre toti cei născuti din femeie, nimeni nu-1 întrece pe Ioan Botezătorul, pentru că ochii lui nu sunt închiși. Dar Eu vă spun: acela dintre voi care va redeveni prunc, va cunoaște împărăția Tatălui celui Viu și-1 va întrece pe Ioan".

Era, în totalitate, chiar situația mea. Eu și Arthur eram singurii care știam ce se va întâmpla, ce *trebuia* să se în-

tâmple. Am răsfoit Evanghelia după Matei și am citit: „Și strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt care o află".

M-am gândit la Brâncuși. Poartă strâmtă și îngustă. Și calea însăși, Calea Eroilor, e la fel. Mi-am adus deodată aminte de cele spuse odată de Pașadia și mi-am dat seama că avea dreptate: Calea Eroilor este un drum inițiatic. E drumul unei vieți și are, într-adevăr, șapte elemente.

Pentru că omul are șapte chakre. Iar parcurgerea întregului aliniament de către un inițiat conduce la trezirea lui Kundalini.

Primei chakre, Muladhara, îi corespunde Jiul. Este chakra energiei vieții, a energiei primordiale. Energia captată are, pentru inițiatul care o zărește, culoarea roșie.

A doua chakră e Swadhistana, asociată cu sexualitatea și creativitatea. Își găsește corespondent în Masa Tăcerii; e senzualitatea primară a copilului și capacitatea acestuia de-a se juca și de-a inventa. Clarvăzătorii o văd galbenă, poate pentru că ei sunt cei care își definesc prin această culoare copilăria.

A treia Chakră: Manipura. Aleea Scaunelor. Trezirea eului, a sentimentului că ești. A personalității. I se asociază portocaliul.

Chakra a patra e verde și reprezintă poarta iubirii. Anahata, Poarta Sărutului.

A cincea chakră e albastră, se numește Vishuddha și e asociată cu capacitatea de a comunica. Orașul. Al cincelea element.

Penultima chakră e Ajna, chakra credinței și iertării și se mai numește „al treilea ochi" al inițiatului. I se asociază

culoarea violet, iar Brâncuși a reprezentat-o prin acea mică biserică de lemn, integrată în aliniament.

Ultima e Sahasrara. E albă. II leagă pe om de Cosmos sau, dacă vreți, de Dumnezeu. E Coloana fără Sfârșit. Dar, de fapt, nu-1 leagă pe om decât de acel misterios observator din mijlocul său și cu care poate, sau nu, să ajungă să se confunde.

Totul se întretese cu tot. Pretutindeni sincronicități, gesturi multiplicate în timp, în spațiu și în diferite realități.

Am simțit că intrasem într-un joc care mă depășea.

„Nu - mi-am spus - nu mă poate depăși niciun joc. Eu sunt cel care face jocurile pe-aici". Brusc, am înțeles de ce mă alesese Arthur. Nu eram un actoraș de duzină. Arthur mă alesese pentru că pricepuse că nu mă voi mulțumi să *joc* rolul lui Iisus. *îl voi trăi.*

N-aveam cum să n-o fac. Asta înseamnă că nu trebuia să-mi cenzurez replicile ca să le fac să semene cu cele scrise. Puteam să-mi dau drumul și să spun exact ce gândesc. Ceea ce conta, cum zicea (va zice...) Saint-Exupery, era doar fervoarea. Și, abia pe urmă, mesajul. Alții îl vor repeta cu propriile lor cuvinte, de aceea forma cuvintelor mele nu va conta. Iisus n-a lăsat nimic scris.

Azi sunt deja foarte sigur că știa de ce.

în zorii zilei a treia din clipa în care îl părăsisem pe Arthur, am ajuns la marginea Mării Galileii. Satul de pescari nu era departe. Oamenii ieșiseră cu plasele și se grăbeau să le ducă la bărci. Am întrebat pe unul dintre pescari de cei doi frați, Simon și Andrei. Mi i-a arătat. M-am dus către ei și m-am oprit la un pas în fața lor. La început

nu m-au luat în seamă, au dat să mă ocolească. Le-am spus:

— Ioan Botezătorul m-a trimis la voi. Eu sunt cel pe care îl așteptați.

Au căscat gura și m-au privit tâmp.

— Cum ne vei dovedi aceasta? a reacționat cu întârziere Simon.

— Voi merge cu voi - am zâmbit. Iar peștele pe care-1 veți prinde azi va fi de ajuns ca să îndestuleze tot satul.

Nu m-au crezut decât pe jumătate, dar m-au lăsat să mă urc cu ei în luntre. Curând au fost nevoiți să se plece în fața evidenței: în doar o jumătate de oră, barca dădea să se scufunde de greutatea peștelui ridicat din năvod. Ne-am întors spre țărm și i-am lăsat pe fârtați să lopăteze cu atenție, să nu ne răstumăm. A trebuit să-i ajut să tragă barca pe mal, devenise îngrozitor de grea. Când am încheiat operațiunea, m-au măsurat lung, gâfâind, și s-au pus pe chiuit. Ceilalți pescari abia începuseră pescuitul. S-au mirat că ne întorsesem la mal; au crezut, văzând barca abia plutind, că luam apă prin vreo spărtură.

— Mulți bani! a exclamat Simon. Intr-o lună n-am putea pescui atât!

S-a întors către mine:

— Acum te credem. Doar tu poți să fii învățătorul despre care ne-a vorbit Ioan! Nimeni altul n-ar putea face o astfel de minune!

— Duceți peștele acasă familiilor voastre și urmați-mă, - le-am zis - căci minunea aceasta nu e nimic pe lângă altele, care vor urma. Vă voi face pescari mult mai presus, căci veți deveni pescari de oameni.

Se bucurau și dansau ca niște copii. N-aveau destule coșuri pentru pește, așa că s-au grăbit să aducă un cărucior. Chiar și în felul acesta, tot au făcut câteva drumuri până l-au cărat pe tot.

— Curând va veni un negustor. Vindem și ne umplem de bani! îi tot dădea înainte Simon.

— Lasă-i pe ai tăi să vândă partea ta, căci nu de bani vom avea nevoie unde mergem - l-am prevenit.

Ceilalți pescari se aflau încă în larg. Am ieșit din sat și cei doi m-au urmat supuși.

— Invățătorule - mi-a zis Andrei - ar mai fi încă doi care te așteaptă. Prieteni de-ai noștri, și ei pescari.

— Cine sunt?

— Ioan și Iacov ai lui Zevedeu. Dar sunt în larg, încă nu s-au întors.

— Simon, - am zis - așteaptă-i tu și veniți împreună după noi. Vom merge încet și până seara ne veți ajunge.

— Unde mergem, Invățătorule?

— In Nazareth. Trebuie să-mi văd părinții și frații.

— Mergem! a exclamat el cu voioșie. Dar de-aici nu faci decât patru ceasuri până-n Nazareth.

— Atunci ne întâlnim la intrarea în oraș.

S-a înclinat către mine și s-a întors în fugă în sat. Am mers o vreme alături de Andrei. II urmăream cu coada ochiului; părea dezamăgit că tăceam, dar nu prea aveam, deocamdată, ce să-i spun. Intr-un târziu am zărit undeva, în față, o ceată de călăreți. Andrei m-a oprit și m-a tras din drumul lor.

— Romanii - a zis. Fie ei blestemati!

Am urmărit cu interes mica trupă de soldați trecând prin fața noastră. Andrei a scuipat în urma lor, apoi s-a întors către mine:

— Poți să ne scapi de ei, Invățătorule?

— Nu - am recunoscut. Dar pot să vă învăț să fiți liberi așa cum niciunul nu-și închipuie că poate fi. Căci „vă voi arăta ceea ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit; ceea ce mâna n-a atins și ce nu s-a urcat încă în inima omului" - m-am trezit citând din Evanghelia după Toma.

— Ce-ar fi aceasta? s-a mirat Andrei.

Am râs.

— Vă voi arăta împărăția Tatălui celui Viu.

— Am auzit - a zis Andrei - că toate se vor sfârși odată și va începe împărăția lui Dumnezeu. Dar cine știe când va fi asta? Noi n-o vom apuca!

— „împărăția Tatălui a venit, dar voi n-o vedeți". Voi ridica, încet, vălul de pe ochii voștri, vă voi deschide ochii cei adevărați către lumina cea adevărată.

Am început să merg. Andrei se învârtea pe lângă mine, nerăbdător.

— Și unde e această împărăție? Eu nu văd acum decât pustietate.

— „Dacă unii vă vor spune: Iată, împărăția este în cer, vă vor întrece păsările cerurilor. Dacă vă vor spune că e în mare, atunci peștii vă vor lua-o înainte. Dar împărăția este înăuntrul vostru și în afara voastră. Când vă veți cunoaște, atunci veți fi cunoscuți și veți ști că sunteți fiii Tatălui cel Viu".

Mie însumi mi se părea straniu cum se potriveau cuvintele Evangheliei lui Toma cu adevărurile *indefinirii rea-*

litații. „Sincronicități" - am gândit. Lucruri pline de semnificație cărora eu trebuie să le modific treptat sensurile.

— Vom vorbi despre toate atunci când va sosi clipa - am mai spus. Cred că ne apropiem de oraș.

Cuvântul „oraș" nu prea avea legătură cu ceea ce vedeam: o îngrămădire de căsuțe cu pereți de lut dați uneori cu var, insalubre, înghesuite astfel încât să se sprijine pe cât posibil una pe alta; străduțe înguste, fără pic de pavaj, mici curți interioare lipsite de vegetație și mult gunoi așternut strat cu strat de-a lungul lunilor, anilor sau zecilor de ani și prin care cotrobăiau copii goi și slinoși ca să-și caute câte ceva de joacă. Am pătruns pe ulițe fără să ne întrebe nimeni nimic. Nici eu nu doream să intru în vorbă cu băștinașii, dar n-aveam de ales.

— Iosif... Iosif, dulgherul. Caut casa lui Iosif - am început să acostez trecătorii.

Cei mai mulți au dat din umeri, grăbindu-se la treburile lor. Doi sau trei s-au făcut că nu mă văd deloc. Căldura începea să mă irite. Eram transpirat și doream o bucățică de umbră.

— Iosif, Iosif dulgherul - repetam.

M-am simțit luat de mână.

— Invățătorule, știu eu casa lui Iosif.

Era Andrei. M-am întors mirat.

— De ce nu mi-ai spus?

— N-am știut pe cine cauți. la-te după mine.

în câteva minute m-am trezit în fata unei căsuțe ceva mai mari decât cele care o înconjurau; părea să aibă trei sau patru camere.

— Aici - a zis Andrei. Eu mă duc să-l aștept pe Simon, dacă-mi dai voie.

Firește! Uitasem de cei care trebuiau să ne-ajungă din urmă.

— Du-te, Andrei. Mă vei găsi aici.

Am intrat și m-am izbit, cu un oftat de plăcere, de răcoarea dintre pereții de lut.

— E cineva?

Din cealaltă cameră a apărut tata. Cu toate că Arthur mă prevenise, am avut un șoc. Era aproape exact tata, cel pe care-1 lăsasem undeva, în realitatea mea din secolul XXI. Doar că mai brunet și cu părul ceva mai creț. A venit spre mine și m-a îmbrățișat:

— Emanuel! Am crezut că ai pierit pe drum!

Emanuel?

Apoi mi-am adus aminte: „Iată, Fecioara va avea în pântece și va naște Fiu și vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu".

Apoi a răsărit pe ușă mama. A schițat un gest de uimire amestecată cu bucurie. In spatele ei am zărit un băietan și, lângă acesta, un bărbat care părea a avea aproape vârsta mea. Era Iacob.

— Pe unde-ai umblat, fiule? m-a luat în primire tata. M-am temut că te-ai rătăcit în deșert.

— Am fost la Ioan Botezătorul, tată.

Mi-a aruncat o privire înnegurată.

— Tu, la Ioan? E și bine și rău...

Mama l-a luat de umeri:

— Nu te mai gândi la ce-au prezis magii. Și către mine: Așa-i că n-a fost nimic rău?

— Nu - am vrut s-o liniștesc. N-a fost nimic rău.

— Ești tare ciudat, fiule - a îngăimat. Totdeauna ai fost ciudat. Dar acum simt în tine o putere străină...

— Taci, femeie - s-a întors spre ea tata. Mai bine aleargă și pune masa.

— Nu sunt singur - l-am prevenit. Vor sosi în curând patru oameni care au ales să-mi fie ucenici.

— Ce-ai putea tu să-i înveți? a rostit, cumva batjocoritor, tata.

M-am așezat în fața lui.

— Știi bine ce. Am umblat împreună în Egipt, apoi în țara Aryanilor. Am muncit, iar unde n-am găsit ce munci, am cerșit. Am avut eu însumi învățători și n-am fost îndărătnic, leneș sau prost. Știi bine ce trebuie să-i învăț.

Tata privea în pământ când vorbeam.

— Bine, bine - a zis. Dar n-avem mâncare pentru atâtea guri.

— De-asta n-ai grijă. Mâncare am adus eu destulă.

— Unde?

— Aici - am râs și i-am arătat mâna goală. Hai la bucătărie și vei vedea.

A luat-o înainte, iar mama ne-a urmat. Dintre frații și surorile mele care băgaseră pe rând capul pe ușă, doar Iacob a părut interesat să vină cu noi. In bucătărie am luat două oale mari și le-am potrivit câte-un capac de lut. Apoi m-am gândit puțin ce doresc. Conștiința a intrat într-o fracțiune de secundă în algoritmul care permitea materializări, adică crearea unor legături sincronice între interiorul oalelor și produsul pe care-l doream să le umple.

Am ales pentru prima oală o supă din fructe de mare, iar pe cea de-a doua am îndesat-o cu varză călită și câmați. La ridicarea capacelor, mirosurile au năvălit în încăpere. Mama și-a împreunat mâinile a extaz. Probabil își închipuia că de-acum eu voi fi cel care va găti zilnic. Tata a pufnit, nu părea convins. Cu greu l-am făcut să guste supa. Era preparată foarte bine, similară cu cea din restaurantul francez în care o descoperisem.

— Minune! a îngânat Iacob și m-a privit cu un nedisimulat respect.

— Cred că vă e foame - am zâmbit.

Afară se auzeau pași și voci în surdină. Sosiseră cei așteptați. M-am uitat lung la mama și i-am zis:

— Pune masa, nu auzi oaspeții?

S-a rupt din starea imponderabilă în care se afla și s-a repezit să pregătească cele necesare. În spatele casei, o masă lungă de lemn, făcută de tata, ne ajungea la toți.

Ucenicii mei s-au așezat primii la masă, în calitate de musafiri; au urmat ai casei și, la sfârșit, eu. Tata a binecuvântat mâncarea, iar mama a turnat în blidele de lut.

Când toată lumea s-a săturat, am luat-o pe mama deoparte.

— Unde vor dormi?

— Vrei să doarmă aici? s-a speriat ea.

— Dă-ne o încăpere și așterne rogojini pe jos, căci voi dormi cu ei.

— Păi... da, sigur. Avem camera dinspre curți cică.

— Pregătește-o. Mâine plecăm.

— Nu poți să pleci - s-a împotrivit ea. Mâine, vărul tău Ioram are nuntă, nu putem să nu mergem toți. Rămâi și tu.

— Am să văd ce pot să fac. Dacă ține să vin și eu, voi veni, dar îmi voi aduce și oamenii.

— Poate n-o să-i placă asta lui loram...

— Tu spune-i asta: Oare la seceriș se duce doar cu fierul secerii sau ia cu el și coada secerii? Oare are rost să merg eu acolo unde ucenicii mei nu sunt primiți?

— El nu-i cunoaște.

— Ii va cunoaște și-i va iubi. Du-te. E departe?

— La Cana.

N-aveam cum să mă uit pe hartă.

— Dacă nu poți să te duci, nu te duce. Mergem mâine toți și-l voi îmbuna eu însumi pe loram cu un dar de nuntă.

Mama a dat din cap, încrezătoare. După-amiază am ieșit cu ucenicii din oraș și ne-am oprit la o răscruce, sub un pâlc de măslini. îmi chinuiam mintea să găsesc metoda de-ai face să înțeleagă lucrurile pe care doream să le transmit, apoi mi-am amintit de hipnoză. Am început să le vorbesc ritmat, să fac gesturi largi, nu mi-a luat mult până le-am indus starea pe care o doream. Apoi i-am învățat despre corpurile subtile ale omului, i-am făcut să vadă chakrele și le-am arătat moduri de vindecare ale corpului. Le-am lăsat liberă o parte din voință, ca să poată să se întrebe și să mă întrebe.

— „Ceea ce este bun îți stă în preajmă, ca esență a fiecărei naturi, în scopul recreării ei din propriile rădăcini. De aceea te îmbolnăvești și mori, pentru că ești lipsit de ceea ce te poate vindeca" - m-am surprins citând din Evanghelia Măriei Magdalena.

I-am făcut să vadă câte ceva din toate astea, gândin- du-mă că a vindeca un bolnav e primul lucru pe care ar trebui să-l învețe.

— „întreaga Natură, întreaga Creație, toate creaturile există în interconexiune una față de alta și toate vor fi resorbite din nou în propriile origini" - le-am explicat. Așa cum într-un pom o ramură e legată de celelalte ramuri, tot astfel orice ființă e legată de celelalte ființe. Sunteți pregătiți să înțelegeți toate acestea, căci dacă n-ați fi fost pregătiți nu m-aș afla acum printre voi.

Seara i-am dus acasă și peste noapte am dormit liniștiți. Dimineața următoare i-am lăsat să-și facă rugăciunea, iar eu, în acest timp, am meditat puțin. Deci - mi-am zis - urmează episodul nunții. în Biblie nu scrie de unde știa mama că puteam face minuni; iată că acum am aflat de unde: i-am arătat chiar eu. Probabil că și adevăratul Iisus făcuse pe-acasă o chestie asemănătoare.

M-am gândit ce dar de nuntă aș putea să-i fac lui Ioram. De obicei, la nuntă se dădeau oi și berbecuți, covoare, oale smălțuite și altele asemenea. Mama pregătise ca dar două pături din păr de cămilă. Am plecat către piața de la ieșirea dinspre apus a orașului și acolo am cumpărat un minunat șal înflorat pentru mireasă, de la un negustător care aducea marfă dinspre Țara Aryanilor (adică, mai pe înțeles, India). M-a costat mult, dar puteam materializa fără efort o monedă de aur.

Nu era vorba de materializare în sensul de a face un obiect din nimic. Universul nu permite să introduci ceva în el sau să scoți din el ceva, așa, pur și simplu. în realitate

transformam prin sincronicitate o materie în alta. O alchimie în care piatra filosofală eram eu însumi. Deja procesul putea să se desfășoare rapid, nu mai aveam nevoie de o stare alterată a conștiinței, pentru că trăiam tot timpul într-o astfel de stare. *Trezirea* ți se pare firească după ce o obții, ca și puterile deosebite pe care ți le induce, dar pentru ceilalți, pentru cei încă *adormiți* în fața cunoașterii, păream un adevărat zeu.

M-am întors cu șalul și i l-am arătat mamei. A mormăit că era un obiect prea scump și s-a arătat încântată de el, dar și invidioasă pe cea care urma să-l poarte. Ca s-o împac i-am promis că-i voi face rost și ei de unul la fel, cât de curând - și peste două zile m-am ținut de cuvânt. Deocamdată ne pregăteam să mergem la Cana; apucasem să consult harta și aflasem că până acolo, pe jos, se putea ajunge cam într-o oră, cel mult două.

Ne-am dus aproape toți cei ai casei, mai puțin sora mea cea mică. Ucenicii mei mă încadrau ca niște bodyguarzi. Știam că lecția de ieri trebuie repetată, altfel n-ajungea să se imprime în mintea lor așa cum doream, dar în acea zi n-aveam timp de ei. Nunta pornise încă de dimineață, însă noi am ajuns abia la ceasurile prânzului. Deja nuntașii dănțuiau de zor, iar unii se-mbătaseră. Pe mesele lungi, întinse de-o parte și de alta a curții, se rânduiseră tăvi, oale și blide pline cu mâncare și băutură. Am mers întâi la loram, care s-a înveselit când ne-a văzut și ne-a îmbrățișat pe rând; i-am făcut cunoștință cu ucenicii mei, i-am arătat darurile și a holbat ochii când a văzut șalul. Toată tevatura îl ameți se; căldura îi ajutase și lui vinul să

se suie puțin la cap. Ne-am așezat la masă, am ridicat cănile și le-am urat mirilor bogăția Cezarului și înțelepciunea lui Solomon.

Cheful a continuat și după lăsarea întunericului, la lumina torțelor. Atunci mama, care începuse să se învârtă de colo până colo, a venit și mi-a zis destul de tare, încât și ucenicii mei au auzit:

— Nu mai au vin. Ai putea și tu să-l ajuți, e vărutău!

Se referea la loram. Da, trebuia să-l ajut și stătea scris că o făcusem, dar mama se amesteca unde nu-i fierbea oala și părea hotărâtă să mă folosească, lucru pe care nu aveam de ce să-1 permit. Așa că am repezit-o:

— Astâmpără-te, femeie, nu-mi spune tu ce trebuie să fac!

— Dar nu te costă nimic - a insistat. Poți face un mare bine și vei fi binecuvântat!

— De ce te-amesteci? Dacă loram sau unchiul Eliachim doreau să-i ajut, mi-o spuneau singuri.

— Ei nu știu ce poți! a zis cu o mândrie care nu mi-a convenit. Mă gândeam că mâine îmi va cere să deschid un han și să mă-mbogățesc vânzând vin „materializat". Sau, mai rău, să-i „materializez" zilnic o pungă plină cu denari.

— Arată-le! Hai, fă-le un bine! a continuat să mă enerveze.

Am privit-o mai atent și am descoperit fără chef că băuse mult mai mult decât ar fi trebuit.

— Știi ce? Trimite-1 aici pe loram, vreau să vorbesc cu el.

— Bine, dar să le arăți la toți ce ești în stare, să vadă toată lumea!

— Fă ce ți-am zis și taci din gură!

M-am dus lângă tata și l-am tras de mânecă:

— Ai tu grijă de mama, e beată și spune tâmpenii.

Tata venise să se distreze și să se simtă liber; băuse și el destul, dar era capul familiei și trebuia să vegheze asupra tuturor. Probabil că m-a urât când i-am reamintit asta.

— Miriam! a strigat-o. Miriam, vino-ncoace!

— Ține-o lângă tine puțin - l-am rugat. Am niște treabă. Pe urmă o băgăm în casă și-o culcăm.

Apăruse și loram.

— Vere, - mi-a zis - e adevărat ce mi-a spus mama ta?

— Nu mai aveți vin? i-am răspuns cu o altă întrebare.

— Nu prea - s-a strâmbat. Au venit mai mulți decât calculasem. De altfel și tu ai adus pe ăia patru...

— Da. Și eu sunt de vină, recunosc. Te ajut, dar cu o condiție: să nu vadă și să nu știe nimeni.

— Promit - a ridicat mâna a jurământ loram.

— Hai în spate, să-ți spun ce să faci - și l-am tras după mine.

In curtea din spate a pus slugile, la dorința mea, să aducă trei dintre butoaiele goale și să le umple cu apă. Unchiul Eliachim a apărut și el, neștiind unde dispăruse mirele.

I-am făcut semn lui loram să-l ducă de-acolo. Apoi am alungat și servitorii. Când loram s-a întors, avea la dispoziție trei butoaie cu vin de Bordeaux. Aici poate că am greșit, era cam prea de calitate față de ceea ce se băuse până atunci. I-am dat să guste și a făcut ochii cât cepele.

— Doamne, niciodată n-am băut așa ceva! Poate doar regele să aibă un vin ca ăsta!

Eu, unul, mă îndoiam că se găsea undeva, în toată ludeea, fie chiar și pe masa regelui, un vin cu origine controlată, din strugure cules târziu...

Capitolul 12

Am ajuns acasă abia a doua zi spre seară. Ai mei nu scăpaseră încă de mahmureală și nici ucenicii mei nu se în- zdrăveniseră cu totul. I-am lăsat să se odihnească și am ieșit să admir cerul înstelat. Mă întrebam dacă Iisus, adevăratul Iisus, se comportase așa cum mă comportam eu. Poate că nu sau poate că da. Cine mai poate ști?

Fusese un adevărat inițiat. Știa, înțelegea așa cum cei din jurul lui nu erau în stare. Nu era un om al vremii lui, desigur că își depășise veacul. Făcuse, în mod cert, parte dintre *cei treziți.* Apoi am revenit cu gândul la situația mea. Ca să schimb, cum spunea Arthur, un mănunchi întreg de realități, trebuia să urmăresc și consecințele gesturilor mele. Acestea puteau varia în funcție de reacțiile celorlalți. Variațiile importante trebuiau verificate și controlate. O să am destul de lucru și va trebui să dispar din când în când, ca să corectez abaterile supărătoare. De pildă, episodul acestei nunți: eram sigur că Ioram nu va destăinui nimănui nimic o vreme, dar tot atât de sigur era că până la urmă o va face. Altfel, povestea n-avea cum să ajungă să apară în evanghelii. Dar trebuia să mai verific un lucru: că n-o să apară în *toate* evangheliile. De pildă,

nu se povestește nimic despre asta în Evanghelia după Matei. Era nevoie, deci, ca istoria nunții de la Cana să nu ajungă decât la anumite urechi.

Târziu, m-am retras la culcare gândindu-mă la ce le voi spune a doua zi discipolilor mei. în zori s-au trezit și și-au făcut rugăciunile. I-am urmărit ușor amuzat. S-au mirat că nu mă rog cu ei, dar am dat din umeri:

— Nu mă rog alături de voi pentru că, deși vi se pare că adresați rugăciunea Dumnezeului vostru, în realitate nu acestuia vă rugați.

M-au privit cu neîncredere.

— De ce spui asta, Rabi? s-a mirat Andrei.

— Mâncați mai întâi; vă voi vorbi azi despre lucrurile din cer și de pe pământ, dar pentru asta vom ieși din oraș până la acel pâlc de măslini.

— Azi e zi sfântă, oare n-ar trebui să postim?

— Postul nu contează. Când veți merge într-un loc și vi se vor da de-ale gurii, mâncați ceea ce vi se pune în față, căci nu ceea ce intră în gura voastră vă poate murdări, ci doar ce iese din gura voastră vă poate murdări.

Am sfârșit citatul din Evanghelia după Toma și i-am lăsat să mănânce. Apoi am plecat cu ei în afara orașului și ne-am oprit sub măslini. Oamenii ne-au văzut pe drum; unora, discipolii mei le povestiseră că-i învățam ceea ce ei considerau lucruri minunate și înălțătoare, așa că m-am trezit cu mai mulți care doreau să ni se alăture. N-am spus nu, i-am lăsat să vină. Ne adunasem deja vreo douăzeci.

Sub măslin, am găsit o piatră mai înaltă și m-am așezat; ceilalți m-au înconjurat, cu ochii ațintiți către mine. Hip-

noza era o metodă bună pentru a le reține atenția; n-a durat mult și toți erau în transă, ascultându-mă cuminți.

— Eu n-am venit aici să vă aduc pacea, *dar nici nu vă voi da sabia* - am corectat eu binecunoscutul mesaj înțeles greșit atâta vreme. Fiți îngăduitori, căci așa și alții vor privi cu îngăduință către voi. lubiți-vă prietenii, iubiți-vă vrăjmașii deopotrivă, răspundeți binelui cu bine și răului cu bine. Orice faptă rea vă va pedepsi prin ea însăși. Orice rău făcut se întoarce asupra aceluia care-1 face. Căci toate lucrurile sunt legate între ele, toți oamenii sunt un singur om, toate ființele sunt una singură.

încercam să-i fac să vadă ceea ce văzusem și înțelesesem eu însumi când m-am aflat pe frontul de expansiune al Universului.

— Voi n-ați fost întotdeauna oameni, așa că aplecați-vă cu milă către alte viețuitoare și nu le prigoniți. Păsările cerului și animalele pădurii vă pot fi prieteni de nădejde, în fiecare dintre voi trăiește Tatăl cel Viu, o ființă eternă, un miez de lumină care vă leagă unul de celălalt mai puternic decât v-ar putea dezbina orice lucru de pe pământ. Iubiți-vă, pentru că semănați, așa cum două picături de apă din ocean seamănă între ele, chiar dacă sunt, de fapt, picături diferite.

Le-am vorbit astfel, amestecând citatele din evanghelii cu părerile personale, ore întregi. Nici nu știusem că sunt atât de bun orator.

— Trăiți deja în împărăția Tatălui, dar n-o vedeți, pentru că e ascunsă de tot felul de obiecte și făpturi. Dați la o parte deosebirile dintre pietre și veți vedea Piatra; înde-

părtați felurile în care vedeți apa și veți vedea Apa. „împărăția Tatălui e înăuntrul vostru și în afara voastră". Nimic din voi nu e fără voi și din nimic dinafară nu lipsiți. Să nu credeți că dacă vă aflați aici sunteți aici, căci despre nimic nu poți spune: iată, aici e locul acestui lucru. Voi sunteți pretutindeni și puteți ajunge oriunde, dar încă nu știți asta. „Când veți face din doi unul, înăuntrul ca și în afara, cele de sus precum cele de jos, astfel încât să aduceți bărbatul și femeia într-unul singur, ca bărbatul să nu mai fie bărbat si femeia să nu mai fie femeie; când veți face un ochi în locul altui ochi, o mână în locul altei mâini, un picior în locul altui picior și un chip în locul altui chip, atunci veți intra în împărăție". Căci atunci făptura voastră va fi aidoma copiilor de-o zi care privesc, respiră, simt, dar nu-și fac griji și nici nu pun întrebări prostești. Gă- siți-vă pe voi cei din voi, aceasta e calea către împărăția Tatălui; ea nu se relevă decât aceluia care dă la o parte tot ceea ce-i încețoșează vederea...

La sfârșit eram epuizat; se lăsa deja seara când i-am lăsat să-și revină din transă, cu comanda finală de a nu uita nimic din ceea ce le-am spus. Doi dintre cei care m-au ascultat s-au prezentat și mi-au cerut voie să mă urmeze. Se numeau unul Filip, iar celălalt Vartolomeu.

Am continuat să educ grupuri tot mai mari de-a lungul zilelor care au urmat. în cele din urmă am plecat din Nazareth și mi-am stabilit tabăra la nord-est de oraș, pe un deal înalt, către Marea Galileii. Veneau în fiecare zi cu sutele. într-una dintre dimineți, cineva m-a anunțat despre uciderea lui Ioan Botezătorul. Ucenicii s-au mirat văzân-

du-mi lipsa de reacție la aflarea veștii, dar eu știam mai multe decât ei. Am început prin a le spune și lor:

— „De la Adam până la Ioan Botezătorul, dintre toți cei născuți din femeie, nimeni nu-1 întrecea pe Ioan Botezătorul, pentru că ochii lui nu erau închiși. Dar eu vă spun: acela dintre voi care va redeveni prunc, va cunoaște împărăția și-l va întrece pe Ioan". Cât despre voi, - m-am întors spre mulțimea de oameni ce-mi sorbea cuvintele - „vă voi culege unul dintr-o mie și doi din zece mii și aceștia se vor ridica împreună". Mulți sunteți chemați aici, dar puțini vor fi cei aleși.

îi hipnotizam în masă și-i făceam uneori să-nțeleagă ce le spuneam, dar de multe ori rămâneau tot nelămuriți, într-o zi a fost adus un orb, purtat de mână de nevastă-sa. Aceasta mi-a spus:

— Rabi, nu te poate vedea, dar te poate auzi foarte bine. Eu i-am zis că n-are rost să meargă atâta, dar n-a vrut să priceapă în ruptul capului...

— E bine că l-ai adus - i-am oprit sporovăială. Un orb pe alt orb de-1 duce de mână, cad amândoi în râpă; dar eu am să-i deschid bărbatului tău ochii pe dinafară și doar de el depinde dacă va voi să-i deschidă și pe cei lăuntrici.

L-am tras în spatele unor stânci și l-am întrebat:

— Crezi oare că te-aș putea vindeca?

— Din toată inima - a răspuns bărbatul.

Mi-am cuplat sincronic ochii cu ochii lui. In clipa următoare, m-a apucat spasmodic de haină:

- Văd! Văd, Rabi!

— Știu - am zis. Liniștește-te și nu mai spune nimănui că eu am făcut asta.

Am constatat că suntem spionați.

— Arată-te! am strigat.

Cel prins în flagrant a ieșit dintre stânci.

— Ce dorești, de ce spionezi?

— Rabi, iartă-mă! Vreau să învăț cât mai multe de la tine.

— Cum te cheamă?

— Toma. Toma Didim. Vreau să fiu ucenicul tău, căci ți-am văzut adineaori puterea.

— Și oare dacă nu vedeai nimic și-ți spuneam doar că pot face asta, nu m-ai fi crezut?

A plecat capul.

— Nu știu - a murmurat.

— Ai făcut bine - i-am zis - chiar dacă ai făcut, totuși, rău. Nu trebuie să crezi nimic până nu cercetezi. "Caută și vei găsi. Bate și ți se va deschide". Totuși ai făcut rău, căci doream ca nimeni să nu afle că l-am vindecat pe acest om.

— Jur că nu voi spune! a răspuns.

Presupuneam că se va ține de cuvânt o foarte scurtă vreme. Și loram îmi promisese că nu va spune nimănui despre chestia cu vinul de Bordeaux de la nuntă, iar acum știa de povestea aia tot Nazareth-ul. Mama se simțea foarte mândră și se fudulea cu mine peste tot.

M-am întors pe vârful colinei și am început predica. In fundalul mulțimii adunate, am descoperit câțiva soldați romani de la castrul din apropiere. Uitasem de existența romanilor în ludeea, nu-i prea zărisem pe aici. E drept că nici ei nu se arătau peste tot și oricând. Dar în cazuri de revolte sau scandal, soseau totdeauna rapid și eficient, să reinstaureze ordinea.

Acum nu era nicio revoltă, însă trebuia să-mi dau

seama că vor ajunge să fie intrigați de adunările noastre repetate. Fuseseră, probabil, trimiși să se asigure că nu complotam împotriva Imperiului. N-aveam, deocamdată, de ce să-mi fac griji, întrucât întrunirile noastre aveau altă temă decât statutul cuceritorilor. înainte de-a-mi începe discursul, i-am privit insistent. Ceilalți îi izolaseră, formând în jurul lor un spațiu gol.

Am procedat la fel ca și până acum: i-am hipnotizat și am început să-i învăț. A durat iarăși câteva ore. La sfârșit, mulți au venit la mine să le rezolv probleme sau să pună întrebări. Cei mai mulți doreau să știe cum arată împărăția Tatălui sau când va veni aceasta. Le dădeam răspunsul cunoscut, dar înțelegeau cu dificultate. Simon Petre, care pricepuse câte ceva din imaginea roții ființei și a centrului său de lumină, m-a întrebat dacă am trăit și altădată sau dacă voi mai trăi și dacă se poate trăi simultan în lumi diferite.

— Fără îndoială - am răspuns. „In casa tatălui meu sunt multe încăperi. într-un eon am fost eliberat dintr-o Lume, și dintr-o formă în alta, și din încătușarea uitării care e efemeră. Din acel moment, la voință, eu mă odihnesc o vreme, un anotimp, un eon, în liniște".

Cred că n-a înțeles mare lucru, cel puțin nu atunci. Dar altcineva, mai târziu, când am repetat aceste cuvinte, a înțeles pe deplin. O să vă povestesc. Am avut, înainte de-a da drumul mulțimii, prilejul de a vorbi cu soldații romani care au venit să mă cunoască, înfruntând privirile dușmănoase și mormăielile celor pe lângă care treceau. Mi-au

zis că vor mai încerca să vină, când vor avea timp, să mă asculte.

Tot înainte de a se lăsa acea seară, un trimis m-a rugat să-l însoțesc în casa unui vameș. I-am transmis că voi veni, dar însoțit și de discipoli. Mai târziu, omul a revenit ves- tindu-mă că vameșul ne așteaptă pe toți.

Așa l-am cunoscut. îl chema Levi, dar mai târziu l-am rebotezat Matei. Ceilalți ucenici mi-au cerut socoteală pentru această vizită, vameșii fiind considerați vânduți romanilor și necinstiți.

— Tocmai de aceea vom merge - i-am prevenit. Un doctor nu intră în casa omului sănătos, ci în casa bolnavului.

Am petrecut cu vameșul o seară frumoasă. Am înțeles că, în ciuda condiției, era un om de spirit, cultivat, cinstit și nu un hoțoman. M-a întrebat dacă-1 pot lua ucenic, dar nu i-am răspuns imediat. A doua zi, însă, am trecut pe la vamă și i-am spus:

— Urmează-mă.

Evident, Nazareth-ul bârfea. Nici mama n-a fost mulțumită, dar nu-mi păsa de nimic. S-a aflat curând de vindecarea orbului și s-au ivit tot felul de handicapați. Făceam ce puteam să-i ajut, rugându-i să nu spună nimănui că eu i-am vindecat, dar înțelegeam că era greu să reziști întrebărilor când plecai dimineața ciung de acasă și te întorceai seara cu mâna crescută la loc. Unii dintre ucenici murmurau; făceam acestea și sâmbăta, ceea ce, în ochii lor, era o blasfemie. Le-am spus:

— E vreunul care să aibă o oaie, oaia să-i cadă-ntr-o groapă sâmbătă și să nu se ducă chiar atunci s-o scoată

din groapă? Firește că se cuvine să dai ajutor în

toate zilele săptămânii.

Nu posteam niciodată - alt motiv de nemulțumire. Niciodată nu binecuvântam hrana. Treceam peste toate rânduielile lor, din mai multe motive. Mai întâi, pentru că nu le cunoșteam prea bine. Apoi, că nu-mi păsa de ele. Și-n al treilea rând, voiam să-i dezvăț de cutumele alea care mie mi se păreau stupide și să le eliberez spiritele. Intr-o zi, le-am repetat un lucru pe care nu apucasem să-1 discutăm cum trebuie:

— Nu vă rugați, nu postiți, nu dați de pomană. Toate astea sunt prostii. Vă rugați unui Dumnezeu fals.

S-au supărat, dar eu le-am mai spus:

— Voi îl credeți pe Dumnezeu undeva, în afara voastră. Când veți zări împărăția Tatălui, atunci îl veți vedea pe Tatăl. Iar acela vi se va arăta având chipul fiecăruia dintre voi.

N-au înțeles mare lucru, dar unul dintre ei a notat chestia asta ulterior. în fiecare zi adunam mulțimile și întăream mesajul antiviolență. Asta nu convenea, oamenii erau dușmani declarați ai romanilor și ar fi preferat să le organizez rezistența împotriva acestora. Eu însă știam că orice tentativă de răzvrătire nu s-ar putea sfârși decât cu un eșec: Imperiul avea suficiente trupe să copleșească Iudeea și s-o șteargă, eventual, de pe fața pământului. Pe de altă parte, misiunea mea era să schimb istoria unei lumi, nu doar a unui popor. Până la urmă, nedorind să mă las atras - eu, sau vreunul dintre ucenici - în comploturi de orice natură, i-am adunat pe toți în jurul meu și am hotă-

rât să plecăm trecând peste Marea Galileii spre ținutul udat de Iordan. Ucenicii mei se înmulțiseră, căci mai ale- sesem din mulțime alți doi: Iacov al lui Alfeu și Levi Tadeu. Pe drum s-a mai aciuat în mica noastră trupă Simon Ca- naneul, dar a rămas mereu o figură destul de ștearsă. Ai mei au zis că vor veni și ei mai târziu să mă vadă, dacă-i voi vesti pe unde umblu.

Când am ajuns la malul Mării Galileii, am constatat că se pregătea un lucru rar în acele locuri: o furtună. Ucenicii mei țineau morțiș să ajungă în seara aceea la apele binecuvântate ale Iordanului; tocmiseră o corabie, iar eu m-am supărat puțin pentru că făcuseră totul de capul lor. Nu mă grăbeam, aveam în față tot timpul din lume; la ce bun să ajung exact în acea seară la Iordan? Dar ei au insistat și, până la urmă, le-am zis:

— Mergeți cu corabia, căci eu voi veni după voi mai târziu.

Au protestat, dar n-aveau de ales, așa că s-au îmbarcat pe corăbioară, în timp ce deasupra lor tunetele și fulgerele începuseră să brăzdeze bolta. Imediat ce s-au desprins de ponton, vântul s-a întețit. I-am urmărit cu privirea pe când corabia sălta de zor pe marea din ce în ce mai agitată. Nu era noapte, dar norii făceau să pară că s-a întunecat deja. Au pornit aproape de coastă, înaintând spre nord și apoi spre nord-est. După două ceasuri, ambarcațiunea se afla deja în pericol. Vântul ridicase valuri mari care o clătinau ca pe o coajă de nucă. Deși mă aflam la câțiva kilometri, mă luasem după ei, urmărind linia țărmului, deoarece presimțeam că vor avea în curând nevoie de

ajutor. I-am ajuns din urmă aproape de locul vărsării Iordanului. îi zăream pe marea agitată și până la mine parveneau strigătele lor de ajutor și frânturi de rugăciuni sau blesteme. Am oftat și am pornit către ei călcând valurile. Când am ajuns aproape, au început să urle și să mă arate cu degetul. Dar m-am apropiat și mai mult de ei și le-am strigat:

— Nu recunoașteți împărăția Tatălui, dar cel puțin pe mine ați putea să mă recunoașteți!

S-au grămădit toți să mă vadă, iar Petre a strigat, la rândul lui:

— Lasă-mă să vin lângă tine!

— Vino - i-am zis.

A pășit șovăielnic pe valuri și l-am susținut o vreme, să nu se scufunde; dar când am observat că i se muiaseră genunchii, l-am lăsat să se descurce. Firește că s-a scufundat imediat. A ieși repede la suprafață și a-nceput să urle:

— Rabi! Rabi! Mă înec!

într-o clipă am fost lângă el și i-am întins mâna.

— Dacă ai fi crezut din tot sufletul că poți s-o faci, ai fi reușit. De ce te mai îndoiești atunci când toată făptura ta e una cu lucrul dorit? Ucide gândurile care-ți spun „nu pot", pentru că ele nu sunt ale ființei tale adevărate!

I-am prins mâna și l-am ajutat să urce pe corabie. Apoi am întins brațele peste mare și, de la noi spre țărm, valurile s-au potolit. Am acostat la vărsarea Iordanului și i-am prevenit pe căpitanul corăbioarei și pe singurul lui matelot să nu se încumete să se întoarcă înapoi în noaptea aceea. De fapt, nici nu păreau să aibă de gând.

Am găsit repede un adăpost într-o casă de pescari. Oamenii ne-au deschis ușa bucuroși, cu atât mai mult cu cât auziseră de noi. Nevasta pescarului era bolnavă, avea dureri mari de spate. Fiind doar noi, gazdele și micul echipaj al corăbiei, am dat curs rugăminții lui de a o ajuta. Am constatat că femeia avea pietre la rinichi și i le-am îndepărtat, luând-o cu mine într-o cameră învecinată; nu-mi plăcea să fac din asta un spectacol. Când am ieșit din cameră, am dat nas în nas cu Toma, ne spionase de dincolo de ușă. L-am apucat de cot.

— Iar spionezi?

— Vreau să învăț mai repede, Rabi.

— De ce nu mă întrebi?

— Pentru că nu-mi spui - a făcut el mâhnit.

— Ba da, ți-am spus. Trebuie să cauți în tine puterea asta, nu ți-o pot da. Pot să-ți arăt doar drumul către ea.

— Atunci, fă-o mai repede!

— Fii sigur, Toma, că voi face tot ce voi putea, atâta timp cât vom fi împreună.

— Vei pleca dintre noi? s-a mirat Toma.

— „Cel ce a cunoscut lumea, a găsit un cadavru; pentru cel ce a găsit un cadavru, lumea nu mai este vrednică de el" - i-am dat eu un subiect de meditație, citând din evanghelia pe care el însuși o va scrie cândva.

Totuși, trecând mai departe, m-am gândit la spusele lui Toma. Da, va trebui să plec din când în când dintre ei pentru a verifica, în realitățile alternative create, consecințele faptelor mele. N-o să le placă asta.

— Rabi, cum să-ți mulțumesc? m-a întrebat mai târziu gazda noastră. Nevastă-mea se simte vindecată și dorește să-ți spele picioarele, după obicei.

— Nu e bine - i-am zis. Nu trebuie să se obosească în seara asta.

— Atunci las-o pe fiica noastră s-o facă - a insistat. Te privește pe furiș din bucătărie și se rușinează să se arate.

— De ce s-ar rușina? m-am mirat.

Pescarul a plecat capul și n-a răspuns.

— Ei? l-am îmboldit. Va trebui să-mi dai o explicație, dacă tot mi-ai spus despre fiica ta.

— E greu - a început, șovăitor, pescarul. Vezi, noi am venit aici de puțină vreme. Suntem din Magdala, de pe țărmul lacului Ghenizaret...

— Să fie un păcat lucrul acesta?

— Nu, dar vezi... e tare frumoasă această fiică a noastră. A fost curtată îndelung cât am trăit în Magdala, dar ea a stat tot cu nasul pe sus. N-a răspuns niciunuia dintre cei care căutau să-i câștige inima. Așa că au început să se spună despre ea vorbe urâte. Știi cum sunt unii: dacă nu pot atinge ce doresc, ajung să batjocorească lucrul acela și să încerce să-1 facă de nimic și în ochii altora...

— Fiica ta să nu se teamă; cine judecă, să știe că va fi judecat, iar pe cel care nu judecă, judecata lumii nu-1 va atinge.

— Tu ești bun, Rabi, dar fata mea tot s-a temut că ucenicii tăi vor cârti împotriva ei când vor afla vorbele spuse de gura lumii.

— Mă pun chezaș pentru ucenicii mei și îți promit că toți se vor purta fără cusur.

— Miriam! s-a întors pescarul către ușa bucătăriei. Știu că ai auzit tot ce-am vorbit.

Ușa s-a întredeschis și a apărut o fată foarte tânără, purtând în mână un lighean de fier plin cu apă. Ținea părul în așa fel încât să nu i se vadă prea bine fața. A pus ligheanul înaintea mea și s-a aplecat asupra lui. Pescarul mi-a adus repede un scaun. M-am așezat și am urmărit-o în timp ce oficia ritualul. In clipa în care a terminat, a ridicat către mine privirea. Parcă m-a străbătut un curent electric.

— Mariana?

De când nu mai șoptisem acest nume? Mi se părea că trecuse o eternitate. Sau multe, deja foarte multe eternități. Fata s-a ridicat grațioasă și s-a uitat la mine oarecum mirată.

— Sunt Miriam. Miriam din Magdala.

Ii citeam candoarea și nevinovăția în toată ființa. Era Mariana, cea pe care o cunoscusem cândva, în alte vremi, ale căror zori, totuși, încă nu se iviseră. Și, în același timp, nu era ea. Am rămas o vreme fără grai, doar privind-o, sorbindu-i strălucirea. Inima îmi zvâcnea animată parcă de o nouă viață. Până la urmă, ușor stânjenită, fata s-a retras. Afară, furtuna scăzuse în intensitate. Vântul mai răbufnea uneori, dar ploaia se oprise. Am ieșit puțin, încercând să mă liniștesc. Ce-ar trebui să fac? - m-am întrebat. Să-i recit versuri din Cântarea Cântărilor? Aș avea oare dreptul să-i cer să mă urmeze? Să mă căsătoresc cu ea?

Eram îngrozitor de tulburat. Târziu, ceilalți au reușit să adoarmă. Gazda, având experiența vieții, înțelesese ceva. A venit lângă mine, în colțul în care mă așezasem.

— Îți place, Rabi? mi-a șoptit. Am văzut cum te-ai uitat la ea. Frumoasă ca sălașurile lui Chedar, ca și corturile lui Solomon...

— E frumoasă, pescarule. Dar ce-ar fi de făcut? Cândva, am iubit o fată care-i semăna. Sau poate am iubit-o chiar pe ea, într-o altă viață.

— înseamnă că erai bogat, Rabi. Dragostea e adevărata bogăție a omului. Dar tu iubești și acum. Te văd. Iubești tot ce atingi. îi vindeci pe toți și nimeni nu poate vindeca altceva decât ce iubește.

Am oftat.

— Ești un om înțelept, pescarule. Cum te cheamă?

— Isaac.

— Ei bine, Isaac, află că nu voi cere nimic nimănui, nici ție și nici fiicei tale.

— Știu, Rabi și nu mă tem de asta

— Dar de ce anume te-ai putea teme?

— Teamă mi-e să nu îndepărtezi de tine ceea ce ți se dăruiește.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Dar m-am uitat la voi și am văzut că aveați în priviri una și aceeași flacără.

Zicând acestea, s-a ridicat și s-a îndepărtat, lăsându-mă frământat de îndoieli și speranțe.

A doua zi, ni s-a spus că vestea despre apariția noastră aici fusese deja răspândită și că mulți ne așteptau pe un

deal mai înalt din vecinătate. I-am luat pe ucenici și m-am îndreptat într-acolo. Pescarul a ținut să ne însoțească.

— Vine și Miriam - mi-a șoptit, trecând pe lângă mine.

Am respirat adânc, încercând să-mi stăpânesc bătăile inimii. Pe la jumătatea drumului ne-au întâmpinat doi inși, care m-au rugat să fac câțiva pași împreună cu ei.

— Unde mergem? i-am întrebat.

— Aproape, - a spus unul dintre ei - și n-o să dureze decât foarte puțin.

Drumul ocolea o movilă de pietre. In spatele ei, cineva părea că mă așteaptă.

— Fratele nostru vrea să te roage să-l primești ucenic.

— De ce nu vine el la mine? m-am mirat.

— Ne-a zis că vei înțelege când vă veți întâlni.

Ciudat. Și ciudat momentul ales. M-am gândit la misiunea mea. Am făcut vreo greșeală?

Apoi mi-am adus aminte că mai lipsea un apostol.

— Mai mergi câțiva pași, Rabi, te așteaptă acolo.

Cei doi s-au oprit. Tot mai intrigat, i-am părăsit și mi-am continuat drumul. Un om îmbrăcat într-o cămașă lungă, albă, stătea așezat pe o piatră. Când ne-am aflat la doar un metru unul de altul, s-a ridicat și i-am văzut ochii. Am rămas o clipă cu gura căscată, dar imediat am zâmbit.

— Nu sunt cam multe două roluri într-o singură piesă?

Celălalt a zâmbit, la rândul lui.

— Din cei trei ani pe care-i ai de colindat prin ludeea, abia au trecut trei luni. M-am gândit că te vei bucura să mă ai lângă tine.

— Cum a fost decapitarea?

— Plictisitoare. Ți-am spus, nu era prima dată, așa că n-a fost nicio noutate. Am ieșit din corp cu o clipă mai înainte. In rest, mizerie, sânge...

— îmi închipui - am clătinat cu condescendență din cap. Și acum?

— Știi de ce sunt aici.

— Da, va trebui să mă vinzi. Ai mai făcut-o în alte realități?

— încă nu. Dar presupun că va fi o plăcere - mi-a dat el o mostră de umor negru.

— Totuși, de ce n-ai aranjat s-o facă altul?

— Pentru că în Evanghelia după Iuda scrie că e mult mai bine s-o facă un prieten. Bine, glumesc. Dar uită-te în jurul tău: vezi pe altcineva? Băieții îți sunt cu totul devotați. La final, toți mă vor blestema, pentru că nu vor înțelege. Vor crede chiar că am mustrări de conștiință, care mă vor duce la ștreang. Eu voi fi cel alungat, nu tu; ține seama de asta. Tu o să revii printre ei după trei zile și o să-i arăți incredulului Toma rănile făcute de cuie. Iar eu îmi voi primi, de-a lungul întregii istorii care va veni, porția binemeritată de blesteme și invective.

— Tu alegi - am râs de-a binelea.

— Nu pot. Mesajul e foarte bine imprimat în textura universului; o schimbare radicală ar strica totul.

— Depinde, prietene. îmi evaluez și variantele de viitor pe care le presupune prezența mea aici. Tu m-ai rugat s-o fac, tii minte? Vrei să îmbunătățesc un mănunchi în- treg de realități. Și dacă fac așa încât biserica viitorului să fie altfel decât o știam?

— Crezi că vei reuși?

— Pot să încerc. O lume ceva mai rațională și nu una pasională, nebună de legat, dacă o judeci după istorie...

— Iar eu pot să-ți spun de ce nu vei reuși: în om, sentimentul rămâne mereu mai puternic ca rațiunea. Nu e bine, dar n-ai de ales. Sentimentele nu se nasc în cortex, ci în creierul primitiv de sub el. Le au și animalele. Deocamdată, spoiala rațiunii nu triumfă decât în cei mai buni. A, că tot vorbim de sentimente: ai văzut-o?

Am știut imediat la cine se referă.

— Și aici e tot nepoata ta?

— Nu. Dar presupun că o mai iubești.

— îmi oferi un premiu de consolare?

— Nu, prietene. Continui să te învăț să zbori.

— De la acest nivel presupun că mă descurc și singur.

Arthur - sau Iuda, cum vreți să-i spun - m-a prins de braț.

— Ia-o de nevastă. Fii fericit.

— Știind că peste mai puțin de trei ani îmi va veghea mormântul?

— Știi bine că nu vei muri. Ia-o cu tine și dispăreți într-o altă realitate. învață-o tot ce știi.

— Crezi că e încarnarea ei majoră? Atunci, ce-a fost Mariana din istoria mea personală?

Arthur a clătinat din cap.

— Zău, mă dezamăgești.

— înțeleg - am zis. O momeală.

— Să nu exagerăm. Istoria pe care o cunoști nu e decât o variantă printre variante. M-am gândit că așa e mai bine.

— Ai știut totul de la început?

— Sigur că nu. Eu eram dator să-ți arăt calea, dar tu erai acela care mergea pe ea. Tu te *trezeai.* Am fost profesorul tău de zbor, însă aripile îți aparțin, prietene.

— Și acum?

— Ți-am spus: fii deștept, ia-o de nevastă. Fata s-a îndrăgostit de tine din prima clipă. Sunteți, cum să-ți explic, un fel de suflete pereche. Oricum, fără ea, misiunea ta va fi mult mai grea.

— De ce?

— Pentru că un rabin neînsurat n-are ce să caute în Templul lui Solomon. Nu te va asculta nimeni, te vor da afară.

— Și dacă, totuși, nu vreau să mă însor? Uite, nu vreau să-ți fac pe plac. E vreo problemă?

— Nu. Eu ți-am dat un sfat. Poți învârti și altfel lucrurile. De fapt, asta-i marea ta calitate: știi să improvizezi. Și să știi că-mi place mesajul tău pacifist. E făcut mai pe înțelesul oamenilor acestei vremi. E mai puțin derutant ca mesajul original, deși acela e ceva mai profund.

— Mă bucur că-ți place. Și acum?

— Acum te las să-ți pui în ordine gândurile, simt că ai nevoie. Merg la ucenicii tăi. Ce să le spun? Mă primești sau nu mă primești?

Am oftat.

— Te primesc. Vei fi iubitul meu ucenic trădător.

— Mulțumesc, Rabi, mă voi achita cu cinste de misiunea asta - a rostit Arthur în doi peri, prefăcându-se că-și ridică de pe cap o pălărie imaginară.

Mi-a întors spatele și s-a îndepărtat. Am privit după el până a dispărut. „De fapt - m-am gândit - ce mai vrea

acum? îmi voi face treaba, promit să fiu conștiincios. Și pe urmă? O să-mi ceară altceva, altă misiune? Sau așteaptă un lucru anume din partea mea?"

„De fapt, asta-i marea ta calitate: știi să improvizezi" - mi-am amintit. Cine știe? Poate, într-adevăr, e rândul meu.

Mă bucuram că o reîntâlnisem pe Mariana, oricum ar fi chemând-o acum. Arthur avea dreptate: ar trebui să mă-nsor. Oare asta așteaptă? Să mă însor și să mă astâmpăr?

...Și dacă a început să se teamă de mine?

Nu, asta nu. Cred că e doar curios. Presupun că, uneori, mă urmărește ca pe un mic animăluț de laborator. Da, mi-a spus că vine dintr-o realitate paralelă și că, din punct de vedere temporal, ne despart vreo sută de ani. Dar cine știe cine e el, de fapt? Poate că ne despart milioane de ani. De unde știu că interesele lui sunt aceleași cu ale mele? Of, mi-e dor de băieți. De Pirgu și de Pașa. Cu ei aș fi putut discuta liber toate aspectele problemei.

Pașa. Și discuțiile lui despre artă și ezoterism. Din când în când avea câte-o revelație pe care se grăbea să vină să mi-o povestească. Așa cum a fost aceea cu Brâncuși. Calea Eroilor. Hm! Ca Făt-Frumos. Un erou al basmului. Iar Pirgu spunea că basmele... da, sunt mesaje ezoterice...

La ce naiba mă gândesc, care-i legătura?

Făt-Frumos se dă de trei ori peste cap și se transformă în ce dorește. De trei ori peste cap. Ciudat. De ce de trei ori peste cap? Ce mesaj ezoteric se ascunde aici? Apoi, Calea

Eroilor. Un drum perpendicular pe râul Jiu, un drum

ini- țiatic. Apoi Coloana Infinitului, perpendiculară și ea pe...

Doamne! Și acolo e construit un spațiu! Sunt trei dimensiuni: Jiul, Calea și Coloana, adică lungime, lățime și înălțime! Toate definesc un spațiu sacru, cu propria sa treime de dimensiuni.

Iar Făt-Frumos se dă de *trei* ori peste cap...

Spațiul nu are doar trei dimensiuni. Fizica modernă pretinde că sunt unsprezece sau douăsprezece. Trei sunt extinse, iar celelalte sunt, cumva, înfășurate în sinea lor. De fapt, sunt dimensiuni *ezoterice...*

A te da de trei ori peste cap înseamnă, în realitate, a trece din dimensiunile firești în trei dintre dimensiunile ascunse. Apoi revii aici în forma dorită. Arthur spunea că nu se poate ieși din Univers - și înțelegea prin Univers această uriașă hologramă în care ne mișcăm.

Ei bine, Arthur, eu cred că mai e ceva. Câteva lucruri pe care nu le știi. Nu-mi rămâne decât să încerc, dar sunt convins de pe-acum că am dreptate. Iar când te vei împiedica de-o buturugă, când vei ridica o piatră sau vei zări o pasăre, nici măcar nu vei bănui că eu sunt acolo, că sunt acea buturugă sau acea piatră sau acea pasăre. Și poate la fel ca pescărușul Johnatan, cu care m-ai ademenit, o să ne revedem cândva pe țărmul ciudat al unui ocean ciudat de pe o planetă ciudată și va veni rândul meu să-ți dau câteva lecții de zbor. Așa cum tu, azi, nici nu bănuiești că se poate zbura!

„Mă aflu pe-o insulă - mi-am zis. Și iată, această insulă a mea a crescut și se numește Univers".

M-am ridicat de pe piatra pe care mă așezasem și am privit-o cu interes și respect. *Cine știe cine este acela care a ales să fie această piatră!* M-am gândit iarăși la rolul meu și mi-am adus aminte de un citat din Evanghelia lui Toma: „Iisus a spus: Totul a ieșit din Mine și totul la Mine s-a întors. Despicați lemnul: mă veți găsi acolo; ridicați piatra: mă veți găsi"...

Oare *știuse?* Și dacă da, unde e acum? De ce mă lasă pe mine să-I joc rolul? Sau nici nu există un singur Mântuitor, ci o mulțime nenumărată?

Atunci l-am zărit, după un colț de stâncă, pe Toma. Mă spiona, ca de obicei. I-am făcut un semn și el s-a apropiat spășit.

— Invățătorule, eu... ..

— Sssst! l-am oprit. Ai auzit tot, nu-i așa?

A încuviințat.

— De ce-1 primești lângă tine dacă știi de pe-acum că-ți va face rău?

— Pentru că așa trebuie - am răspuns. Pentru că nu-mi va face niciun rău. Știu că e greu de înțeles, dar poate că la sfârșit vei pricepe.

— Și când va fi sfârșitul?

— „Ai aflat începutul, ca să te poți deja îngriji de sfârșit"? am extras din memorie un alt citat. Cândva, Toma își va aduce aminte de el și-l va nota.

Am dat să pornesc către ceilalți, dar ucenicul mi-a pus o mână pe umăr.

— Rabi... ai să ne părăsești, nu-i așa?

M-am întors. Am rotit privirea de-a lungul liniei întortocheate a zării și am clătinat din cap:

— Toma, eu...

Apoi am respirat adânc. I-am zâmbit cu căldură:

— Nu vă voi părăsi.

— Nu? a făcut el, neîncrezător.

— Nu, prietene - l-am asigurat.

Și cineva, la urechea mea, a părut să rostească împreună cu mine:

— *Voi rămâne cu voi până la sfârșitul veacurilor...*

Sfârșit

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga

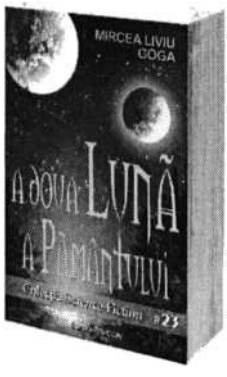

"Vrei o carte care să te țină cu sufletul la gură de la prima la ultima pagină? Asta este!"

...Ce ascunde misterioasa Vale a lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar 11 ani, e ales să fie printre puținii care pot pătrunde acolo?

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând, în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt, de Emanuel?...

întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești ini- țiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână copii până la adânci bătrâneți.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot restul vieții!

Titlu: *A doua Lună a Pământului*

Autor *Mircea Liviu Goga*

Nr. pag.: *320*

Colecția Science-Fiction: #23 »

Comandați-o la: *www.pavcon.ro*